

ПЕРСУС

ОГНЕНИТЕ

КОДОВЕ

ОГНЕНИТЕ КОДОВЕ

Втора част

Българска

Първо издание

Всички права са запазени.

София, 2016

© Персус – автор

© Венцислав Огнянов – художник-консултант

Росица Радоева - консултант

Багрина Кларк – редактор

ISBN 978-619-90357-3-3

*Знанието никога не може да бъде пълно.
В началото твоята значимост расте
с усвояването му – до един предел,
в който усецаш неговата необятност.*

Този предел е началото на края.

*След него започваш да се смаяваш:
знанието расте, а ти се смаяваш,
знанието расте, а ти се смаяваш....
Краят е прах – останка от значимостта.*

Този прах се нарича смирение...

На теб, Учителю!

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Бях почти завършил втората част на *Огнените кодове*, когато се наложи да започна всичко отначало. Причината беше колкото неочаквана, толкова и предвидена извън мен, извън времето и пространството, извън измерението. Някога, някъде, в дълбините на времето е било заложено нещо, което е останало кодирано, изчаквайки своят час, за да се изяви с пълната си сила. Неочаквано получих отговори на много въпроси, както и далеч по-широк поглед към всичко, за което пишех.

Когато започнах срещите ми с Пазителя, ги приех за случайност. Сега вече знам, че това не е така. Те са били планирани в измерение, обитавано само от Духа. Трябвало е да премина процес на подготовка и пречистване, да завърша първата част на *Огнените кодове*, за да имам необходимата основа от знания, които да ми послужат при предстоящите разговори.

На първата беседа, която организирах по повод издаването на книгата, се срещнах с ЛиЛе (името е от Духовния свят), която имаше дарбата да вижда това, което за другите бе невъзможно. По същото време бях започнал да правя регресии на познати и тя прояви интерес към това. Енергията, която се изяви, след като изпадна в транс, надмина всичките ми очаквания...

– Върни се в детството? Как идваш тук, как се раждаш?

– Аз не съм човек. Аз съм Пазителят на Меча на Абсолюта. Не съм се раждал. Въплътих се в дете, когато то бе на две години. (Пазителят се проявяваше напълно, само когато ЛиЛе бе в състояние на транс, след което тя не си спомняше нищо) .

– Какво означава „Пазител на меча на Абсолюта“?

– Духът на Бога, изразен в усещането на всичко, което живее; което е разбиращо, подкрепящо, даващо Любов и Светлина. Това е животворящият огън на Създателя, който се докосва ефирно и невидимо до всички. Функцията ми е да оживявам с енергия; да давам живот; да връщам към живот; да присъствам в живота на всички Вселени едновременно за повишаване на вибрациите на всичко – хора, животни, планети. Създателят ме води. Никой друг няма право на достъп до моята енергийна същност. Той е изпратил част от Себе Си във всички измерения заради промените, които предстоят. Мисията, с която идвам от Създателя, е да претворя Любовта на Земята и да заземя Истината за Христос.

– В какви форми съществува Пазителят?

– В най-различни. Аз съм като въздух, като огън, като вода, като етер, като всичко. В едно със съзнанието на Създателя. На Земята съм в същество, в Духовния свят съм концентрирана

енергия, проявяваща се на различните места – различно. На едни места е дифузна, на други е светлинна, а на сферите, които са най-близо до Твореца, – огнена енергия.

– Бил ли си в контакт и с други хора както с ЛиЛе?

– Моят дом е в лоното на Създателя, на Острова на Светлината. Там се раждат всички души, но винаги съм присъствал през вековете и около земните същества. Бях в контакт с Андрей (ученика на Иисус) и с Боян Мага (водача на богомилите), но като допълнителна същност. Виждаха ме като дух, извън тях. Сега съм във физическо тяло (едновременно с душата на ЛиЛе) и за първи път изпитах емоция. Хората са благословени, защото Господ им е дал дар да избират, дал им е свободната воля. Това е най-прекрасното нещо, което може да съществува.

– На твоето ниво няма ли избор?

– Аз съм от Бог и нямам избор. Не мога да бъда друго освен Универсалната Божествена Любов. Само тук, на Земята, мога да избирам какво да бъда. Планетата ви преминава в истинското си измерение. Аз ходя навсякъде, но тук е „Отпечатъкът на Бога“. Човечеството трябва да знае, че има Създател; трябва да усети, че Той е във всичко и във всички; трябва да разбере, че му е предопределено едно прекрасно съществуване. Човечеството трябва да знае истината за себе си, откъде идва и накъде отива.

Така започнаха моите разговори с Пазителя, за които благодаря на Него и на ЛиЛе от все сърце. Те препотвърдиха това, което знаех до момента, и ми дадоха нови знания и усещания, неподозирани възможности за възприятие. Пазителят преминаваше през измеренията с лекота, четеше директно в Записите и установяваше връзка с минали събития, същности и съзнания отвъд човешкото ни разбиране за това.

Ние хората сме като скачени съдове, които непрекъснато обменят енергии помежду си. Досега с тази невъобразима сила отключи в мен много по-ясно виждане и разбиране в медитации и регресии. Всичко това ми донесе увереност по пътя на знанието и нов, силен духовен тласък.

Втората част на *Огнените кодове – Печатът на Бог* – е хронологично продължение на първата, *Майсторите на Играта*, но с различен подход. На много места в нея е залегнала информация от разговорите с Пазителя, както и лични духовни преживявания. В разговорите се очерта неочакван поглед към създаването на последната раса с Печата на Бога, на последвалия потоп в Черно море, живота на Исус, значението на богомилите. В мен се събудиха и много спомени от минали животи в Атлантида, Юкатан, Тибет и Юдея, които са описани в някои от главите като откъси от лични регресии. Те ми помогнаха да се потопя в тези отминали времена и да усетя живота тогава, както и връзката с последващите събития.

Предполагам, че изнесената информация на следващите страници ще бъде неочаквана и различна от общоприетите представи. Нека това не ви смущава. Моята цел не е да убеждавам някого в нещо, а просто да предам едно Послание.

Послание за това, какви са били хората, какво са забравили и какви могат да бъдат.

Авторът

ВТОРА ЧАСТ

ПЕЧАТЪТ НА БОГ

Раздел 1

ДЕЦАТА на СЛЪНЦЕТО

„Аз идвам от Инкал. Той е Бащата, а аз съм Синът и Той е в Мен, и аз съм в Него. Като дете на Слънцето идвам да променя вярата и живота на този народ.“

Пред смълчаната тълпа стоял висок и снажен мъж. Никой не знаел откъде е. Никой не го познавал. След изречените думи, той положил ръка върху слепеца до него и той прогледнал. Сред хората се разнесъл плах вик на страх и почуда. Странникът се навел и очертал в праха квадрат. Изведнъж на мястото се появил каменен олтар, обгърнат в пламъци, които хвърляли окултна светлина наоколо. Човекът замахнал и върху камъка се гравирали думи. Той протегнал ръка и в нея се появила книга, която поставил под самия огън.

„О народе на Атлантида! Тези Закони ви изпраца самият Инкал. След векове Книгата ще изчезне, Вечният огън на Инкал ще изгасне и никой не ще го запали отново. Тогава ще дойде денят, когато Земята ще загине заради порока ви и водите ще я залееят! Аз го казвам!“

Разказвачът погледна събралите се в Храма. Всички те знаеха легендата за Управника, Сина на Инкал, който в далечното минало дошъл от звездите, за да положи законите, с които Атлантида бе управлявана от векове. Хората се взираха унесени в пламъка над олтара, който извираше от пустотата.

Шумът пред Храма се усили. Изведнъж обкованата, тежка врата се разтвори с трясък. Вътре нахлу разярена тълпа, която влачеше поредната си жертва към огъня. Жрецът постави, изгубилата съзнание жена на олтара. Той рязко вдигна острия обреден нож и нанесе отработен удар. С един замах изтръгна все още димящото сърце, за да го хвърли в огъня. Тълпата крещеше обезумяла. Свещенослужителят бавно се обърна към огъня, но изведнъж залитна като покосен, ръката му се отпусна и изтърва сърцето на пода. След миг до него тежко се строполи и самият жрец.

Избухнаха жестоки безредици и метежът изглеждаше неизбежен, но отведнъж сякаш властна призрачна ръка замахна и възцари гробно мълчание. Хората занемяха и се спогледаха невярващи. Нещо безвъзвратно се бе променило. Малка тъмна сянка на ужас плъзна в зениците им и започна да расте. Книгата я нямаше! Високият пламък на Вечния огън бе изчезнал! На негово място стоеше Синът на Инкал. В лявата ръка държеше меч, а в дясната – перо, с което щеше да напише последните думи от историята на Атлантида...

Земята рязко се раздвижи и грохотът на пластовете бе усетен надълбоко – вътре в душите на хората. Планините се разтресоха. В земната кора зейнаха огромни пукнатини, които поглъщаха цели градове. Рукна дъжд, който дни наред заливаше всичко. Реките излязоха от коритата. Оцелелите, в невъобразима паника се стекоха по високите места. Но най-лошото предстоеше. Изведнъж с ужасаващ тласък, не-

наводнените земи започнаха да потъват надолу. Паниката прерасна в повсеместен ужас.

След миг всичко спря. Последва продължителен момент на покой. Дъждовете, които се лееха като водопади, кротко заръмяха, сякаш за да си поемат дъх. Планетата се укроти. Лъч надежда премина през душите на атлантите. „Може би разрухата спря!“ Земята потръпна леко, почти незабележимо и после за секунди огромният континент Атлантида започна да се разцепва на две от гигантски пролом! Океанът изригна през него и започна да поглъща материка, потапяйки го в своята студена бездна на километри дълбочина. Гигантска приливна вълна се понесе към останалата част от света...

Нибиру

За да се разберат причините за изчезването на най-развитата цивилизация, съществувала някога на Земята, трябва да се върнем не хилядолетия, а милиони години назад, като насочим погледа си не надолу към дъното на океана, а нагоре към небето, към звездите от нашата Галактика.

Преди милиони години създания от звездна раса от далечна галактика нахлуват в Слънчевата система. Намесват се в развитието на цивилизациите, които обитават в онези времена по-вечето от планетите ѝ. Те са от по-високо измерение и притежават огромна технологична и психологична мощ. Всред звездите тези същества са известни като *рептилиите от Нибиру*.

За да осъзнаем в дълбочина техният подход към жителите на нашата планета, трябва да е ясен произходът им. Историята на тази раса започва от планетата Нибиру, която е част от съзвездие Орион. Преди милиони години Нибиру се движи по орбита около слънцата на съзвездие Сириус.

Първоначално системата Сириус притежава четири слънца, разположени в квадрат. В резултат на война едно от тях е унищожено с плазмен лъч, който е изстрелян от същества от съзвездие Орион. Изличаването му нарушава равновесието на четирите елемента. Квадратът е трансформиран в триъгълник, което пречи на енергиите на Сириус да преминат в по-високо измерение. Когато, след много години, сирияните излъчват енергия с огромно количество Любов, в опит да повдигнат вибрациите на системата, друго от слънцата (Сириус Б) не издържа и експлодира. Разпръсквайки външните си слоеве, то се превръща в червен гигант, а впоследствие се свива в бяло джудже, за да стане свръхплътна звезда, с орбита около останалите две слънца.

При гигантската експлозия, последвана от имплозия, Нибиру е изхвърлена в открития Космос и започва да блуждае из съзвездията в Галактиката, без определена орбита. Това допринася за взаимодействието на вибрациите помежду им и за установяване на резонанс между планетите – катализира определени процеси и задвижва съвместната им еволюция.

• **Анунаките.** Нибируанците са хуманоиди, но за разлика от нас, те произлизат от влечуги, кое-

то води и до известна разлика в структурата им. Тези хуманоиди са високи около четири метра. Нямаат коса. Очите им са изпъкнали, без мигли и ирис, а само с изразена вертикална зеница, както при влечугите. Имат зачатъци на нос и уста. Кожата е с разнообразен оттенък. По гръбнака им се различават добре изразени шипове – външно образуване от кожа и тъкан, което е разположено по протежение на гръбначния стълб, от главата до бедрата. Тази структура е съставена от извънредно много нервни окончания и кръвоносни съдове, които образуват пластинки, чиято основна функция е да регулират телесната температура. Ръцете им са къси, както при динозаврите. Някои в зависимост от ранга си имат и опашки. Техни изображения са запазени на глинени плочки от Шумер (фиг. 1).

На Нибиру живеят два вида същества – светли и тъмни. Когато се излъчи светлина, светлите вземат превес, когато се излъчи тъмнина, превес имат тъмните. Много отдавна Нибиру е била естествена планета, но вследствие на гражданска война между населяващите я светли и тъмни влечуги тя претърпява катаклизъм, който я разрушава. Оръжието, което го предизвиква, е менталната енергия – силата на мисълта. По време на войната повечето нибируанци се спасяват и се прехвърлят на съседни планети. По-късно се завръщат на частта, останала от предишната планета, и я превръщат в кораб-планетоид.

Фиг.1

Нибиру не е планета от нашата Слънчева система. Блуждаейки из Космоса, тя се привлича там, където има концентрирана тъмнина. Движат я менталната енергия на съзвездията, енергията на мислите, чувствата и емоциите на съществата и планетите. Когато на Земята се генерира такъв тип енергия, Нибиру се насочва насам.

При тези преходи, планетата за дълго е лишена от слънчева светлина, което налага набавянето на енергия по алтернативен начин. Нибируанците решават да колонизират планети,

годни за живот и добив на суровини. Нашата Слънчева система е особено важна заради наличието на по-голямата част от необходимите кристали, минерали и руди, които могат да бъдат извлечени от нея.

В самото начало Земята е забранена зона за нашествениците, но те колонизират останалите планети. Предизвикват термоядрени войни на Марс и Венера и унищожават цивилизациите, които са се развили там.

След време преодоляват защитите на Земята и се установяват на нея. Земната атмосфера се оказва благоприятна за съществуването на прищълците. Те кацат в естествения си вид. Живеят известно време на планетата и отново се завръщат на Нибиру. Именно тези колонизатори са известни днес като *анунаки*.

Когато решават окончателно да се заселят на Земята, анунаките избират едно от най-плодородните места в онези времена. Те го наричат Кхем, което на космически език означава *Земя на Създатели*. По-късно тази територия ще остане в историята под името *Египет*.

На Земята колонизаторите откриват общества, които са в различни стадии на развитие. Това им предлага уникална основа за изследвания и манипулации. Особен интерес за тях представлява най-голямото държавно формиране, което земляните наричат *Атлантида*.

Атлантида

Земята все още оформя своята твърд от течната субстанция. Огромен, абсолютно изчистен като форма, космически диск преминава през твърдата скала без никакво усилие и се приземява в кухнята вътре в нея. Съзидателите идват по поръчение на Свръхсъзнанието от родната им планета Атлан, която е на милиарди светлинни години. Тук, на Земята, ще бъде тяхната база за колосален времеви отрязък, спрямо земния календар. Те са стотици – голям екип, в който всеки има своя задача. Започват да се устройват и да подреждат неща, донесени дотук през времето и пространството. Най-напред оформят олтара, тяхното най-свято място, където поставят символа на Атлан – бик, държащ диск между рогата си. Бикът е олицетворение на решимостта, с която изпълняват Неговата Воля – Волята на Създателя, чийто образ е олицетворен от кръглия диск.

(регресия; Живот на Атлан)

В своята хилядолетна история Атлантида преминава през седем периода на развитие, всеки с продължителност от около сто хиляди години. Това са периоди на възход, редуван с упадък в еволюцията. Тези периоди са:

1. Раждане 2. Адаптация 3. Осъзнаване 4. Реализация 5. Мистицизъм 6. Връзка със звездните раси 7. Падение.

От течната субстанция на планетата започва да се образува първата твърд и се оформя земната кора. Тази твърд съществува от самото създаване на Земята, без да търпи сериозни изменения. Днес тя се намира в Югоизточна Европа, в пределите на Балканския полуостров, недалеч от бреговете на Черно море. От хилядолетия носи името *Мадара*. Още с образуването си тя привлича първите звездни съзнания, които се насочват към нея.

Така наречените *Съзидатели*, идват направо от *Острова на Светлината*. Те са атланти, които от тяхната планета са преминали през Острова, за да слязат на Земята, още докато тя се оформя. Съзидателите изграждат своята кристална решетка в този край, за да поддържат равновесието в целия Всемир чрез Божествената (Христова) енергия, която често ги посещава, включително и до днес. Предвид предстоящите изчиствания, оттам ще се отворят и ще излязат знания, които са съхранявани от еони.

При създаването на Земята, от Създателя са изпратени седемстотин атланти, за да подготвят условията за съвременната цивилизация. Те са тук и сега. Тези частици от Сврърхсъзнанието не принадлежат на никакъв орден. Всеки един има определена мисия и призвание. Сравнено със земните професии, те са: инженери, химици, геолози, лекари, архитекти.

• **Мадара.** Тези атланти идват най-напред на Балканите, в местността Мадара, много преди всички други земни цивилизации. Установяват се в недрата на планетата, откъдето наблюдават

развитието на Лемурия и на Атлантида, без да се намесват.

След приземяването, първата им задача е да изградят на платото своя център. Най-важното помещение в него е резонаторната зала. Тя е връзката им с Космоса, с измеренията, с Духа – с всичко. Площадката, която днес се възприема като природно оформена сцена пред пещера, в онези времена е част от тази огромна зала. В нейния център е разположен саркофаг с форма на чаша. Той е изваян от един-единствен каменен блок. По средата му е инкрустиран гриф, под формата на лента с руни. Саркофагът е поставен над планетарна енергийна точка – отвор на енергиен канал, който води по права линия директно в ядрото на планетата. Залата и саркофагът образуват механизъм за телепортация на съзнанието през измеренията.

Вибрацииите в залата генерират енергиен лъч, който преминава през саркофага и се насочва по канала към земното ядро. Ядрото го приема и го връща многократно увеличен. Това предизвиква колосален тласък в съзнанието на атланта, който е в саркофага. То излита от тялото, изстреляно с невъобразима тяга, като от планетарен катапулт. След като премине през измеренията, то достига до *Залата на хрониките*, откъдето установява връзката с целия Всемир.

Камерата в Голямата пирамида в Египет е много по-късно копие именно на тази зала.

- **Конникът.** Хилядолетия след сблъсъка с рептилиите, тези атланти извайват чрез мисълта си барелеф на Мадара. Той е просъществувал

през вековете, съществува и до днес. Високо на скалата на платото те изобразяват конник, който олицетворява Силата и Сътворението. Конят, символизиращ обединението на всички светли звездни раси, потъпква змията (тъмната рептилската раса) и премахва тъмнината в тази Вселена. Лъвът, който е в краката на коня, изобразява силата, а кучето зад него – верността, следваща силата. (Тези изображения не олицетворяват животни, а качества.) Конят (могъществото на обединението) е възседнат от Създателя, претворил Себе Си в човека.

Барелефът е направен от най-ранните седмостотин атланти, които още са там. Има го на няколко места на планетата.

Раждање и адаптация

Континентът Лемурия потъва по време на поредната ледникова епоха, за да се възроди планетата за нов живот и да се посее нова цивилизация. Цялата раса на лемурийците изчезва, за да дойде расата на атлантите, на която те предават, образно казано, *ключа на планетата*. Когато атлантите са били допуснати на Земята, те са знаели, че тяхното предназначение е временно и цели да заземе следващото вибрационно ниво, следващата нова раса. Свръхсъзнанието им дава разрешение да слязат на планетата и те идват във вида, в който са. Атлантите, както и лемурийците, не притежават елементите на Земята, защото пристигат тук директно от други звезди. Атлантите произлизат от планетата

Атлан, от вселената ЕмПхеЛе, която се движи в пръстен около *Острова на Светлината*.

Телата им в началото имат по-ефирна форма, но постепенно придобиват плътността на земните тела. Атлантите изглеждат на външен вид като нас, защото произлизат от планета, където също се е развил хуманоид, който е подобен на човека.

Преди седемстотин хиляди години на Земята започват да идват първите заселници от Атлан. Първоначално те се установяват на територията на днешните Балкани, около вече изградената преди еони база на Съзидателите. Там са посрещнати от своите събратя. Те донасят много неща от Атлан, но впоследствие започват да работят и с елементите на Земята, да ги смесват и използват.

• **Разселването на атлантите.** След време една част от атлантите тръгва към територията на днешния полуостров Крим, за да създаде там по-късно град Крет и *Школата на деветте кръга*. След това заселват и най-плодородната земя в онези времена – Сибир. С времето и с развитието на тяхната цивилизация, те разширяват владенията си. Тогава Земята изглежда различно. На изток, акваторията на днешното Черно море е равнинна местност, през която преминава пълноводната река Орк. В периодите си на пълноводие тя се разлива и напоява равнината. На Балканите, закътани в пазвите на планините, ярко сините води на различни по брой и големина езера пазят кристално чистите си води. На Запад, по-голямата част от Западна Европа все

още не съществува. На юг от Балканите, на територията на днешното Средиземно море се простира суша, пресечена от пълноводната река Посейдон (космическото значение на името е *засяването на живота*). Тази суша оформя един от най-големите полуострови в онези времена. На запад, зад настоящия Гибралтарски проток, разгъва снага огромен континент. Сред водите на океана той се простира чак до Америка.

Атлантите започват своето разселване от Балканите в различни посоки. Една част от тях тръгват на юг, преминават река Посейдон и продължават на запад. Навлизат в необятната територия на континента, където се установяват за хилядолетия. Те дават на това място името на своята планета – *Земята на Атлан*, или Атлантида. (фиг. 2)

По-късно заселват части в Северна и Южна Америка; остатъците от Лемурия (като днешна Австралия и Нова Зеландия); определени ареали на Азия, Африка и Източна Европа във времена, когато картата на света изглежда различно от днес.

МИСТИЦИЗЪМ

Живея на далечния хълм над града, на последния етаж на висока каменна кула. Сам съм. Нямам родители нито близки, нито приятели. Изпълнявам функциите на жрец, който работи с енергии. Това е обществена длъжност, която в Атлантида се практикува от тези, които са преминали определени посвещения. Посвещени-ята са като изпити, които подлагат на проверка различни физически и психически качества. Нужни са години подготовка, аскетичен живот и отдаденост на избора, който съдбата е направила за теб, още преди да се родиш.

Хората, и особено децата, се страхуват от жреците, от енергиите, с които работят. Ние ползваме ритуални предмети, чрез които извършваме непонятни в техните очи „чудеса“ – можем да влияем на мислите и емоциите на другите, а понякога дори умеем да променяме вида си, човешката си форма. Често се трансформирам в нещо, което е между човек и насекомо. Страшно е. Затова всички ме избягват, което ме обрича на самота и тишина.

В нашия свят има специфични енергии, които приемат различни форми и влияят на хората. Зная, че такива съществуват и днес, но сега не ги усещаме в такава степен. В съвременния забързан свят те малко ни засягат, защото сме капсулирани в измерението си, в грижите и притесненията си. Тогава, в онова време, ги виждам ясно и работя с тях. С някой съм във взаимодействие и си помагаме, но други, ко-

ито са по-агресивни, неутрализирам, за да защитя жителите на града, в който живея.

Днес много хора са се събрали на площада. На лицата им има притеснение. То е породено от вилнеещата тъмна, мощна енергия, която от известно време причинява безброй вреди. Опитах няколко пъти да се справя, но все не успявах. Сега тази енергия ме очаква и нашата среща е неизбежна. Чета в очите на хората страх от реалната възможност да се проваля отново и този път да бъде унищожен. Това би ги изложило на огромна опасност. Чувствам тежката отговорност върху себе си. Усецам погледите им, които са изпълнени с надежда и отчаяние. Усмивам се за кураж, но не знам дали на тях, или на себе си. Нямам план, защото всичко е непредвидимо при работа със същества и енергии от други светове и измерения. Не усещам силен страх, а по-скоро съм концентриран и се вълнувам от предстоящата среща. Тръгвам сам. Аз винаги съм сам.

Слизам надолу по каменната стълба в онава същото подземие, в което преди години получих своето последно посвещение. Каква ирония, да бъде унищожен именно там, където бях посветен. Очаква ме енергийна форма с голям заряд, на която трябва да се противопоставя, да я удържа да не влияе на хората от града, да я прогоня. Усецам с всяка фибра на тялото си, че вече е там и ме дебне в тъмнината. Ето го и последното стъпало. Правя крачка, две – нищо. Усецам, че е в дъното на коридора. Правя третата крачка. Напрегнато изчаквам. Започвам да различавам с третото око тъмната сянка, ко-

ято неотклонно ме следи. Усетила, че е забелязана, тя атакува внезапно и мощно. Огромна сила ме тласва и ме затиска към каменния под. Непосилен, смазващ товар задушават гърдите ми. Дъхът ми спира. С последни сили успявам рязко да променя формата си. Вече не съм човек, а заострен блок от полиран гранит. Налягането веднага се промени. Застивам в това състояние. Чуждата енергия бясно ме върхлитата, но само се плъзга по мен, без да може да ми навреди. След многократни опити започва да губи интерес, сякаш се умори. Подсъзнателно усещам, че не намира решение на създалата се ситуация и ще се откаже. Постепенно опитите намаляват, накрая спират. Енергията започва да се отдалечава и бавно се стопява в мрака. Повече няма да вреди.

Навън хората ме очакват притеснени, но и щастливи да ме видят отново. Това е един от малкото моменти, когато се чувствам част от тях, когато усещам тяхното благоразположение и съпричастност, а защо не и малко обич.

В края на дните си виждам изминалия живот като на лента. От него излизат два пътя – единият е на силата, а другият е на Любовта. Опитах да намеря среден път между тях, но не успях. Трябваше да избира. И аз го направих. Вече е твърде късно да променя избора си...

(регресия; Живот в Атлантида)

- **Емоции и Енергия.** Жреците на атлантите владеят психичната енергия и умеят да я съчетават с природните елементи. Златото генерира енергия. Чрез него може да се гради и да се унищожава. Всички ритуални предмети, използвани от атлантските жреци и жрици, са комбинация от злато и кристал. Употребени с Божествено слово, те създават енергия.

В центъра на своите храмове атлантите поставят кристални генератори, които представляват кристали с вградени в тях бубини, изработени от орихалк (материал подобен на месинг – съчетание на мед, злато, цинк, никел и олово). Всяка сутрин населението изпълнява ритуална медитация. Под ръководството на жреците се фокусира огромна мисъл-форма (колективна мисъл и намерение). Концентрираната електромагнитна честота на ума създава светлинен лъч, който, фокусиран в кристала, произвежда електрически заряд в бубините. Той е достатъчен да възбуди енергийните канали на Земята. Те предават вибрациите до самото ядро на планетата. Ядрото от своя страна отговаря, връщайки вълна от енергия, която се канализира от жреците и се ползва за различни нужди. Така, чрез колективното съзнание, атлантите създават необходимата им енергия. Това е изключителен процес, нещо ръководен от свещенослужителите. В него много важни са честотите на мисловните вълни, които излъчват хората, защото ядрото ги отразява многократно.

След задълбочени изследвания над честотите, атлантите установяват, че човек в състояние на

Любов, излъчва в етера вълни с висока вибрация. Отразени от Слънцето и най-близките звезди, както и от ядрото на планетата, те се завръщат на повърхността на Земята и дават живот на всичко.

От човек, изпитващ негативни чувства, излизат вълни с ниска вибрационна честота, които не могат да се издигнат нагоре и попадат в дълбините на Земята. Отразени от ядрото ѝ, те се връщат на повърхността във вид на вулкани, земетресения и войни.

Планът на анунаките

Емоцията е енергия и това е добре известно и на анунаките. Техните учени изследват задълбочено човешкия мозък и установяват, че според диапазона на честотите, той излъчва различни вълни. В резултат от реакцията на специфични емоции (страх, гняв и възмущение) хората отделят в своите фини тела (емоционално, ментално, духовно) енергийни вълни с определена честота. Човек, който е излъчил точно такъв тип емоция, генерира около себе си вълни, които предизвикват силен резонанс, отекващ надалече. Това се случва, когато той е под въздействие на музика с определени ниски вибрации, алкохол, наркотици и на емоции като: гняв, страх и ужас, висока сексуална възбуда или силно безпокойство, граничещо с паника.

Тъмните нибируанци живеят от негативните емоции, като използват тази енергия за подхранване на своите енергийни тела. Когато та-

кава вълна достигне подобно звездно същество, то идва и застава до човека в енергийната си форма (не може да влезе в него) и започва да изтегля тази енергия. Секунди са необходими на анунаките, за да дойдат в своята астрална форма през етера от Нибиру дотук и да се сдобият с енергията. Човекът, от който е изтеглена, се чувства физически отпаднал и духовно опустошен, а средата, където се е случило това, става безлюдна, безводна и сива, докато не дойде нова позитивна човешка енергия да я захрани.

Анунаките нямат емоции, затова преднамерената, изкуствена стимулация на този вид емоции превръща човечеството в неизчерпаем източник на енергия за тях. Пришълците я генерират, като влияят на хората по три начина – манипулация на мислите чрез въздействие на колективното съзнание, стимулиране на егото и поддържане на сърдечния център в затворено състояние.

След като завършват изследванията си върху човешкия мозък, анунаките съставят грандиозен план. Техните учени изчисляват, че при замаяна на светлите мисъл-форми, породени при колективните медитации на атлантите, с честоти, предизвикани от страх и гняв, ядрото на Земята ще изблъква обратно голямо количество тъмна енергия. От това те правят извода, че взаимодействието между вибрациите на мислите и емоциите на населението с тези на Земята, може да достигне до критична точка. Това ще открие невероятна възможност; толкова грандиозна, че в началото дори и самите учени не могат да я

възприемат. Последвалите изчисления обаче доказват категорично, че концентрацията на огромно количество негативна енергия в планетарните енергийни канали ще създаде вибрационен резонанс с ядрото на Земята. То ще изхвърли лъч с мощна притегателна сила. Този лъч ще изтегли завинаги Нибиру в Слънчевата система, като го позиционира в съседство със Земята, на постоянна орбита около Слънцето. Така планетата ще спре да блуждае и ще се сдобие с леснодостъпни енергийни източници, които ще осигуряват и поддържат съществуването ѝ. Какво повече би могло да се желае? Оставало само планът да бъде реализиран.

Атлантида и звездните раси

Анунаките започват експерименти, насочени към контрол, регулиране и направляване на мислите и колективното съзнание на населението. Целта е да се развият у човека ниски, плътски страсти, ярост, паника и страх. Те с всевъзможни средства успяват да внушат принципите на конкуренция и борба в част от атлантското общество. То бива убедено, че щастието се корени в съревнованието и победата над другите. Така желанието да си щастлив е подменено с това, да си успешен.

Преди 26 000 години анунаките променят чувствата на по-голямата част от атлантите – от благодарност, смирение, отдаване, взаимопомощ и удовлетвореност, те се сменят с егоцентризъм, гордост, конкуренция, завист и недоволство. То-

ва прекъсва духовната им връзка с Първоизточника и насажда в съзнанието на хората трайно състояние на страх и гняв от живота. Негативните чувства заменят безусловната Любов, която съществува дотогава.

За да постигнат това, пришълците умело използват желанието на определени жреци за надмощие и слава, като им предоставят технологии и познания, различни от тези на атлантите. Това окончателно разделя съсловие то на свещенослужителите и тези, които се поддават на гордостта и привилегиите, се обособяват в братство, станало известно с наименованието *Тъмно*.

Анунаките, въз основа на провежданите експерименти с колективното съзнание на атлантите, създават методология, която на подсъзнателно ниво насочва човешките емоции към ниските чакри. По време на ритуалите, когато са отворени коронните чакри на хората и те се свързват с духовния свят, тъмните жреци, чрез придобитите технологии, започват опити. Те фокусират определени мисъл-форми, които предизвикват масова депресия. Енергията, произвеждана от генераторите, рязко спада. В друг момент предизвикват гняв и похот, което рязко увеличава тъмната енергията и довежда до претоварване на енергосистемата.

Тъмната намеса на анунаките се фокусира основно върху атлантите, които населяват континента Атлантида. Разделението на жреческото съсловие там на *тъмни* и *светли*, слабо повлиява на останалите, които населяват Балканите и Крим. Те запазват своята духовна чистота. В последните векове преди потопа на континента,

Тъмното братство се концентрира в град Нубер, който тогава заема западните територии на настоящото Средиземно море. Това е частта от Атлантида, която е технологично най-развита. Там се намира кристалният генератор, който потъва при унищожението на континента.

Преди загиването на Атлантида, паралелно с нея съществуват още тридесет и осем държавни структури. Между тях има големи културни различия. За тъмните атланти, които под влиянието на анунаките боготворят науката и технологиите, тези народи са нецивилизовани и неразвити.

Последният период

Този период от историята на Атлантида е характерен с бурно развитие на технологиите, които са ѝ предоставени от анунаките, и силно социално разделение. Това разделение, провокирано от всеобхватната външна намеса и влияние на звездните раси, създава в жреческото съсловие два лагера. Тяхното противопоставяне води до разложение на обществото и в крайна сметка до гибелта на цивилизацията на атлантите.

Съсредоточаването на обществото върху развитието на технологиите, стимулирането на егото и потискането на сърдечните центрове изявява на преден план конкуренцията, надменността и агресията в атлантите. Анунаките, чрез Тъмното братство, ограничават достъпа до окултните знания и те остават владение на шепа жреци. Технологиите са издигнати в култ за сметка на

духовното усъвършенстване. Този привиден възход е началото на планираното падение.

Скриването и ограничаването на знанията постепенно довежда до поквара на властта. Атлантското общество се разделя на две касти и окончателно попада под властта на анунаките и Тъмното братство.

Само жреците владеят умения, които им позволяват да се отделят от плътта си и с енергийното си тяло да отидат, където пожелаят и да въздействат върху материалния свят, като се проектират в него. С течение на вековете и след многото преживени катаклизми, атлантите губят колониите си и много от научните си познания. Въздушните кораби, безжичните предаватели, водните генератори и останалите напреднали технологии се ползват от малка група привилегировани. За да бъде лесно контролиран и манипулиран, народът е държан в неграмотност. Задоволяват се единствено най-първичните му нужди. Хората, принудени да водят битка за насъщния, изоставят духовното усъвършенстване. Загниването, започнало от образованието, води до разложение. Идва един момент, в който похотта, лакомията, страстта и агресията улавят в смъртоносен капан най-гордия народ. Огромни градове са унищожени от сили, които хората вече не умеят да контролират. Упадъкът е невидан. Жертвоприношенията на жени и деца стават обичай.

Отговорът на Земята

Резултатите от плана, приложен в Атлантида, окуражават анунаките. Обществото на най-развитата цивилизация (освен малките общности светли жреци) вече е подчинено и е готово за последната фаза от грандиозния замисъл.

В определен момент, когато Нибиру се намира на подходящо разстояние от Земята, Тъмното братство фокусира огромна негативна мисъл-форма в населението. Променените вибрации са усилены чрез кристален генератор и са препратени по енергийните земни канали към планетарното ядро, чийто честоти са доведени до границите на натоварването. Земята отваря енергиен канал, през който изхвърля обратно лъч с концентрирана, колосална негативна енергия. Лъчът успешно преминава през стратосферата, но когато достига до йоносферата, се случва нещо непредвидено.

За звездните раси от Семейството на Светлината, които са в контакт със светлите атлантски жреци, е недопустимо анунаките да влязат в орбита около нашето Слънце – ако това се случи, то ще им позволи да източат ресурсите и ще настъпи дисбаланс в Слънчевата ни система. Анунаките са раса от консуматори, допусната за кратко. Пребиваването им за постоянно не би могло да се разреши. Освен това, излъчената негативна енергия ще бъде усетена и ще повлияе отрицателно на цялата Галактика. Експериментите на анунаките са ограничени от светлите атланти и от подпомагащите ги звездни раси в рамките

на континента Атлантида, което предопределя нейната съдба.

• **Потопът.** За да предотвратят разширението на тъмнината, светлите атланти екранират лъча и усилен го насочват към Нибиру. Той удря планетоида с огромна сила и откъсва малка част от него, която тръгва в пространството без посока. Тя е изключително важна, защото изпълнява ролята на двигателно ядро. Без него, останалата по-голяма част от планетата, започва да се движи, като описва вълнообразни, разконцентрирани движения в цикъл от три хиляди и шестстотин години. Това не е орбита, а вълнообразно циклично движение.

При катаклизма на Нибиру загиват много анунаки, но друга част оцелява, скрита под повърхността. И до днес нибируанците опитват по всякакъв начин да притеглят откъснатата малка част от планетата им. Това не се позволява, защото в момента, в който се съберат двете части, Нибиру ще стане опасна.

След удара в планетоида, лъчът рикошира и се насочва към мястото, откъдето първоначално е излъчен – кристалния генератор в град Нубер. Този град е център на Тъмното братство. Разположен е от двете страни на днешния Гибралтарски проток. Лъчът предизвиква гигантски разлом там, където най-силно е концентрирана тъмна енергия – в континента Атлантида. Натрупаните колосални негативни енергии се завръщат и блокират електромагнитната система на Земята. За известно време тя се самоизключва. Това предизвиква резки климатични промени и ма-

сови катаклизми. Земята реагира мигновено, като потапя Атлантида в недрата си и по този начин неутрализира огромната тъмна енергия, концентрирана в лъча. Континентът се разцепва на две от рикоширалния от небесата енергиен лъч и е погълнат от океана. За двадесет и четири часа загива цялата цивилизация на Атлантида. Много малко оцеляват. Тези, които се спасяват, емигрират в Египет. Сред тях има и светли, и тъмни атланти.

При този катаклизъм част от Атлантида се отделя (при днешния Гибралтарския проток) от потъващия континент. Около протока е разположен град Нубер, населен с тъмни атланти. Земята под него продължава да се раздробява под ударите на лъча и е залята от водите на океана.¹ Огромни водни маси преливат и образуват настоящото Средиземно море. Единствено най-източните части на Атлантида, около град Пира (дн. остров Санторини), се запазват и се обособяват като остров. Той приема името на пълноводната река Посейдон и две хиляди години се нарича Посейдония. На планетата протичат много климатични промени. Започва да се формира течението Гълфстрийм, което накрая регулира климата.

Атлантите, които живеят около град Пира, преживяват този катаклизъм и продължават съществуването си заедно с тези, които обитават по онова време Египет, акваторията на днешното Черно море и земите на Балканите.

¹ Днес от нея са се запазили островите Малта и Сицилия.

При потъването на континента започват масови размествания на земната кора в различни части на планетата. Днес останки от Атлантида са някои острови в Карибския басейн, Азорските острови, около Гибралтар и Британските острови. Много време след това по тези места няма живот. Той продължава на места, които са по-слабо засегнати от катаклизмите. Между Тибет, Непал и Индия съществува и до днес огромен град от пирамиди, защитен с невидим щит, който може да бъде видян само в определено време, при подходящо пречупване на светлината. На Балканите, по земите на днешните Македония, Сърбия, Босна и България има потънали атлантски пирамиди. Има и много, които са обрасли със зеленина. Те наподобяват хълмове или малки плата, които правят впечатление на туристите със своите причудливи *природни* форми.

Атлантида загива, но надеждите на ануакиите остават. Урокът, който ни е завещан от атлантите, днес важи с особена сила. За космическите същества времето е относителна величина. Космическата война вече достигна земното ниво. Това е войната между Светлината и тъмнината. Тя, както и преди, до голяма степен се влияе от мислите и емоциите на хората – и особено от мислите на тези хора, които са с *Печата на Бога*. Повечето от тях не знаят, че го имат и не са събудени. Притиснати от грижи и проблеми, все още не могат да изявят себе си, а това вече трябва да се случи.

В момента Нибиру отново се движи към Земята и вече се появи на хоризонта. Тя идва за прехода, който предстои тук. После ще се от-

клони за кратко към Орион, ще премине през Плеяди и Сириус – ще отиде навсякъде, където тече промяната. Сега еволюират всички светове в Галактиката, за да започне нов цикъл, който Свръхсъзнанието твори.

Мрежата Агарта

Ние измерваме нивото на състраданието. В настоящето то е 65%. За да излезем на повърхността, трябва да достигне 90%.

(А. Джоунс; Откровенията на Нова Лемурия)

Нашата планета пребивава в различни измерения и времена. В тях живеят и други същности и цели цивилизации. На Земята съществуват девет нива под повърхността, девет над повърхността и девет нива над атмосферата, в така наречения *астрален план*. Тези двадесет и седем нива, които са обитавани от двадесет и седем раси, са различни нишки от едно цяло. Всяка нишка е време. Всички едновременно съществуват тук, въпреки че за нас не са във физически облик. Това са паралелни животи, живяни от други същества. Именно затова е казано, че от действията на хората, от нашите действия, зависят толкова много създания.

Всичко, което някога е живяло на Земята или е било съпричастно към нея и не е приключило времевата линия, продължава да съществува, да бъде част от Мирозданието. Всяка цивилизация създава определени събития, които са заключени с времеви катинари. В тези инфор-

мационни матрици все още съществуват и Лемурия, и Атлантида.

На деветте нива под повърхността на Земята са разположени много градове и подземни бази, обитавани от различни същества. В нивата над повърхността е същото. Мрежата Агарта се състои от *подземни* градове, населени основно с хиперборејци, лемурийци и атланти.

От нас, хората, почти никой, не е в състояние да възприема на тяхното физическо ниво – цивилизацията там живеят в различно от нашето измерение. Много от тях не са въобще *под* или *над* земята. Тези изрази са метафорични. Една интерпретация на това, как съответният времеви портал е свързан с планетата.

• **Атлантите и Агарта.** Земята има твърдо ядро, обгърнато от течна мантия, която не заема цялото пространство под земната кора. При разместването на пластовете на Атлантида, след огромните катаклизми, много атланти намират спасение във вътрешността на планетата. Те навлизат през пукнатините и пропастите, които са се разкрили при разкъсването на земната кора. Пещерите, на които попадат близо до повърхността, са малки в сравнение с тези, които ги очакват в недрата на Земята. Прониквайки все по-дълбоко, бежанците откриват, че във вътрешността на планетата е топло и има изобилие от питейна вода. Потоци се вливат в подземни реки, а те от своя страна водят до бреговете на подземно море, което е обитавано от невиджани форми на живот. За изненада на бягащите атланти, в пещерите освен мъхове и лишей има и

друга растителност. Скоро изненадата прераства в изумление. Когато напредват в дълбините на пещерите, те са посрещнати от представители на много древни цивилизации. Някои са пристигнали преди еони от други светове и вселени. Те живеят в големи и модерни градове, разположени в гигантски кухни под земната кора в районите на днешните Арктика, Антарктида, Средна Азия, Северна Америка и Австралия. Градовете са огрявани от слънчева светлина, доставяна от различни естествени и изкуствени източници. Някои области са облъчвани със силна ултравиолетова светлина, а на отдалечени места се ползва слънчева светлина от Централното вътрешно Слънце на планетата. За връзка между градовете се използва електромагнитна тунелна система, която позволява движение с огромна скорост.

Лемурийците, които са се заселили по-рано, намират тук спасение при потъването на техния континент. Сега те помагат на атлантите да развият свои градове под Земята, в които да съхранят знанията и уменията си. Подпомогнати и от останалите подземни обитатели, атлантите се научават да добиват светлина и да я поддържат, да контролират микроклимата и да създават комфорт. В подземните си градове те преосмислят своята история и допуснатите грешки. Започват да учат уроците за усъвършенстване на духовните взаимоотношения и да съжителстват по нов, хуманен начин с останалите раси.

Посейдония е град в пето измерение – атлантски град, част от мрежата Агарта. Зданията му са изваяни от кристали, които изцеляват не-

гативните емоции на атлантите след потопа. Там сега се разработват кристални инструменти, които изтеглят токсините от повърхността на Земята на всички нива. Така биват неутрализираны последствията от човешката дейност на планетата. Използването на кристалните уреди е за връщане на атлантските технологии на повърхността на Земята. Този път тяхната употреба е ръководена от чувства на любов и взаимопомощ, вместо от его и желание за власт.

Телос

Друг континент, много по-голям и много по-древен, потъва хиляди години преди Атлантида. Това е континентът Му, или Лемурия. Когато лемурийците осъзнават, че земята им ще потъне, се свързват на духовно ниво с Мрежата Агарта. Те искат разрешение да построят град под планината Шаста (Калифорния), за да спасят част от народа и културата си. За целта е преустроена огромна куполовидна пещера в град *Телос*. Името му означава *общуване, единство и разбиране на Духа*. По време на катаклизмите Телос е в четвърто измерение. С времето съзнанието на жителите му еволюира до пето. Те възприемат физическата природа така, както ние я възприемаме в трето. При тях обаче тя е толкова наситена със светлина, че почти губи своята плътност и е невидима за нас.

Градът е оформен на различни нива. В центъра на първо ниво е издигнат Храм с пирамидална форма. Той е копие на подобен, съществу-

вал в древността в Лемурия. В него, в продължение на стотици хиляди години е горял вечният, окултен пламък за изцелението на планетата. Две хиляди години преди потъването на континента им, лемурийците построяват в Телос копия на своите най-значими храмове, в които пренасят знанията си.

Великият Нефритен Храм представлява огромна четиристенна пирамида, изградена от нефритени блокове. В центърът му е разположен овален мегалит, зареден с най-високата лечебна вибрация. Той служи за основа на кръгла чаша, изработена от злато и нефрит. В нея гори изумруденозеленият Вечен Огън на Изцелението. Това е пламък, който притежава съзнание – то поддържа една от главните енергийни матрици на планетата. Тук идват за изцеление същества от всички измерения.

Жителите на Агарта са оказвали и продължават да оказват помощ на човечеството в повратни исторически моменти. Те дори се появяват на повърхността и в миналото установяват контакт с тибетци, май, египтяни и траки – а днес с хората, белязани с Печата на Бога.

Раздел 2

ЕГИПЕТ (КХЕМ)

– Куа КонТон Га. Куа КонТон Гааа... Куа КонТон Гааааааа....

Викът разцепи въздуха и се втурна към равнината, подет от порива на вятъра. Стоя изправен с вдигната ръка и посочвам нещо в далечината. Ръката е слаба и възлеста, ръка на стар човек – висок и слаб, облечен в тънка, бяла, дълга до краката дреха.

Десетки хиляди години назад във времето...

Ние сме група атланти. Идваме от север. Ширналата се равнина пред нас е мястото, където тези, които търсим, населиха преди много години. Те са пришълците от Нибиру, а мястото след години ще го нарекат Египет. Думите, които изричам означават: „Аз зная къде са те“.

Тук на Земята измеренията се преплитат. През тях ние виждаме и знаем, колко много създания обитават в момента планетата. Работим и пребиваваме на различни нива, но си влияем взаимно. Следим пришълците още от времната, когато се приземиха за първи път на Земята. С времето те се заселиха постоянно и започнаха да изтеглят от недрата все повече и повече суровини. Дейността им вече променя дори климата. Време е да ги спрем, иначе рискуваме Земята да ги спре, като унищожи всичко. За целта изпращаме свои проекции, енер-

гийни тела, чрез които ги наблюдаваме. Идваме с мир. Предупреждаваме ги, молим ги да не потъпват така с планетата. Показваме им какви щети нанасят на съществата, които живеят тук. Не ги гоним, а им предлагаме да променят подхода си. Започваме ритуал, с който им изпращаме Светлина.

Атлантските жреци, освен че могат да проектират телата си, за да наблюдават, владеят умението и да блокират възможността на другите да разберат техните планове. Това наистина е огромно предимство. Пришълците разбират, че всяка тяхна мисъл, всеки техен ход е предварително разгадан. Ние дори влизаме (чрез проекциите си) на съвещанията им. Понякога ни усещат и ги обзема гняв. Виждам как привикват своите учени, които вдигат безпомощно рамене, изненадани от безсилието на технологиите си.

След дълги разговори взимат решение. Ще се издигнат с корабите си на стационарна орбита около Земята, докато решат как да продължат. В корабите се чувстват сигурни. Излизат и се отправят към корабите-майки. Смятат да продължат да поддържат обществата, които създадоха, клонирайки себе си. Те остават тук. Чрез тях ще се опитат да запазят някакво присъствие на планетата.

На освободената територия започват да идват атланти. Животът ще се възроди, но по различен начин. Ще се облагороди изтощената земя; ще се пречистят реките; ще се лекуват нанесените рани. С мисълта си изграждат храмове, около които се оформят селища, които

прерастват в градове. В кратките периоди, в които слизат за малко на Земята, прищълците вече избягват старото си обиталище.

Минават години и след време те откриват решение. Учените им ги съветват, че ние сме, както проблемът, така и решението. Планът е да изкушат тези от нас, които се поддадат. Да ни настроят едни срещу други...

(регресия; Живот в Атлантида)

Атлантите създават египетската култура. Преди тях тази територия е обитавана от нибируанците. Те владеят Шумер и Египет във времена, когато Египет не е бил пустиня. Навлизането на атлантите по тези земи е постепенен процес, който започва много преди потопа на континента. Когато той се разцепва и потъва в рамките на денонощие, много от тях вече не са на него.

Египет (Кхем) е първото място, което приема и съхранява знанието на атлантите след потопа. Оттук по-късно са изпратени вестители и при други народи, за разпространение на опазената мъдрост. Подготовката и колонизацията на Египет започва много преди потъването на Атлантида. Далеч преди появата на атлантския жрец Ра, атланти идват в Египет от територията на Балканите. Тук се срещат с нибируанците, които заселват тези най-плодородни земи още с пристигането си на планетата. Докато в Шумер анунаките учредяват династии от хора, които генетично са създадени от тях, то те самите обитават

Египет. Затова в паметта на човечеството остава, че Египет е най-старата цивилизация.

Светлите атланти не са в пречупената светлина – заради това владеят огромна енергия. Няма как Слънцето да изгрее и тъмнината да остане. Атлантите, чрез силата на мисълта, изтласкват постепенно нибируанците. Това не е война нито насилие, а по-скоро неудържим и последователен полъх, който не може да бъде спрян. Повечето нибируанци не приемат най-древното *Учение*, следвано от атлантите. Те слизат под повърхността на Земята или се завръщат на Нибиру, за да изчакаят удобен момент за следващо посещение на Земята. Преди няколко хилядолетия идват отново, но заварват много различен Египет. В разцвет са вече египетските династии.

Пирамидите

– Кой е Ра?

– Ра е атлант, който идва от Атлантида преди потъването ѝ. Задачата му е да заземе енергиите в Египет и да направи космическата обсерватория в пустинята.

– С трите пирамиди?

– Те са дванадесет. Останалите са съпътстващи на трите. Много по-малки са и са под пясъците. Хората не знаят за тях, защото не търсят там, където трябва.

– Архитектът на пирамидите не е ли Тот?

– Не, Ра е. Тот е приемник след Ра. Това се случва на прехода между потопа на Атлантида и създаването на новата раса. Преди около десет хиляди години.

(Пазителят)

На почти всички континенти има изградени пирамиди. Издигнати са както от различни земни цивилизации, така и от същества от съзвездията на Плеядите, Сириус и от други места, дошли по различно време. Те са строени по математически пропорции и са позиционирани в пресечните точки на планетарната геомагнитна мрежа – това улеснява създаването на енергийната решетка. Тази решетка е поставена върху планетата и по-късно поддържа следващата – решетката на Божествената (Христова) енергия.

Чрез концентрирана мисъл и специфична честота на звука атлантите моделират материята. Те могат да влияят на гравитацията и да повдигат и местят огромни каменни блокове; могат да променят вибрациите и да трансформират един материал в друг. Постигат го, като първо усилват честотите, на които вибрират атомите на първия материал, до бяла светлина, а после ги намаляват до честоти, които извайват материал с други характеристики.

Това е и основният начин, чрез който изграждат своите сгради и паметници. Така са построени и Сфинксът, и Великата (Хеопсова) пирамида. След време много от тайните на телекинетичната енергия са забравени, формулите и

заклинанията са изгубени, кристалите в камерите на пирамидите са разместени и откраднати – това възпрепятства генерирането на енергия. Така, следващите поколения приемат пирамидата за обикновена гробница. Египетските фараони, в стремежа си да подражават и да се доближат до величието на атлантите, започват да използват роби, за строеж на дворци, гробници и храмове. Въпреки това, нито една от по-късните пирамиди, строени след Великата пирамида, не е на нейната висота. Напротив, останките от тях говорят за множество провали и недовършени строежи, за неумели проектни решения. Те могат да бъдат видени навсякъде по територията на Египет. Великата пирамида ревниво пази своите тайни и днес, въпреки влаганите (повече от всякога) усилия на учените да я разгадаят.

За да се повдигне завесата и да се открият тайните, пирамидалната форма трябва да бъде изследвана от различни ъгли и аспекти. Пирамидите не бива да се възприемат като сгради, а по-скоро като механизъм, средство за постигане на много цели, на много нива.

Основните функции на пирамидалната форма са няколко:

На ретранслатор – пирамидите са антени (кули), предаващи на определена честота. Чрез тях се осъществява комуникация между планетите и измеренията. Те пораждат фокусиращ ефект, който се постига чрез вариране в пропорциите на страните им. По този начин се настройва фокусът. Стените на пирамидите обикновено се полират, за да се улесни и прецизира получаването и трансформирането на енергията;

На ускорител на честотите – пирамидалната форма ускорява завихрянето на светлинната енергия и променя вибрациите – така повишава нивото на честотите и спомага за издигането на съзнанието в по-високите измерения. В древността, храмовете, в които са извършвани инициации, свързани с възнесението, са били с пирамидална форма;

На времеви портал – някои от пирамидите създават енергийни времеви коридори, които могат да пренесат тялото и съзнанието в друг пространствено-времеви отрязък;

На енергиен абсорбатор – пирамидите излъчват огромни, вибриращи енергийни полета, които обгръщат посетителите. Някои звездни раси ги ползват като уред за прихващане на вниманието на определени хора, като по този начин черпят енергия от тях.

- **Великата пирамида.** Голямата пирамида в Гиза е енергиен инструмент, построен преди повече от десет хиляди години. Той е разположен върху вход към Залите Аменти. Пирамидата не само е във връзка с много от изградените преди това пирамиди, но е общ енергиен фокус за тях. На една ос е с най-старата звезда от съзвездието Орион – Поленте (Минтака), от която се заражда и генерира енергията на живота. Поленте е съвкупност от сфери, които притежават мъжка и женска енергия в различна концентрация. Свързани в кръгове, те излъчват светлина и поддържат равновесието на световете.

Голямата пирамида е Храм на посвещението – в нея в миналото избрани хора получават зна-

ния за Космоса и Духовния свят; в нея се извършва ускоряване на вибрациите на адепта за осъществяване на възнесението му при преминаване към по-високо измерение. За целта във вътрешността ѝ е проектирана система от абсолютно прави коридори, водещи в различни направления. Възходящият коридор (към камерите на по-горно ниво) не съществува в нито една от останалите пирамиди в Египет. Проходът води до квадратно помещение, наречено *Камера на царицата*. То е разположено в средата на пирамидата, по оста север-юг. Камерата е открита напълно празна. Над нея се намира *Царската камера*. Тя е облицована с девет плоски, 45-тонни гранитни плочи. Предназначена е да функционира като голямо резониращо пространство. Там съзнанието на посвещавания се хармонизира с определени космически енергии.

Под пирамидата е изградена подземна камера, която е съединена по оста си с *Царската*. В горната ѝ част атлантите поставят кристали, които пречупват лъчите, отправени към Залите Аменти.

- **Саркофагът.** Голямата пирамида е последното и най-висше място за посвещения. Група, която е подготвена предварително, заема определена позиция. Участниците фокусират енергии с определена честота към червен гранитен саркофаг, издялан от цял каменен блок. Той е разположен така, че честотите постоянно се усилват от пирамидата и преминават направо през епифизата на посвещавания, който е положен в каменното ложе. Вътре, в този атомен ус-

корител, физическото тяло започва да свети с полупрозрачна светлина. Честотата, която е задействана в мозъка, включва механизъм за обратна връзка. Той усилва вибрациите и посвещаваният напуска тялото си и влиза в измеренията на Духа.

• **Сфинксът.** Сфинксът е универсален образ. Той не е нито на мъж, нито на жена. Атлантският жрец Ра го поставя в чест на своята съпруга, която е от звездната раса на хаторите.

Хаторите са хуманоиди с глава на котка. Населяват единадесетата поред планета в Слънчевата система. Те идват на Земята още по времето, когато се ражда Атлантида. Създават градове в деветте нива над повърхността на планетата. Хаторите нямат емоции, но притежават силно развит разум. Техни представители и сега са в измеренията на планетата, защото мисията им в момента е да се грижат за човечеството. Хората-котки имат голямо влияние в древния Египет, и особено в *Школите на мистериите*. Така дават тласък в развитието на новосъздадената египетска цивилизация. След известно време прекратяват намесата си и оставят Египет да се развива естествено. Хаторите отново ще се появят на планетата, както и всички останали звездни раси, които са в очакване на трансформацията при повишаването на вибрациите на Земята.

Тот

Бързо се носехме срещу утринното слънце, докато под нас не се появи земята на децата на Кхем. Яростните дойдоха с тояги и копия и в гняв нарастващ желяеха да погубят и до един да унищожат синовете на Атлантида. Тогава издигнах аз моя жезъл и отправих им лъч от вибрация и те застигнаха в стъпките си като каменни отломъци в планината. Заговорих им с думи спокойни и мирни, разказвайки им за могъществото на Атлантида, че ние сме деца на Слънцето и негови пратеници. Усмирих ги с моята магическа наука и когато ги освободих, те паднаха до краката ми.

Дълго обитавахме ние земите на Кхем, дълго и дълго. Докато, подчинявайки се на заповедите на Учителя, който вечно живее в своя сън, аз разпръснах синовете атлантски, разпръснах ги в много посоки, та от утробата на времето мъдростта отново да покълне в децата им.

(Изумрудените скрижали на Тот Атланта)

В Египет, на юг от Тоушка (долна Нубия) и на 38 километра на североизток от Абу Симбел, съществува храм, който е изграден от стотонни дялани мегалитни блокове. Археолозите, които установяват годината на строежа – 8 700 г. пр. н. е., са изумени, когато разчитат йероглифите по стените, описващи време, в което все още живеели Боговете-създатели, наречени жители на хоризонта. След последния потоп те съгради-

ли на различни места *свещени надгробни могили*. Родината на онези предисторически същества бил един *пламтящ остров*, който се намирал в *тъмнината на праисторическите води*. След като било залято и мястото на *Боговете*, голяма част от тях загинали. По-късните разкопки разкриват още по-стар фундамент, на още по-древен храм, който според надписите, е построен от Бог Тот, наречен *Големият Бял*.

Тот е същество от високо измерение, член на Съвета на Плеядите. Той може да снижава вибрациите си, за да общува пряко с атлантите и техните потомци. Тот е призван от светлите атланти, хиляди години преди потъването на Атлантида, за да въздвори мир и ред сред народа им. Тот не се възплащава изцяло, а само част от неговата енергията се материализира и при отеглянето му се дематериализира.

Периодично групи от атланти, съгласно инструкции на Тот и под ръководството на Жриците от Храма на Алора, пристигат в Египет. Тук, и на други места, предстои строителство на пирамиди. Те се изграждат над големи кристали. В тяхната решетъчна структура са внедрени записи на Хрониките на Акаша, които са запазили високата вибрация на Светлината.

След пристигането си в Египет, Тот поема управлението и създава *Династията на Тот*. Под неговото ръководство, както и след него, Кхем изживява своя златен век.

Подземният град на Тот

След строежа на пирамидите, атлантите създават подземни съоръжения – камери, тунели и коридори, които по-късно стават част от по-големия лабиринт на Мрежата Агарта. Тези подземни съоръжения са проектирани от Тот и реализирани чрез традиционния за атлантите метод на строителство – мисълта. Целта е в този подземен град да се съхрани цялото знание на Атлантида. В подземния град Тот изгражда специална *Зала на Хрониките*, разположена на дълбочина няколко километра.

Входът за града е през устата на Сфинкса. Макар този вход да съществува физически, към настоящия момент е недостъпен – трябва да се разместят каменните блокове, които съставляват главата на Сфинкса. Предопределено е след време това да се случи.

След потопа, в Египет емигрират могъщи атлантски жреци и жрици. Някои от тях живеят и до днес *под земята*, в друго измерение. Те съхраняват жизнената сила и Божествената Мъдрост – древното *Учение* на атлантите за светлината, звука и цвета, записано на свитъци от папирус и пергамент, на плочки от метал, камък, злато, бронз и орихалк. Тук атлантите са посещавани от космическите кораби на различни звездни раси, които следят развитието на човечеството. Някои от тях дори се възплъщават в хора, а други остават под повърхността. Тук, от всички краища на Земята, идват за обучение и някои посветени хора.

Египетски школи на мистериите

С пристигането на Тот в Египет започва подготовката на служители, които да поемат властта, като я подчинят на принципите на най-древното *Учение*. Избрани индивиди пречистват телата си и ги предоставят за възплъщение на души, които идват от финия свят на Земята с непокътнати способности на тялото, мислите и Духа. Целта е появата на Духовно чиста раса, която да възроди живот, насочен към развитие на добродетелите. Много от атлантските жреци се включват в подготовката за инициацията на желаещите. В Храмовете на Египет започват да функционират *Школи на мистериите*. Там се извършват определените ритуали.

• **Жезлите на силата.** При инициацията в атлантските и по-късно в египетските храмове се използват жезли, които активират енергийните центрове на тялото. Те са изобразени по стените им и могат да се видят и днес. Жезлите и ритуалите, свързани с тях, са наследство от звездната раса на хаторите.

Чрез намерение и концентрация на вниманието на жреца и на посвещавания се предизвиква раздвижване на енергиите в чакрите. Жезълът подпомага и канализира тази енергия по протежение на гръбначния стълб. Понякога на върха на жезъла има анкх – символът, означаващ живот. Той изпълнява ролята на ключ, който настройва честотата.

Жезлите се поставят по протежение на гръбнака. По тях жрецът удря леко, за да се предиз-

вика резониращ звук – подобно на камертон, чийто вибрации проникват дълбоко в тялото и активизират чакрите. Жезлите са с различна дължина и се използват по различен начин и в определена последователност. Те издигат завихрените енергии в различните чакри по гръбначния стълб. По този начин се изтегля съзнанието във висшите измерения на Духа.

- **Нива на осъзнаване.** От едно и също събитие съзнанието може да създаде и ада, и рая. Когато изпаднем в моменти на големи, непреодолими за съзнанието затруднения, животът ни изведнъж се превръща във филм с лош сценарий, който няма край. Нашата естествена реакция е опит да избегнем осъзнаването му, като първосигнално определяме виновник, върху който стоварваме обвинения, недоволство и гняв. След тази спонтанна реакция, бавно и последователно у нас се заражда непреодолим стремеж да напуснем действителността, да излезем от сценария, да избягаме. Това се изразява в отпускане по течението, в приемане на инерцията на живота. Започваме да спим или потъваме в работа, често прибягваме до *помощни* средства, като храна, алкохол, опиати. Медитацията, молитвата и религията също могат да се превърнат в наша фина форма на бягство.

Нека се вгледаме в реакциите на различни хора спрямо едно и също събитие. Ще открием, че един изпитва тъга, друг – гняв, трети – безсилие, а четвърти – чиста апатия и безразличие. Това говори, че реакциите, които проявяваме при различни събития, са много слабо свързани

със самите събития. Ние сме тези, които създаваме своите емоции и чувства и единствено ние сме отговорни за тях. Събитията по същество са празни. Те са само отключващи механизми, които предизвикват съзнанието да реагира. Всички хора, които срещаме, ситуацияите, в които попадаме, са огледало, което е предназначено за нас. Когато преживяваме трудност и не се вгледаме в това, което чувстваме, изпускаме възможността за по-голямо осъзнаване. Приемем ли, че събитията стартират изпит, който сме си заложили, преди да се въплътим в тяло, ще подходим с особено внимание към всичко, което ни се случва. Взимането на изпита е нашето посвещение, нашата инициация в съвременния свят.

Да държим хаоса и реда в състояние на любов и състрадание, означава да ги балансираме, да лекуваме мрака чрез светлината на осъзнаването. Това е и същността на еволюцията ни.

Поради динамичността на съвременния свят ние взимаме изпитите си в движение, но в древността това не е било така. Инициациите тогава са се извършвали в определени храмове – представлявали са специфични ритуали. Предавали са се през поколения и са били забулени в дълбока тайна. Нашите предци са обръщали особено внимание на тези инициации и са се подготвяли с години за това. Неуспехът тогава, за разлика отсега, е означавал понякога смърт за посвещавания. Инициациите и ритуалите са били основно изследвани, изучавани и внимателно разпространявани. Това е било наука, която днес е забравена.

• **Четири нива.** Древните египтяни дефинират четири нива на осъзнаване:

Телесно – съществува само тялото и неговите желания, нагони и задоволяването им. Това е състояние, в което човек се интересува единствено от насъщни неща, които задоволяват физиологичните му нужди и избягва да отива подалеч от това повърхностно изживяване.

Социално – това е ниво, при което сме съсредоточени навън, извън нас, насочени към осъзнаване на взаимоотношенията ни с другите хора, на положението ни в обществото, на връзките с външния свят.

Самоосъзнато – това е състояние, в което човек започва да наблюдава себе си, като анализира своите мисли, емоции, желания и инстинкти, в стремеж да осъзнае причините, които ги пораждат. Това е съсредоточаване навътре в себе си и преоткриване на своето Аз.

Духовно – това е осъзнаване на многоизмерния Аз. На този етап човек вижда своите прераждания, осъзнава своята Душа и Дух и разбира мисията в настоящия си живот. В такова състояние той може да напуска тялото, да пътува между измеренията, да се среща с души от финия свят, да се обучава на по-висши нива. *Школите на мистериите* създават условия за преход към това ниво на осъзнаване, където се задействат всички енергийни центрове и човек навлиза в света на Духа.

Има още две нива над четвъртото, но до тях достигат много малко хора. Тези последни нива са: *растеж към структурите над човешката и*

достигане на блаженството, нирвана – състоянието, при което има повече пребиваване в невидимия свят. Всичките шест нива са се практикували при атлантите, но по-късно при египтяните, поради уклонът им към тъмнината, настъпват промени и последните две фази стават практически недостижими.

Упадък на школите

Школите съществуват през различни епохи, но в тях с годините постъпват все по-малко хора, като единици достигат до най-висшето ниво. В началото жреците избират сред множество желаещи, но поради стремеж за бърз успех и лесна власт, по-късните свещенослужители започват обмен на знания с различни звездни раси. Пришълците използват тъмните жреци като канали и след време започват да се вселяват в телата им. Хилядолетия светлите атланти пазят най-древното *Учение* за духовния възход, което предават на египтяните, есеите и траките, на маите, толтеките и инките.

След потъването на Атлантида, анунаките продължават да обитават астралните планове, като чрез Тъмното братство формират колективно съзнание, подчинено на страха и хаоса. То генерира специфични емоции, които са неизчерпаем енергиен източник за тези звездни същности. В резултат хората започват да воюват помежду си. Това продължава и днес, когато човечеството повече от всякога е приело този контрол над ума.

Така *Учението* на Тот, изкривено и изопачено, губи своята първоначална чистота. След неговото оттегляне, той е наследен от Озирис – египетски жрец, който не е атлант. Той приема атлантското знание, поради което по-късно са му приписани качества на Бог.

• **Съвременни Школи на мистериите.** В момента на няколко места на Земята съществуват действащи Школи на мистериите. Те изпълняват функцията на енергийни станции и подстанции и са ретранслатори на всемирната енергия.

В Тибет се намира Голямата Шамбала, друга школа има в Мексико – на полуостров Юкатан, също около град Новоросийск и на Антарктида. В България действащи школи има в районите на планината Рила, Белоградчик и Плиска, които работят съвместно, като генерират и обединяват своите три енергийни лъча в един. Дълго време централно място заема Голямата Шамбала, но центърът започва постепенно да се измества към Школата в района на планината Рила, която днес е и най-висшата.

Школите са невидими и човек може да присъства там само духом, но школата на Рила е в процес на материализация. На Земята съществуват и действащи школи, останали от предишни цивилизации. Такава е *Школата на деветте кръга*, разположена в района на днешния полуостров Крим. Тя е създадена преди хилядолетия от светлите атланти, които населяват древния атлантски град Крет. Наречена е така, поради наличието на девет златни кръга, свързани помежду си, които генерират и насочват енергий-

ни лъчи към другите школи. Тази школа е свързана с школите в Мексико, Тибет и Рила.

Всички школи, без Кримската, са свалени тук на Земята от *Острова на Светлината*, за да защитават човечеството от самото него. В тях се обучават същности, изпратени от Създателя. След обучението си те идват, за да балансират планетата и да съхраняват и напътстват хората с *Печата на Бога*.

Раздел 3

ПЕЧАТЪТ на БОГ

– Какво е Печатът на Бог?

– Печатът се поставя в духовните нива, а проявлението му е във физическия свят. Когато видиш, че един човек претворява Любовта и около него е сиянието ѝ, и всичките му действия на Земята са продиктувани от Любов, то знай – Печатът на Бог е на него.

– Кой решава коя душа да бъде удостоена с Печата?

– Само Създателят. Той знае кои са!

– Може ли Печатът да бъде отнет?

– Може. Изцяло. Поддаване на духовната гордост е най-бързото преминаване в пречупената светлина и оттам се излиза най-трудно...

(Пазителят)

Има разлика между Печата на Бог, Божествената Искра и Божествения ген.

Божествената искра е частица от Създателя, вградена във всеки един човек – Неговият Дъх. Въз основа на тази искра човек става интелигентно същество. Разпалената искра е духовният копнеж, повикът на мястото, откъдето сме дошли, за да се въплътим в тяло; нашият стремеж към Бога. Тази искра е и разликата между човека и животното. Животните не я притежа-

ват. Няма животно, което да търси и да се стреми към Духа.

Божественият ген е различен от искрата и е кодиран в ДНК-структурата на човека. За разлика от искрата, която е във всеки, само някои хора на Земята притежават Божествен ген. Този ген, въпреки че идва със самото зачатие, няма връзка с родителите и рода. Той се залага от Създателя в хора, които са определени от Него. Отключен, генът позволява развитието на възможности, които надхвърлят обикновените способности на човека – като телепатия, левитация, телепортация и други. Генът може да остане латентен и изобщо да не се развие в този живот. Божествената искра го активира – ако тя не пламне, той остава неразвит. Разпалването на искрата е въпрос на свободната воля на всеки индивид. Може да носиш такъв ген, но ако искрата не е разпалена, той не се активира. Примери за хора с активиран ген могат да бъдат открити сред *съвършените* богомили, тибетските ламы, сибирските шамани, толтеките от Юкатан.

Печатът на Бог е духовна категория. За разлика от Божествената искра той не се притежава от всеки и за разлика от Божествения ген освен, че се дава, може и да се отнема. Той е олицетворение на Божията Любов. Само човек, който я е проявил в поредица животи и продължава да я проявява в настоящия, бива удостоен с него. Тези хора не са в светлините на прожекторите, няма да ги срещнете по подиумите, на телевизионните екрани или във вестниците и списанията. Те работят скромно за доброто на другите, често в професии, които са ориентира-

ни към подпомагане на слаби, бедни и болни хора. Може да са социални работници, учители, лекари и духовници, които не се стремят към пост и сан. Такива хора са: майка Тереза, Учителят Беинса Дуно, Махатма Ганди, Далай Лама, Боян Мага, Йоан Рилски, Преподобна Стойна, дядо Влайчо.

Хората с *Печата на Бог* се открояват от останалите по своята вибрация и по излъчването на аурата. Те не могат да бъдат друго освен това, което са. Когато погледнете в очите им, оттам блика Светлина.

Тези, които притежават *Печата*, са заслужили да бъдат посочени от Бог. Тяхната съвкупност независимо от етнос, пол, цвят на кожата, религия, образование или обществен статус, образува народ, който единствен заслужава определението *избран*. Всеки един човек, който принадлежи към този народ, е код към Живата библиотека. Същевременно с това той е и цел, която е преследвана от тъмнината.

Планът на Създателя

Още при сътворяването на нашата планета Свръхсъзнанието залага определена програма на Земята. На нея трябва да бъде изграден Междугалактически център за обмен на информация – *Жива библиотека*. Тя е част от система от дванадесет космически библиотеки в различни измерения и галактики в тази Вселена. За целта Свръхсъзнанието решава да се претвори на Земята в цивилизация, изградена от хора, които

притежават Неговия Печат. Точно те са избрани да бъдат ключ към тази Божествена библиотека. Към настоящият момент *Печатът на Бога* е само тук, на нашата Земя, в определен тип хора.

Всички предишни цивилизации (лемурийци, атланти), които са съществували досега на Земята, са преходни, създадени да подготвят условията за развитието на съвременната цивилизация. В тях Свръхсъзнанието не проектира Себе Си директно, а косвено, с помощта на Богове-Сътворци. Хората от тези цивилизации не притежават елементите на Земята, защото идват от други планети и вселени; не притежават и *Печатата на Бог*, а само Неговото послание. То поведява да бъде защитавана новата раса – расата на истинските земяни.

Преди да превъплъти Себе Си тук, Създателят допуска на Земята провеждането на опити за създаване на същество, което да се развие на планетата. Тези експерименти се реализират от различни звездни раси, но претърпяват неуспех. Нито едно от създанията не става годно да получи Неговия печат. Шумер е едно от тези провалени начинания.

Нашата съвременна цивилизация носи в голяма степен отпечатъка на културата, религията и традициите на Шумер. Някои учени виждат именно там съвременния културен фундамент. Информацията, формираща познанията ни за Шумер, в голяма степен идва от глинени плочки от Ниневия, от митовите и легендите, както и от Библията. За съжаление тези знания хилядолетия наред са целенасочено изопачавани, изкривявани и в крайна сметка – променени. Ис-

тината е, че това, което знаем или по-точно ни се дава да узнаем, се отнася към последния етап от съществуването на тази велика цивилизация. То не формулира ясно каква е нейната значимост, какво е нейното влияние и кои са нейните наследници.

В първата част на *Огнените кодове – Майсторите на Играта* – бе положено началото на тази тема. Тук е нейното продължение...

Провалените експерименти

Египетската дума за „бог“ е „нтр“ – „онзи, който наблюдава“. Това е значението на името Шумер – земята на „онези, които наблюдават“.

(З. Сичин; Дванадесетата планета)

Шумер се заражда преди десетки хиляди години с прякото участие на звездната раса от планетата Нибиру. След като колонизират една част от Земята, за да удовлетворят нуждите си от природни ресурси, колонизаторите, наречени *анунаки*, развиват рудодобива. За целта те се нуждаят от евтин труд в мините. Техните генетици комбинират гени на анунаки с гените на различни видове животни, които населяват в онези времена планетата. След многобройни безплодни опити, преди около триста и петдесет хиляди години учените постигат същество от гени на примат, което в голяма степен отговаря на техните нужди. След поколения наред и след допълнителни генетични намеси се развива познатият ни неандерталец. След неандерталеца опи-

тите продължават и в резултат са създадени великаните – високите исполини от легендите. Те просъществуват кратко време, защото не издържат на земните условия. След тях отново са вложени гени в маймуна и е получен снежният човек, известен днес като Йети. Йети се развива като клонинг, но с времето неговите поколения отхвърлят гена на анунаките и в тях надделява този на маймуната.

Сто хиляди години неандерталецът е постоянно усъвършенстван с гени на анунаките. Черепът му постепенно става по-издължен и по-здрав. Така се появява кроманьонецът, който също продължава да търпи промени. Неандерталецът и кроманьонецът са създадени въз основа на клониране на гени от орангутан и анунаки. В крайна сметка всички опити се провалят и съществата не издържат. Накрая анунаките отново се завръщат към неандерталеца и този път успяват да го подобрят. Преди 70–80 000 години получават достатъчно надежден клонинг, с който заселват области в Близкия Изток и започват да развиват своите гени в цивилизация, която е просъществувала хилядолетия. Така анунаките създават човека, който населява Шумер.

Тези хора са с голяма глава, средно високи, набити и мургави. Имат коса, но нямат брада. В очите им няма любов и одухотвореност. Погледът им е по-близо до този на дивите животни. Шумерите, за разлика от първите неандерталци и от останалите клонинги, вече имат ум и способности, които се доближават до днешните хора. Могат да разговарят, да възприемат, да се обучават и развиват, но не притежават Божест-

вената искра. В тях е намерението, или по скоро разрешението на Сврѣхсѣзнанието (Бог), да населяват Земята.

• **Цивилизацията на Шумер.** В онези временна територията на Шумер не е пустиня. Тя е плодородна земя. Шумер просперира паралелно с Атлантида – много преди потопа на континента. В процеса на развитие се появява нуждата от посредник между анунаките, смятани за богове, и създадените от тях хора. „Боговете“ – властващите братя Еа и ЕнЛил, със съдействието на останалите анунаки въвеждат царската власт, като поставят за владетел човек, който разпространява техните „божествени“ учения и закони. Така са създадени първите династии в Шумер.

В своята хилядолетна история цивилизацията на Шумер претърпява периоди на възходи и падение. Еа и ЕнЛил постоянно воюват с други звездни раси и помежду си. ЕнЛил, който господства в небето над планетата (в космически кораби, които са на орбита около Земята), желае да управлява и наземните бази, които са поверени на Еа. В конфликтите са въвлечени и техните земни творения. Властта в Шумер непрекъснато се променя и се владее от страната, която е взела надмощие. Използвани са ядрени оръжия, които нанасят непоправими щети. Шумер в определен период достига апогей в технологичното си развитие – самоунищожава се и отново се заражда. Това продължава десетки хиляди години – след ядрен взрив на планетата са ѝ необходими векове, за да се възстанови за

нов живот. През това време анунаките, с избрани шумери, обитават космическите капсули в орбита. Когато условията позволят – те се завръщат отново.

След време на Земята ще започне нов експеримент, в който те няма да бъдат допуснати. Започва създаването на истинската раса на земляните, в която този път Свръхсъзнанието ще претвори директно Себе Си.

Потопът в Черно море

Анунаките идват тук преди петстотин хиляди години, но са отдалечени от Земята при сътворението на новата раса. Това е предпазна мярка, целяща да ги възпре от опити да я клонират. Те вече не са тук, но планетоидът Нибиру е в орбита около Земята. Творецът все още не ги изтегля окончателно, а залага определена последователност на бъдещите събития. Свръхсъзнанието не предвижда новата раса на земляните да съжителства с друга. ТО има план част от цивилизацията на атлантите да бъде съхранена в недра на Земята. Те ще преминат в измерение, невидимо за новата раса. Оттам ще продължат да ѝ оказват защита.

Но нека разгледаме нещата в тяхната последователност.

- **Потопената база.** След потъването на Атлантида част от атлантите се спасяват и емигрират в Египет. Остров Посейдония оцелява след катаклизмите. На него и на Балканите остават да живеят атланти.

В онези времена на мястото на Черно море тече пълноводната река Орк. Тя, подобно на р. Нил, се разлива и напоява околните местности. Източната част от територията на настоящото Средиземно море все още е суша, обособена като остров. Той се разделя от река Посейдон.

Остров Посейдония в онези времена се развива като галактически дом. Посещават го върховните жреци на различни звездни раси. Те слизат тук и се завръщат през измеренията. Град Пира е разположен на пресечено плато, което се извисява на 3000 м надморска височина. (фиг.2) Тук се осъществяват срещите; градът се превръща в дом за много звездни гости.

Светлите атланти знаят за опитите на тъмното войнство да въздейства на новата раса. Те осъзнават своята мисия на Земята като нейни защитници и се опитват да я предпазят. Последният потоп е следствие от опитите на атлантите да защитят Земята. Те противостоят на нибируанците, които са разположили своите космически кораби на орбита около планетата. В резултат на този потоп много от тези, които към момента обитават планетата и са се поддали на тъмното влияние, губят своя живот.

От планетоида Нибиру, който е в близост до Земята, към базите на светлите атланти е излъчен разрушителен енергиен лъч. Базите са разположени от двете страни на днешните Босфор и Дарданели, на територията на атлантските градове Ворта, Троя и Пира (фиг.2). Атлантите експериментират по онова време нова технология, която представлява защитен екран. С него те покриват ареала, на който е предвидено да се

развие новата раса на земяните. Подготвени предварително за атаката, атлантите задействат този екран. Чрез него отразяват насочения лъч и предизвикват взрив на определена височина в атмосферата.

След взрива огромните бази на светлите атланти (в акваторията на Черно и източната част от Средиземно море) се вкопават надълбоко в недрата на планетата. Оформят се грандиозни падини, които образуват днешните морета.² На мястото на потъналия град Пира, днес се издига като спомен, причудливата калдера на вулкана на остров Санторини. Светлите атланти съзнателно потопяват базите си. Така удържат и капсулират излъчения енергиен лъч.

Предвидено е Земята да е светлинна планета – затова спрямо нея са заложени определени защити. Капсулираният лъч пулсира и сега и възпира чуждо нашествие. Той държи на разстояние анунаките и не им позволява да са наблизко. Потопените бази на светлите атланти съществуват и днес под морето. Те са в тях и оттам генерират на повърхността енергии на хармония и баланс. Повечето от атлантите, които населяват Балканите, влизат в подземните градове на мрежата Агарта. По-късно излизат отново на повърхността в района на днешния град Варна. И сега там съществува времеви портал. В този район атлантите съдействат да се изгради нова култура. Нейните следи са известни като *находките от Варненския некропол*. И днес чрез този вре-

² Пълноводната река Орк се излива в падините и образува Черно море. По дъното на Черно море и днес тече приток на тази река.

меви портал просветлени хора имат достъп до подземните градове на атлантите. След време те ще се изиявят на повърхността отново.

Потопът в Черно море и катаклизмът, който унищожават остров Посейдония, се случват по едно и също време – преди 12 600 години (10 600 г. преди новата ера).

Атлантите се потапят, за да могат да наблюдават възраждането на следващата раса, но оставят свои представители и на повърхността. Те създават така наречените *богове*, описани в митологията, за да останат след тях до идването на новата раса. Друидите, елфите и някои митологични същества са продукт на генното инженерство на атлантите. Тези опити са правени на някои от гръцките острови, на Британските острови и на островите Малта и Сицилия.

Шумер след последния потоп

След сблъсъка със светлите атланти преди 12 600 г. и произтеклият от това потоп в Черно море, анунаките се оттеглят отново за известен период. Влиянието им над техните създания, които населяват Двуречието, намалява, но не изчезва. След потопа те се завръщат, като оказват съдействие при възстановяването на Шумер и въздигат от средите на своите създания неговите нови царе. Според шумерския епос „За Етана“ са обособени четири района: Месопотамия, долината на Нил и долината на Инд. Те са заселени с шумери, а четвъртият район е „свещен“ и недостъпен. В него анунаките възстановяват кос-

модрума си след унищожаването на стария по време на потопа.

В земите на Шумер са възстановени градовете Ериду, Бад-Тариба, Ларак, Сипар и Шурупак и започва отново обучение на местното население в забравените знания и традиции. Отново се появяват училища и парламент, започва изучаването на космогония и космология, литература, законници, медицина и земеделие. В училищата се преподават ботаника, зоология, география, математика и теология. От анунаките шумерите научават за всички планети от Слънчевата система; научават за размери им, за вида и формата, за наличие на вода и за цвета на тяхната атмосфера. Те знаят, че оста на въртене на Земята е наклонена на 23° спрямо плоскостта на орбитата ѝ около Слънцето и това, че пълният цикъл на прецесия продължава 25 920 години.

Още преди потопа на Атлантида, вследствие на ядрените сблъсъци и въздействието им върху околната среда, климатичните условия рязко се променят и за анунаките започва да става все по-трудно да пребивават на Земята. Следват и нови ядрени конфликти, които унищожават по-голямата част от шумерите и окончателно променят средата. Това налага постепенното оттегляне на анунаките от планетата. Така правото им на достъп до Земята е възпрепятствано. Създателят ограничава тяхното влияние върху новата раса, в която ще бъде кодирано Неговото знание.

Новата раса – земляните

За да осъществи земното си творение – хората с *Печат на Бог*, – Създателят допуска много звездни раси да предоставят част от своя генетичен код. Затова е казано, че Бог претворява Себе Си, като взима гени от всички и ги влага в последната земна раса.

Външният вид на съвременната раса е образец на древните мъдреци от съзвездиято Плеяди, които са високи, с дълги светли коси и с очи, които излъчват светлина. От тези мъдреци е взет отпечатъкът за физическия вид на човека днес (една от ДНК спиралите е от Плеядите). Земляните сме тяхно копие. Ние изглеждаме сега така, защото това е най-съвършената и съответстваща на земните условия структура. Тази структура е универсална, с леки изменения, тя може да съществува на всички планети. Тя няма връзка с маймуната или което и да е друго животно.

• Телата.

– **Колко тела притежава човекът, освен физическото?**

– Седем. Физическо, чувствено, емоционално, умствено, рационално (вземащо кардиналните решения за живота на човека), ментално и казуално (духовно) тяло.

– **Умственото и менталното не са ли едно и също?**

– Умът е отделно от менталната енергия. Менталът не е ум, а мисъл. Както чувството е различно от емоцията. Вие притежавате седем тела, докато например анунаките имат само

три, защото нямат чувствено, емоционално, ментално и духовно. Те имат физическо, умствено и рационално. На Орион и на Плеядите имат и духовно тяло. Като вас – със седем тела има същества, но в други вселени, където природата е подобна на земната. Там се развиват също цивилизации като вашата – по подобие на Създателя, но са още в зародиш. Вашата Вселена е най-стара и съответно това, което направи земната цивилизация, ще предопредели развитието и на тези, които са подобни на нея. Допуснатите грешки тук, ще бъдат избегнати там. В онези вселени също има създания, подобни на атлантите тук, които следят развитието на тези раси.

(Пазителят)

Още от създаването ѝ, расата на земляните е наблюдавана от светлите звездни раси, но и от много негативно настроени пришълци. За тях притежанието на Печата на Бог – ключът към Божието знание, към Живата Библиотека – се превръща в основна цел.

В последната, съвременната наша цивилизация, Свръхсъзнанието работи без помощ от Богове-Сътворци, без пряко участие на чужди звездни раси. То проектира Себе Си директно в хората и връща преживяното, техния опит, обротно към Себе Си. Последната раса е единствената, която е земна – създадена е само от земни елементи. С право те, нейните представители, могат да бъдат наречени *земляни*.

Божествената единица

Безкрайният Всемир функционира като завършен космически организъм. В него една галактика изпълнява ролята на сърце, друга – на черен дроб, трета – на бял дроб, и така нататък. Планетите са кръвоносната му система, а клетките – всички съзнания, които ги обитават. Планетата Земя също е организъм. Тя има сърце, което тупти – нейното ядро; бял дроб – зелените горски пояси; черен дроб (така нареченото от хората *черно злато*) – нефтът, който я пречиства. Човекът е олицетворение, еманация на целия Космос. Със своите органи, нерви и кръвоносни съдове той претворява макросвета в един микромодел. Човекът е Духът, който се е трансформирал в материя.

При самото раждане на нашата планета, от времето, когато течната субстанция изстива и се оформя твърдата кора, тук на Балканите се образуват първите скални масиви. В тях е генерирана огромната, първична духовна енергия на Свръхсъзнанието. За това по-късно по тези места са разположени и първите подземни бази с представители на различни звездни раси. Това е и мястото, което Бог е подготвил, за да претвори Себе Си.

Преди 12 383 г. Свръхсъзнанието обединява всички елементи, които се намират на Земята, за да създаде първата Божествена единица, която ще постави началото на една нова раса. Тази първа Божествена единица започва своето съществуване като ефирно създание, без пол. Впо-

следствие Творецът решава да го раздели и то прави огледално отражение на своята мъжка и женска енергия. Целта е двете енергии да съществуват на енергийно ниво по равно. Така е създадена първата духовна двойка от новата раса.

Този процес протича в ефира – в пространството над Земята, над територията на Балканите, на която днес се намират тепетата на древния град Пловдив. Това се случва между днешните български планини Рила, Пирин, Родопите и Балкана, защото по времето на Атлантида, Божествената (Христова) енергия оставя своя светлинен отпечатък тук, по тези земи.

Това е моментът, в който на духовно ниво е поставено началото на времева линия на една нова раса. Тя става известна във Вселената като расата с *Печата на Бог*, или *земляните*. В нея директно е кодирано знанието на Твореца.

Падналите ангели

Новото творение на Създателя, развито във времето и пространството, ще даде възможност на Сврѹхсѹзнанието да прояви Себе Си. Когато това творение връща опита директно в Създателя, Той става огромен, обширен, грандиозен. Това невъобразимо ще разшири полето на Бялата Светлина, което ще рефлектира върху тъмнината. Тъмните звездни раси отчасти знаят какво предстои. Тяхна основна задача става унищожаването на творението на Сврѹхсѹзнанието – новата раса. На територията на днешния Бал-

канския полуостров предстои да се развие расата на земяните, под покровителството на светлите атланти. Първата цел на тъмнината е именно там.

- **Падналите ангели.** Тъмното войнство са така наречените *паднали ангели* и *демони*, предвождани от сина на Светлината – Луцифер. В самото начало Луцифер е съзнание от Свещената Йерархия. Той е сътворен, за да бъде Суверен на вселена. Луцифер се възгордява и губи това право. Той знае за плановете на Сврѣхсъзнанието да проектира Себе Си в нова раса на Земята – затова, след като е изгонен, идва тук. Творецът допуска това, за да изпита своите нови творения. Отхвърлен от Семейството на Светлината и прогонен от съзвездията Лира, заедно с други паднали ангели, Луцифер идва на Земята още по времето на формирането ѝ. Те се приземяват в естествения си вид. Част от тях влизат в недрата на планетата. В момента базата им се намира под Тихия океан в низшия астрал, в четвърто измерение. Докато Земята не направи еволюция, те нямат право да преминат на друго ниво. Тогава ще се реши съдбата им.

Падналите ангели могат да приемат вид и форма на красиви човешки създания. Облечени са в светли дрехи, но отвътре са тъмни. Много често хората ги бъркат с богове.

При падението си Луцифер увлича много цивилизации със себе си. Част от тях разбират накъде води този път и се завръщат отново в Светлината. Останалите петдесет раси от различни галактики (в една галактика живеят няколко ра-

си) са тъмни от Орион, Сириус, Плеяди и други. Под егидата на Луцифер и падналите ангели се присъединяват и всички, които са пречупили Светлината преди четиристотин и шестдесет милиона земни години. Те искат да контролират Земята, защото знаят, че в един момент Свръхсъзнанието ще претвори Себе Си на нея. Обединението на тъмните сили желае контрол на всичките двадесет и седем нива на планетата, в които са кодирани енергиите на Сътворението.

Това не е случайно!

Падението на ангелите е резултат от свободата, която Бог дава. Всичко е от Него. Той не губи нищо. Чрез падението на ангелите Бог развива Себе Си. За това се казва, че няма *добро* и *зло*. Всичко е *Едно*! Всичко води към добро. Свръхсъзнанието генерира Себе Си в най-тъмната галактика, на най-тъмната планета, където създава училище за души, което се завършва с изпит. Чрез него се тества волята на всеки ученик да остане в Божието лоно и да служи. Всичко ще се отключи от Земята. Хората тук преминават през едни от най-тежките страдания, за да се завърнат към Първоизточника. Тези, които вземат изпита, ще станат *Богове-Сътворци*.

Изкушението

Тогава Господ Бог рече на жената: защо си сторила това? Жената отговори: змията ме прелъсти и аз ядох.

(Библията)

На ефирно ниво падналите ангели предлагат на женската половина да види, че има светла и тъмна енергия; освен добро има и зло; освен Светлина има и тъмнина, която привлича не толкова от Светлината. Дотогава тази двойка няма съприкосновение с тъмната енергия.

За да стане примамлива, тъмната енергия отначало се представя като полутъмнина, като нюанс на Светлината, като лека сянка. Женската енергия проявява любопитство към тази лека сянка и е изкушена, след което предава този *опит* и увлича и мъжката част. Те осъзнават, че вече знаят повече от тези, които виждат само Светлината, и започват да се приемат за привилегировани, за по-знаещи, за Богове.

След като падналите ангели изкушават тази двойка, тя започва да се уплътнява – става 50% дух и 50% тяло. Тогава се оформя физическото естество – материята на плътта. След време от тази първа ефирна двойка се създават четири разноцветни хуманоидни двойки – кафява, бяла, жълта и червена, които постепенно се уплътняват във физическо тяло.

Намесата на падналите ангели от една висока перспектива е замисъл на Свръхсъзнанието да създаде дуалността, чрез която да обогати

своя опит, да я усети чрез тази нова раса. Бог създава дуалността на Земята, за да изпита Самият Себе Си и така да се разшири. В началната фаза Той ползва помощта на Богове-Сътворци от *Острова на Светлината*, които са представлявани от различни звездни раси от всички вселени. В последната фаза Неговото участие е пряко – Създателят генерира душата, която ще се въплъти и дава диханието на двойките – тяхната *Божествена искра*.

След създаването им, четирите двойки съжителстват заедно, но без да смесват гените си. Те от самото начало носят в себе си знанието за своя произход, за единното космическо съзнание. Могат да се свързват телепатично помежду си; да общуват с растенията, с животните и елементалите, както и със самата Земя. Въз основа на тези знания, те избират своите имена и местата, където трябва да се установят.

Изгубеният Печат

На вас сега предстои една задача – да се върнете най-малко осем хиляди години назад, да дойдете до вратата на райската градина, да ви покажа, че сте хванали крива посока.

(Беинса Дуно; Аз ви избрах)

– Кога се появява изкушението и кога – гордостта?

– Първо е изкушението да се увлечеш по сянката, после – гордостта, че си над нея. По-късно при разселването на двойките се намесват

тъмните сили, защото човекът е допуснал тъмнината в себе си. Те потискат и блокират светлинното ДНК. Тогава тъмнината взема превес и Светлината вече не е само Светлина. Това се случва, защото тя е допуснала да бъде и тъмнина. Ако тъмнината е била привнесена насила, щеше да има свобода и възможност тя да бъде изтласкана. Когато изборът е самостоятелен, тогава се губи възможността за друга реакция. На физическо ниво това се проявява при синовете на бялата двойка и е описано във вашата Библия – единият от синовете убива другия. Това убийство е проявата на вече потиснатата светлинна структура, която продължава да се развива през поколенията.

/Пазителят/

При своето сътворяване расата с Печата на Бога е в лоното на невинността. Първите четири двойки в този начален чист етап не са толкова плътни. Уплътняването се случва малко след създаването им. Под давлението и внушението на падналите ангели първите двойки приемат, че могат да бъдат равни на своя Създател. Земяните придобиват все повече и повече плътност, след като се поддават на тази манипулация и възприемат в себе си елемента гордост. След уплътнението двойките започват да се възпроизвеждат – от всяка се образува потомство. Тези родове, водени от своите водачи, поемат в определена посока, за да положат началото на новия свят. Черните се отправят към Афри-

ка, червените – към Америка, белите остават на Балканите, а жълтите тръгват на изток.

Убийството на Авел от Каин, което е отразеното в Библията, е проявата на тъмнината на физическо ниво. Този трагичен епизод се случва в поколенията на всички двойки, но е описано в Библията само за бялата. Това важи и за унищожението им, което е последвало. Всички двойки имат еднакво проявление и по-късно една и съща участ.

Убийството е вододелът, който бележи края на едно начало. След този акт *Печатът* е изгубен и хората трябва да го придобият с много въплъщения, в които ще подложат на проверка волята си да служат на Светлината.

Кръвосмешението

1. *Когато човеците взеха да се умножават на Земята, им се родиха дъщери.*

2. *Тogaва синовете Божии видяха, че дъщерите човешки са хубави и взимаха си от тях за жени, кой каквато си избереше.*

3. *И рече Господ (Бог): няма Моят Дух да бъде вечно занемаряван от (тия) човеци, защото са плът; нека дните им бъдат 120 години.*

7. *И рече Господ: ще изтребя от лицето на Земята човеците, които сътворих; от човек до скот, гадове и птици небесни ще изтребя, защото се разкаях, задето ги създадох.*

(Библията)

Хората с *Печата на Бога* са богове в развитие. Тъмните сили също са от Бога, но са изкривили линиите на своята еволюция и не могат да се завърнат при Него. Падналите ангели могат да манипулират и формират материя, но не знаят как да въплътят в нея Духовната субстанция. Точно тази формула за възпроизводство е кодирана в земляните. Опитите им да бъде копиран кодът на новата раса навлизат в решаващ етап.

Тъмните ангели откриват, че Расата с *Печата на Бога* притежава силна мисъл, но след като веднъж е влязла в сексуални контакти с тях, става незащитна. Те разбират, че единственият начин да се изтегли Божият код от земляните е кръвосмешението. За целта се уплътняват и материализират като хора с ангелска красота. Минава много време и потомците на първоначалните чисти двойки, вследствие на гордостта, започват кръвосмешение с падналите ангели, наречени в Библията *нефилими*, или Синове Божий. Резултатът е изкривяване на първоначалния ген. Това довежда до появата на така наречените *полубогове*.

Преди около шест хиляди години Свръхсъзнанието решава да прекрати процеса на кръвосмешение, защото е невъзможно съчетание между съзнание от низшия астрал със светло същество, поело по Божествения път на развитие. Бог залага повсеместен всемирнен катаклизъм, който цели пречистването на Неговата раса.

Библейският потоп

...защото след седем дена Аз ще изливам дъжд на Земята четирийсет дена и четирийсет ноци; и ще изтребя от земното лице всички същества, които Съм създал.

(Библията)

Земята претърпява четири потопа – преди и по времето на Лемурия; при загиването на Атлантида; и потопа в Черно и Средиземно море. Нито един от тях не е описан в Библията.

Потопът, който е описан там, е всемирен катаклизъм – повсеместно наводнение, последвано от оттичане на водите. Този катаклизъм е проектиран. Бог го предвижда, за да се пречисти новата раса. Създателят решава да изличи променените генетични линии, като запази само тези, които не са изкривени. Той привежда на дело Своят замисъл чрез светлите атланти. Те отключват климатични промени, които завършват с нескончаеми проливни дъждове. Реките и езерата се препълват, преливат и покачват нивото на водите до върховете на планините.

Катаклизмът засяга цялата Земя и всички поколения на първоначалните четири двойки. Всичко се случва много бързо по местата, където са се разселили двойките и са влезли в кръвосмешение. На Хималаите наводнението засяга жълтата раса, в Америка – червената, в Африка – черната, но в Библията това е описано само за бялата раса.

Всичко на повърхността изчезва. Оцеляват само създания, които могат да живеят във водна среда. Падналите ангели и рептилиите не могат да съществуват във вода и се оттеглят на физическо ниво от планетата. При катаклизма са унищожени окончателно и шумерите, както и цялото население на Земята. Животът е заличен, за да се изчисти всичко и да се създадат условия за възраждането на новата раса.

Ной

– **От коя двойка е произхождал Ной?**

– От бялата. Мургаз е, но с европейски черти.

– **Шумерските източници описват Еа, който дава наставления на Утнапиштим да направи кораб?**

– Не Еа, а Духът Божи отива при него и му говори да събере генетичен материал и да го съхрани, поради пречистването, което предстои на Земята.

– **Кой тогава е Утнапиштим, Ной, Непт?**

– Едно и също лице, представител на новата раса на земяните. Действието с него се развива в района на Черно море и днешния Рило-Родопски масив.

– **Но планината Арарат....**

– Ноевият ковчег не е спрял в Армения, а между днешните планини Рила и Пирин. Скоро при разкопки ще бъде открит.

– Какво са описали тогава шумерите?

– Шумерите са описали тази история от една гледна точка; египтяните – от друга; християните – от трета. Всеки ползва тази история и я описва от своя гледна точка, а историята е една. Духът Божи дава промисъл на Ной да запази генетичен материал (подчертава), за да може след пречистването на Земята, да се създаде отново света. Да се възроди животът.

(Пазителят)

В Ной, няма влияние на тъмните сили. Светли същества му помагат да построи огромен кораб от земни елементи, на който да съхрани генетичен материал от живите същества, които са населявали тогава планетата. Когато всичко е готово и родът на Ной влиза в кораба, започват проливните дъждове. След като валежите спират и водите се оттичат, се показват днешните ни познати планини в тези райони. *Водата постоянно намаляваше до десетия месец; в първия ден на десетия месец се показаха планинските върхове.* (Библията)

След наводнението оцеляват само Ной и такива, като него при другите двойки, които също са изградили подобни кораби. От тях започва възраждането.

Ноевите синове, които излязоха от ковчега, бяха: Сим, Хам и Иафет. Тези тримата бяха Ноеви синове, и от тях се насели цялата Земя.

(Библията)

След пряката намеса на светлите сили, човечеството е оставено да се развива самостоятелно. Новата раса на земяните започва да се въз-

ражда след Ной без шумери, атланти, анунаки ... без никой.

Опитът на нефилимите да се слоят с човешките дъщери завършва катастрофално – поколението, родено от кръвосмешението, е унищожено. Расата на земляните е пречистена. Кръвосмешението е изличено, но и в пречистената раса остава гордостта, възприета от Луцифер, която е причина за уплътняването на човека в материя. От 7 592 години насам започва новата еволюция на последната раса. При повторното ѝ възрождане, тук отново се завръщат всички звездни раси, в нов опит да достигнат до светлинния код, заложен в земляните.

Блокираната ДНК

И както листът не пожълтява самичък, а с мълчаливото знание на цялото дърво, тъй и злосторникът не върши зло без тайното съгласие на всинца ви.

(Джубран)

От древността до днес продължават експериментите на много звездни раси да копират съществата, които са с *Печата на Бога* – да ги пресъздадат на планетите си или да ги унищожат. Атлантите и светлите звездни съзнания зачитават новата раса на земляните, но Светлината не противоборства на тъмнината по начина, по който възприема земното съзнание една война. Светлината не напада директно тъмнината, а я обгрижва. Залива я непрекъснато със

Светлина и никога не ѝ противоречи в противоборството им според нашите земните представи. Между атлантите и тъмното войнство няма пряка война – процесът е по-скоро трансформация на тъмнината в Светлина.

Преди около шест хиляди години тъмните раси под ръководството на Луцифер блокират светлинните структури на ДНК на земляните. Това е вмешателството, при което в тази раса се затвърждават гордостта и егоцентризмът. Вмешателството е извършено на енергийно ниво. Около Земята се разполага тъмен воал, през който не могат да проникнат светлите енергии, което влияе на всички създания на нея. Рептилиите все повече превземат земните съзнания, защото земляните се предават на гордостта, завистта, злобата и агресията. Така дават пряк достъп на тъмните сили до своите енергийни структури. Изключена е паметта на земляните за произхода на човека, както и за неговите прераждания. И така е изгубена връзката с Божествения свят.

От двадесет и четирите спирали на ДНК дванадесет са физически. От тях остават да работят само две. Останалите десет са в латентно състояние; активират се само когато човек приеме Светлината. Стане ли това, всеки придобива връзка с Духа и възстановява способности, като ясновидство, телепатия, левитация, и други.

Свръхсъзнанието допуска тази манипулация, за да може човечеството да заживее в дуалността на новия свят, да я усвои и да изрази най-доброто от себе си. След създаването на расата на земляните, тъмните сили потискат светлин-

ния ѝ код. Това отклонява хората от предназначенията им позитивна линия на развитие и им дава възможност за избор между *доброто* или *злото*. Така, звездните раси създават училището на Земята.

То функционира и днес.

Възраждането на земляните.

Изпратих душата си през Незримото, за да се върне с послание от Отвъдния живот. И бавно... душата ми се завърна при мен и отговори: „Аз самата съм и адът, и раят!“

(Омар Хаям)

Земята сега е населена с потомците на земляните от времето на Ной. Те наподобяват Божествената структура, но вече не всички са Божествени. *Божествената искра* е във всички, но не и *Божественият Печат* – ключът към Божието знание. Повечето земляни сега не притежават *Печата на Бога*, въпреки че разполагат с потенциала да го получат. Създателят също е в тях, но в друга форма.

Днес на Земята, наред с хората, живеят и същества от различни звездни раси, които търсят земна опитност. Те не се различават на външен вид от земните хора. Тези, така наречени *копия*, наброяват около милиард. Те могат да бъдат *видени* единствено от духовно осъзнати хора. Свръхсъзнанието позволява *копията* да се въплътят на Земята, но не и в малкото същно-

сти, които в момента притежават *Печат на Бога* (около три милиона души). Те не могат да влизат в брак с тях, както и да създават потомство. *Копията* се смесват само помежду си, защото ако се съвокуплят с човек, в детето ще надделее човешкото над Божественото. Рептилиите знаят това и избягват преки смешения. Те въздействат само на енергийно ниво, като подтикват чрез мисли и внушения към тъмнината.

Вече тече процес по разделяне и обособяване на земното население – скоро ще се изчистят представите на човечеството кой какъв е.

Тъмните звездни раси не могат да се възплътят в Божествено същество, в което има *Печат*. Главната задача на тези същности продължава да бъде копирането на генетичната структура. Пришълците не само стимулират и наблюдават емоциите на човечеството, но и продължават опитите си да смесят свои гени с тях. Целта им е да получат достъп до Божествената библиотека. Те затварят хора в подземни лаборатории и се опитват да изтеглят от тях Божествения ген, който е закодиран в човешкото ДНК. Вземат ембриони от жени и ги кръстосат със свои ембриони.

Тези опити продължават и до днес...

Раздел 4

ЗЕМЯТА след НОЙ

–Толтеките, тибетците и египтяните атланти ли са или представители на новата раса?

– В началото по тези земи са живели атланти, но след това идват наследниците на последната раса на земяните, които наследяват само названията – например толтеки. Те вече нямат пряка връзка с атлантите и не са носители на Учението, а само ползват техните знания, които са записани и съхранени през вековете. Това важи и за тибетците, и за египтяните – за всички.

(Пазителят)

Разселването

От първата бяла двойка се отделят различни народи. Някои се спускат по течението на река Дунав и достигат до днешна Британия и Скандинавия; други поемат към Азия и Северна Африка. Те се установяват там след разделянето на родовете.

Земяните наследяват *Учението* на светлите атланти. То е дълбоко вкоренено в тях. Където и да отидат, го носят със себе си. След разселването те продължават да са в общение със Земята, в непрекъснатата връзка с дърветата, с животните, със скалите и минералите, и най-вече – с водата. Те все още помнят, че всичко е едно общо съз-

нание – телепатично говорят с елементалите и със Земята. В земите на Палестина те са есеи, в Юкатан – толтеки, на Балканите – *озарени* или *светлинни*. По своя път носят със себе си умения, които прилагат в новите си обиталища. Квадровата зидария, с която градят новите си жилища и храмове, е едно от тези наследства – то в началото широко се употребява на Балканите. Този вид зидария може да бъде проследена в сградите, които са осеяли пътя на разселването на новата раса.

Империята на уйгурите е едно от местата, където потомците на расата с *Печата на Бога* постигат развита цивилизация. Те овладяват различни видове енергия и могат да ги ползват за свои цели. Познават телепатията и левитацията. В техните вярвания липсват езическото поклонение, догмите или суеверията; почитат Създателя, Вечното Начало, от което произлизат.

С времето и при преселението повечето земляни губят своята племенна идентичност. Те променят първоначалните си названия, дадени им от атлантите, и приемат нови имена. В Библията образно е описан моментът, при който хората (поради възгордяване и предаване на тъмните сили) започват да губят телепатичните си възможности: *Затова му е дадено име Вавилон, понеже там Господ смеси езика на цялата Земя, и оттам ги пръсна Господ по цялата Земя.*

И както правят преди хилядолетия тъмните атланти, така сега и земляните постепенно променят единния космически език, на който говорят всички звездни раси. Той изчезва от Земята

и на негово място възникват множество нови езици, диалекти и наречия.

Езикът на Бога потъва в забрава...

Космическият език

Само че този език не е обикновен език. Този език е най-точният език на Земята и единствено с него могат да се предадат окултните Истини. Затова се родих и дойдох в българския народ, защото той е най-старият окултен народ на Земята.

(Беинса Дуно)

Първите разумни цивилизации, които населяват Земята, общуват помежду си на езика на Създателя. Това е космическият език, на който говорят всички звездни същества. До последната раса на атлантите този език е един, но това не е езикът на атлантите, а езикът на Бога.

Създателят влага светлинния код в атлантите и с този код идва и *Словото*. Следи от този език съществуват и днес – издялани са на камък много надълбоко в пещерите на Тибет, под Голямата пирамида в Египет, вътре в платото на Мадара и на други места по планетата. Космическият език започва да изчезва, когато някои от атлантите, а впоследствие и земляните, се поддават на духовната гордост под въздействието на тъмните звездни раси и решават, че трябва да се съревновават със Създателя. Тогава Свръхсъз-

нанието оттегля Словото си от Земята и тук започват да се говорят различни земни езици.

В основата на космическия език стоят руните. Той е комбинация от древните езици – тракийски и арамейски. Минал е през санскрит и глаголица, за да достигне днес до езика, на който говорят българите. Например, наименованието на първата разумна раса, населявала планетата, и на трите езика (български, санскрит и арамейски) се произнася – *веди*.

Много от думите в настоящия български език съвпадат с космическия език или са малко видоизменени. На космически език *здравей* е *замбле* (с ударение върху *а*), *благодаря* – *бохренси* (произнася се с ударение върху *о*) и излиза от вътре, от дълбините на човека. Светлина е *ЗоРа*, тъмнина – *мрак*, живот – *дух*, истина – *истина* и Бог е *Бог*.

Космическият език преминава през много нюанси. Например думата Светлина може да бъде казана по много различни начини, защото този език е сбор от всички езици, на които говорят различните звездни раси, които населяват необятния Всемир.

ЮКАТАН

След като напуснал Посейдония, Илтар – с група от десетима последователи на култа на единството, от обкръжението на Атлан, тръгнал на запад, навлизайки в Юкатан. И там, с помощта на местните хора, започнало развитието на цивилизация. Тя се издигнала по начин, който бил много сходен с този на Атлантида.

(Едгар Кейси; Спомени от Атлантида)

Толтеките

Днес човекът не се интересува защо живее. Неговият фокус е съсредоточен върху това, как да оцелее и преуспее в материалния свят. Далеч извън тези стремежи остава необходимостта от разбиране на мисията, която душата му е предначертала, преди да се въплъти в този живот и в това тяло. Липсата на конкретен смисъл и невъзможността да открие себе си го изпъхват с постоянно безпокойство, страх и неудовлетвореност. Интересите на по-голямата част от човечеството се свеждат до инстинктите на хищника: да притежава, да консумира, да разрушава и да се размножава. За разлика от съвременния човек, хилядолетия преди испанските конквистадори да завладеят Мексико, там живеят необикновени хора – преки наследници на изчезналите атланти.

Толтеките населяват областите на север и на юг от Мексиканската долина много преди варварската колонизация на Америка от „цивилизования“ свят. Те владеят ясновидството, телепатията, енергиите на Вселената и на Земята. Думата *толтек* произлиза от названието, което носи днешният континент Северна Америка по времето на Атлантида – Толта. Толтеките наследяват от атлантите и лемурийците най-древното *Учение*, а с него и уменията да левитират, да преместват огромни камъни, да се преобразяват в животни и да лекуват по начин, който е изгубен през вековете. Тези невероятни хора не само запазват знанието, но и го доразвиват. Достигат нови висоти в овладяването на скритите сили и непознатите енергии.

В историята на толтеките се очертават два периода. Древните толтеки са в разцвет в продължение на 4 000 години – от около 7 000 до 3 000 г. преди новата ера. Известни са като магьосници и чародеи. След тях започва периодът на новите толтеки, които се превръщат във воители на Духа. Тяхното време продължава и до днес.

- **Знанието на древните толтеки.** Това знание в основата си дословно следва *Учението* на лемурийците и атлантите. То обхваща пет раздела. Всеки от тях се състои от две категории:

Земята и тъмните области – специални движения, думи и отвари се прилагат на хора, животни, насекоми, дървета, скали и почва. Чрез това знание толтеките могат да влияят на всяко нещо на повърхността на планетата;

огньят и водата – толтеките разделят качествата на огъня на топлина и пламък, а на водата – на влага и подвижност. Те пренебрегват топлината и влагата, които за тях са незначителни свойства, и се фокусират върху пламъка и подвижността. Използват ги като средство за телесно пренасяне в Духовния свят;

надземното и подземното – надземното знание касае вятъра, дъжда, светкавиците, облациите, гръмотевиците, дневната светлина и слънцето. Знанието за подземното се занимава с мъглата, подпочвените води, блатата, мълниите, земетресенията, нощта и Луната;

шумното и тихото – знание, което касае манипулацията на звука и тишината;

подвижното и неподвижното – практики, които се занимават с движението и покоя.

Енергийните открития на толтеките

Моите предци са атланти. Дошли са по тези земи отвъд океана преди хилядолетия, за да се спасят от бедствието, което е сполетяло континента им. Тази земя ги привлякла с топъл и мек климат. Част от тях се заселили тук още преди катаклизмите. Предците ми познавали Учението, но успели да го предадат на малцина. Те от своя страна го предали на следващите – така знанието, макар и променено, оцеля. То остана зад полегатите стени на пирамидите, които дедите ми изградили тук, в ритуалите и традициите, пренесени от тяхната далечна земя. Оттук нататък Духът по-

казвал кому да бъде предадена и поверена мъдростта на вековете. Те обучили свои наследници на знанието и им поверили Силата. Местните ги наричаха – толтеки, което означаваше на техния език „хора на знанието“. След векове, това име щеше да остане като определящо за цяла нация, въпреки че единици от нея щяха да са посветени. Съдбата предопредели да бъде един от тях. На шестнадесет години ми предстоеше първото посвещение...

Храмът беше с форма на пирамида. Намираше се в края на града. Имаше няколко храма с такава форма. Тук се извършваха инициациите на хората, посочени от Духа.

Мъжът заслиза уверено надолу по каменната стълба, която водеше към камерата под пирамидата. Факлата хвърляше ярки отблясъци по белия полиран камък, с който бяха облицовани стените. Камерата беше разделена на две от колонада. През едната половина преминаваше каменен улей, в който бушуваха водите на студен планински поток. В центъра на другата половина имаше голяма маса, издялана от един-единствен каменен блок. До нея ме очакваха двама високи жреци, облечени в дълги роби. Телата им бяха покрити с татуировки. В стената имаше издълбани дълбоки каменни ниши, които точно побираха легнало човешко тяло.

Жреците кадяха растенията на силата, от чийто дим започна да ми се вие свят и изгубих съзнание. Дойдох на себе си от студената планинска вода на потока, когато потопиха в нея голото ми тяло. Двамата ме извадиха от водата. Поставиха ме на каменната маса, върху

специално подготвена дървена подложка. Там ме увиха в дълго бяло платно така, че не можех да помръдна. След това, заедно с подложката, ме вкараха в една от нишите в стената. С ужас усетих, че нишата е точно по тялото ми и не позволява каквото и да е движение. Знаех, че това е процедура по посвещение в жречество. Чрез нея трябва да бъде преодолян страхът от затвореното тяло и липсата на пространство. Това трябваше да доведе до освобождаване на духа и до напускане на физическото тяло. Налагаше се да укротя бушуващия в слепоочията ми страх, да го превъзмогна, за да полетя.

Успявам да изляза от телесната си обвивка, да се издигна над подземието, над хълма и над града. Летя над него и после се завръщам в тялото си. Жреците ме вадят от камерата и ме поставят пак на каменната маса. Освобождават ме от платното и се подготвят за следващото изпитание...

Жрецьът, вляво от мен, направи бързо движение. Усетих странна студенина. О, боже, тя започна да се движи.

Огромната гърмяща змия бавно пълзеше по голото ми тяло. Изпадам във вцепенение. Гледам без никакъв страх вибриращата ѝ опашка и единственото чувство, което изпитвам, е погнуса. Студена е – не очаквах, че е толкова студена. Не помръдвам ... дори спирам да дишам. Змията се плъзва покрай лицето ми. През едното рамо се спуска под масата и изчезва в тъмнината...

И това премина, и това издържах... Жреците ме потапят в потока, след което ме полагат на каменната маса и започват да покриват цялото ми тяло с татуировки. На челото ми поставят метален знак с две змии, които са насочени в противоположни посоки. Дават ми и ново име. От днес нататък за всички ще съм Отолан.

(регресия; Живот в Юкатан)

Ние гледаме света постоянно, но виждаме само в ограничен диапазон. При толтеките, както и при атлантите, този диапазон е много разширен. За тях светът е безкрайна, свободно течаща енергия, съвкупност от милиарди светлинни нишки. Това възприемане на действителността те наричат *виждане*. *Виждането* на енергията открива едно ново и неподозирано знание. Толтеките се впускат в това неизследвано море от енергия, като проявяват огромна смелост, граничеща с безумие. Те се изправят пред неща, които ги потрисат, но и коренно променят техните възгледи. След нечовешки трудности и опасности, в крайна сметка, те стават повелители на невъобразими енергии.

• **Неорганичните същества.** Атлантите разкриват на древните толтеки, че на Земята, заедно с хората (извън техния диапазон на възприятие), съществуват и други съзнания. Те нямат плът, но са тук още от времето на древните цивилизации. Техните енергийни тела не изглеждат като човешката ярка, светлинна сфера. Те са продълговати и матови, подобни на издължени ленти. Те-

зи същества притежават съзнание и дори чувства, но нямат организъм и затова толтеките ги наричат *неорганични*. Те *виждат*, че органичните същества, каквито са хората и животните, имат кратък живот, заради силните вибрации на енергиите в техните сфери. Причина за това са по-бурните емоции на хората. Трептенето на *неорганичните* същности е по-спокойно и това води до по-дълъг живот. Древните магьосници разбират, че човешките емоции, и най-вече страхът, са енергийният заряд, храната на неорганичните същества. Те поемат излишъците от негативна енергия в обществото по естествен начин. Така не им позволяват да се натрупват и да предизвикват по-сериозни негативни последиствия. Входящата и изходящата енергия в човешката енергийна сфера трябва да е в баланс. Тя ще се разруши, ако енергията е много, или ще се свие, ако – е малко! Толтеките *виждат*, че когато хората спират да излъчват страх и омраза, тези съзнания спират да се хранят. Така разбират, че това е форма на взаимодействие между различни видове съзнания.

- **Сънуване.** Събирателната точка е кълбо от енергия с по-силен блясък. То е позиционирано на определено (еднакво за всички хора) място в човешката светлинна сфера. Чрез него нашето възприятие преобразува нишки светлинна енергия в материя. Когато наблюдават спящ човек, толтеките *виждат*, че тази точка се измества наляво по естествен начин, като при събуждане се завръща на старата си позиция. При преместването ѝ по време на сън тя активира неизпол-

звани до момента *свободни* светлинни нишки и човек възприема друга реалност. Колкото по-голямо е изместването, толкова по-жив е сънят. Мястото, където се премества точката, е реалност паралелна на настоящето. Толтеките я наричат *позиция на сънуване*. Те започват да се упражняват да фокусират своето съзнание в определени *позиции на сънуване*. След време успяват да се събудят, докато събирателната им точка е в новата реалност. Там създават ново тяло, което могат да контролират и направляват. Наричат го *сънуваното тяло*. С времето започват първоначално по двама, а след това и на групи, да се концентрират и да сънуват един и същи сън. След много упражнения успяват да се събудят в една и съща *позиция на сънуване*, т.е. в една и съща паралелна реалност. По този начин древните толтеки заминават в неизвестното на групи. Под тяхно ръководство жителите на цели градове преминават в други светове, където започват своя нов живот. Това е причината днес учени и археолози да не могат да си обяснят изоставянето на цели древни градове в Мексико и изчезването на обитателите им.

- **Смъртта.** Древните ясновидци достигат до извода, че да си жив, означава да притежаваш съзнание. Оттук следва, че ако намериш начин да съхраниш съзнанието си, можеш да съхраниш и живота си. Те не само разбират, че причината за смъртта е възнамеряването ѝ от нас още от момента на раждането ни, но и че това може да се промени. Толтеките откриват, че при съзнателна промяна на положението на събира-

телната точка, човешката светлинна сфера се удължава и трансформира в тънка лента от енергия, хилядократно по-дълга. Чрез такова удължаване толтеките могат да възприемат всички *свободни* нишки, които пресичат лентата. Това води до нови, невъобразими възприятия и е начин за съхраняване на съзнанието; и оттам – на живота. Древните магьосници успяват да продължат и изравнят живота си с този на неорганичните същества. И понеже планетата е тяхната матрица, той ще продължава, докато Земята е жива.

Някои от тях съществуват и днес, видоизменени в неорганични същества. Всеки път, където и да са, когато усетят приближаването на смъртта, те я избягват, като променят позицията на събирателната си точка. Това ги отправя мигновено в следващ паралелен свят.

• **Орелът.** Всичко, казано дотук, бледнее пред това, до което толтеките се доближават в края на своя цикъл. Като се излагат на неподозирани опасности (много от тях загиват или се губят в енергийната безкрайност), тези неустрашими хора успяват да направят нещо, за което дори не са смеели да мечтаят. Древните ясновидци (след векове и след много безуспешни опити) успяват, макар и за частица от секундата, макар и само за миг, да зърнат неописуемата Сила, която свързва всички живи съзнания в нашата Вселена. Наричат я *Орела*, защото човешкото съзнание я интерпретира като видение на *Орел* и излъчванията му – безбройните нишки енергия. Орелът символизира Божествения свят, който е

слязъл на нивото на земния, за да получи Земята своята небесна форма. Когато си представите Орела, през неговите очи можете да видите всичко, което се случва на планетата. Той е връзката между Небето и Земята и Пазителят на информацията. Орелът се проявява като символ на знание и могъщество на много места по планетата. Има го на американския континент, също и в Етиопия, Австралия, Пиренеите, Сибир.

Толтеките разбират, че абсолютно всяко нещо, което съществува в Космоса, е свързано с Орела чрез енергийна нишка (канал) от Светлина. Неговият огромен дар е знанието, което постъпва точно по този канал. Ясновидците установяват, че само човек, който притежава духовна чистота, владее своите емоции и приема всичко с Любов, може да получи този дар – да погледне през очите на Орела.

Те разработват поредица от практики за изследване и пречистване на нишката, която ни свързва с намерението и заповедите на Орела. Създаденият набор от техники, изменя естественото осъзнаване. Една от тези техники е прегледът, съпътстван от прошката.

• **Преглед.** Емоционалните ни връзки са вложения на енергия в някой друг. Понякога, при силни и дълготрайни взаимоотношения, душата може да отдели от себе си фрагмент, който да остави в аурата на друга душа. Единственият начин да възстановим енергията си и да станем отново цялостни е, като разсеем тежкия товар на чувствата – така, отново събираме тези вложения.

Прегледът е практика, която е залегнала в най-древното *Учение* и е предадена на толтеките от атлантите. Освен че знаят, древните толтеки и *виждат*, че ако преглеждат миналото си (като търсят точния момент, в който са се включили към нечия съдба), могат да развържат кармичните възли и енергията да потече обратно към тях. Прегледът представлява списък на емоционалните рани, причинени от нашите взаимоотношения. С времето той се превръща в основна практика за древните ясновидци. Докато на другите хора такъв преглед може да се случи при някаква ненадейна опасност (например пред лицето на смъртта), то магьосниците преглеждат живота си умишлено и целенасочено. Те възстановяват разговори; тълкуват значения; припомнят си лица и имена; търсят емоционални нюанси и детайли; разглеждат подробно собствените си реакции и тези на другите – без утризения, укор или осъждане.

• **Краят на древните толтеки.** Постиженията на древните ясновидци надхвърлят човешките представи. За съжаление и те не успяват задълго да задържат вибрацията на Любовта. Тъй като овладяват висши енергии, тяхното его добива невъобразими размери. От хора, почитащи камъните, дърветата, растенията, животните и човека, под влиянието на тъмнината, те се превръщат в същества, които почитат само себе си. Липсата на самоконтрол, чувството за значимост, гордостта и желанието за манипулации над себеподобните се развиват успоредно с огромните им постижения. Толтеките умеят да

фиксираят съзнанието на всичко живо, върху каквото си пожелаят, или да преместват своята събирателна точка надолу, което води до мигновената им тотална трансформация в животно. Околните наблюдатели изпадат в ужас, който ги парализира и ги превръща в раболепна тълпа.

Така, за пореден път, кармата на атлантите е предизвикана и се стоварва с цялата си сила върху тях. Три хиляди години преди новата ера завоеватели от съседните индиански племена и държави нахлуват и безжалостно потъпкват света на толтеките. Много от ясновидците предвиждат това и успяват да изведат в друг паралелен свят себе си и част от събратята си. Варварското нашествие потопява в кръв останалото. Завоевателите присвояват всичко, без да разберат или дори да се доближат до знанието на древните магьосници.

Новите воини

В един свят, където смъртта е ловец, няма време за съжаления или съмнения. Има време единствено за решения. Изкуството на воина е да балансира ужаса от това да си човек, с чудото да бъдеш човек.

(К. Кастанеда)

След като светът на древните толтеки е разрушен, оцелелите се оттеглят, за да анализират събитията. Те осъзнават необходимостта от преодоляване на чувството за собствена значимост; от поемане на отговорност за действията и из-

ползване на смъртта като съветник. Така постепенно от егоцентрични магьосници новите толтеки се превръщат във воители, които практикуват контрол, дисциплина, търпение, точност и воля. Те разбират, че най-важно е върху какво се концентрира вниманието им. Намалават употребата на халюциногенни растения и разработват три ключови процедури, които полагат в основата на новото си разбиране. Тези практики са: прикриване, сънуване и намерение.

- **Прикриване.** Всеки навик е вид пристрастяване – към наркотици, лекарства, преяждане или гладуване, алкохол, ходене на кино или църква. Разликата е във формата, не в същността. Навиците са поведенчески шаблони, които механично следваме, дори и да нямам смисъл. Прикриването е метод, чрез който се изличава всяка следа от пристрастяване. *Прикривачът* поема пълната власт над желанията и решенията си, непрестанно следи своето поведение и емоциите си, като съчетава това с неотклонно внимание върху крайния резултат. Новите толтеки стават ловци, преследващи една единствена плячка – своето его.

- **Сънуване.** Разликата между това да си буден и да сънуваш е, че в първото състояние вниманието е непрекъснато, а във второто – разбъркано и безволево. Новите толтеки решават да наложат контрол над съзнанието си дори по време на сън. Това им позволява да възнамеряват цели и да извършват действия, точно както и в будно състояние. Те спират произволното движение на събирателната точка и престават

безразборно да я следват в нови светове. Фокусират се само върху определени нейни позиции, които предават на своите ученици.

• **Намерение.** Намерението създава света. То е във всичко. За да направим нещо, първо трябва да го възнамерим. Намерението движи всеки човек посредством инстинкти, нагони, навици и рефлексии. Чрез него живеем. Чрез него дори и умираме. Нужна е огромна сила, за да се освободим от намерението на всекидневното ни. Физическото и енергийното тяло имат различни намерения. Физическото притежава намерение да яде, да пие, да се размножава, докато енергийното притежава намерението да премине през стена или да лети.

Древните толтеки установяват, че ако спрат мислите си за определено време, настава тишина, която за миг преминава в чернота. Този миг те наричат *миг по-тих и от мига*. Това безмълвие поражда намерението, което насочва вниманието да върши разни неща. Ефектът от намерението е волята. Намерението да летиш произвежда ефекта на летенето. Древните толтеки овладяват намерението на стотици неща, но новите воини стигат до самия източник. Вече не им е нужно да познават намерението на каквото и да е, защото те се сливат с него – превръщат се в господари на своите инстинкти. Те вече не желаят нищо, защото намерението няма свои желания.

Коридорът към свободата

Бог (Сврѣхсѣзнанието) е дарил живот на всяко живо същество, но Той е дал и нещо друго. В момента на смъртта, или преминаването между измеренията, тялото се изпълва с познание. Всяка клетка осъзнава както себе си, така и тоталността на Цялото. Този момент при толтеките е известен като навлизане в *третото внимание*. *Законът за свободата* гласи: Човек може да запази съзнанието си, (което обикновено се отделя в момента на смъртта), като изтегли личността от тялото. Така толтеките могат да се трансформират в друго същество, като остават в затвореното измерение на планетата, в нейното ограничено линейно време. Там могат да продължат своето съществуване, но вече без физическо тяло. Това за толтеките е *коридорът към свободата*, техният начин за преодоляване на смъртта.

Излезли веднъж между измеренията, те много трудно могат да се върнат тук, за да се въплътят отново. Когато землянин овладее мистериите на древните цивилизации, след като премине в другите измерения, – той не се завръща. Не е дадено знанията, които са предопределени за конкретен времеви отрязък, да се появяват отново на Земята.

• **Водачът и групата.** Водачът е същество с двойна енергийна структура, който е призван да търси *коридора* и да води другите към него. За разлика от обикновения човек, чиято светлинна енергийна сфера има както лява, така и дясна страна, двойният човек има четири отделения –

лява страна, разделена на два продълговати сектора, и дясна – също разделена на две. Енергията вдясно се вълнува, а вляво се завихря.

Водачите идват по двойки – мъж и жена. Мъжът-водач е опората, стабилността. Жената-водач едновременно е агресивна и спокойна, постоянно бдителна, но и естествена. Всеки един от тях олицетворява четирите типа характери на своя пол.

Един двоен мъж и една двойна жена формират група от четири жени, трима мъже и един мъж помощник, за които те се грижат и водят до *коридора към свободата*. Образуването на група по строго определен начин е древна традиция, която е наследена от Лемурия и Атлантида. Групите дават възможност на участниците да синхронизират и увеличат значително приеманата енергия, което води до ускоряване на вибрациите им. Можем да проследим традицията на групите през всички исторически периоди. След Лемурия и Атлантида ги виждаме в тайните общества на Египет и по-късно сред есеите, траките и богомилите. Иисус също формира групи от сподвижници, които предават след Него традицията в средновековните тайни ордени и общества. Някои от тях я следват през вековете и до днес.

Броят на членовете на групата е кратен на четири и отговаря на количеството енергия, която притежава *Водачът*. При толтеките групата най-често е от шестнадесет човека: осем жени, четирима мъже, включително *Водачът*, и четирима помощници. В момента, в който напускат

света, към тях се присъединява жената *Водач* и броят им става седемнадесет.

• **Четири типа жени.** Жените в различните култури съответстват на: четирите посоки, четирите ъгъла от основата на пирамидата, четирите настроения и четирите вятъра. Това всъщност са четирите типа женски личности, които съществуват в човешката раса.

Жената Изток. Олицетворява реда. Тя е заклет оптимист; с леко сърце, спокойна и устойчива. Обикновено е красива, свежа и забавна. Има малки светли петънца в аурата.

Жената Север. Олицетворява силата. Предвидлива, неотклонна, директна, твърда. От една страна, е изключително женствена, суетна, кокетна, от друга – много пряма и нетърпелива. Има силно излъчване на аурата, под формата на сияние от огнени отблясъци.

Жената Запад. Олицетворява чувството. Вгълбена, съзерцателна, лукава и хитра. Лявото ѝ мозъчно полукълбо е извънредно възбудено. Това води до загуба на рационалното мислене, което да я възпира – на моменти е трезва, любезна и сговорчива, а друг път е буйна, неотстъпчива и властна. Аурата ѝ е по-тъмна от тази на останалите.

Жената Юг. Олицетворява плодородието. Тя е типичната майка; шумна и плаха; гореща и любяща. Има приятни маниери и топлота. Аурата ѝ има постоянно сияние.

• **Четири типа мъже.** Тримата мъже и мощникът са представители на четирите типа мъжки темперамент.

Ученият. Той е знаещ, благороден, надежден, открит, изцяло посветен на своята задача – каквато и да е тя. Има ярка вдлъбнатина на аурата в областта на третата чакра (слънчевия сплит).

Активният. Мъж на действието, силно подвижен, шегобиец и непостоянен. В областта на втората му чакра се забелязват от едно до пет влакна, които на дължина могат да достигнат до няколко метра.

Организаторът. Той е тайнственият и мистериозен човек зад сцената. Загадъчен и непознаваем. Никога не се разкрива напълно, но нищо не му се изплъзва. Няма белег в аурата, но има способността да блокира вниманието на екстрасенси и ясновидци, чрез подсъзнателен изблик от сила.

Помощникът. Мълчалив и наглед мрачен, но се справя много добре с всичко, стига да му се казва какво да прави. Не е самостоятелен. Има ясен и равномерен блясък на аурата.

Периодът на новите толтеки започва около 3 000 г. пр. н. е. и достига своя връх около 700-та година. Упадъкът настава след поредица нашествия от съседни племена. Толтеките изоставят своята столица – великият град Теотихуакан и се изселват на север. Около 1050 г. основават новата столица Тулан (Тула). Там изграждат дворци, стадиони и храмове във формата на пресечени пирамиди. В най-големия храм и днес могат да бъдат видени стилизирани човешки фигури, високи над четири метра – древни статуи на атланти, които изобразяват *традицията*

на групата. Шестнадесетте жреци, изобразени в барелефа, са групирани зад статуите в четири колони. Те представят цялата група воини. Разделени са на четири екипа – по един за всяка от посоките. Предметите, които носят, символизират длъжността им.

След варварската инвазия на испанските нашественици, робството, крайната жестокост и насилието оцеляват само шепя ясновидци. За да се съхранят (към края на XVI век), всеки *Водач* изолира своята група. Така се образуват отделни течения. Някои съществуват и днес.

ТИБЕТ

Старият монах пристъпваше бавно, съсредоточено гледаше къде стъпва, за да не пропусне стъпало и да полети по каменната стълба надолу в тъмнината. Ръката му потреперваше от тежестта на голямата свещ и от натрупаните се вече много години живот на тази Земя. Плътено зад него вървеше младият лама. Дватама мъже слизаха дълбоко под двореца в Потала, в пещерата на Древните, издълбана в скалата.

– Само малък брой посветени са имали достъп дотук – тихо прошепна старецът, сякаш за да подчертае още веднъж силата на момента.

Тази бележка не беше нужна за младият лама. Той бе подготвян за този миг още от своето раждане. Отдавна се носеха небивали слухове и измислици, които обвиваха в мистерия това място и тайните, които то пазеше. Днес

отговорността повече от всякога тежеше на раменете му. Спомни си като на лента събитията, които го доведоха дотук. Сред тях най-ясно изпъкна срещата му с Далай Лама. Той го избра да продължи мисията на стария монах като Пазител на знанието.

Най-сетне от тъмнината изплува и последното стъпало и двамата мъже се озоваха в центъра на огромна пещера. Дъхът на младият лама секна. Пред очите му се разкри изумителна гледка. Той стоеше пред храм, изграден от черен, перфектно полиран камък, гравирани със странни символи и диаграми. Водачът му го поведе към входа. След като го преминаха, той чу гласа на стария монах:

– Запомни това, което ще видиш. И нека то остане само вътре у теб – гласът се сниши и премина в шепот, сякаш някой не биваше да бъде събуден. – Тук са те. Древните Богове от зората на човечеството.

В този момент очите му различаваха три каменни саркофага, положени в центъра под купола на храма. Те бяха украсени с необикновени надписи. На единия от тях имаше гравирани звездна карта. Вътре лежаха три тела, всяко покрито с тънко златно фолио, което точно предаваше чертите на лицето. Телата принадлежаваха на двама мъже и на една жена. Имаха големи глави, леко изострени на върха, тясна челюст и малка уста, с тънки устни. Носовите им бяха дълги и фини, а очите – дълбоки и тесни. Но телата им – те бяха огромни. Жената беше висока над три метра, докато мъжете –

около пет. Покрай саркофазите имаше подредени предмети, които младият лама никъде не беше виждал и не подозираше за какво служат. Той знаеше, че му предстои да разбере това...

Древният Тибет

Има област в Тибет, разположена на височина от 6000 до 8000 м, която е уникална. Заобиколена е от вековни ледници, които я правят непристъпна и сурова. Навлезеш ли в нея обаче, с изумление откриваш, че на разстояние от петдесет метра температурата рязко се покачва и бележи сериозни амплитуди. Поради топлите извори пейзажът на обширните територии, покрити с ледове, изведнъж се сменя със зелени долини с умерен климат – за да замръзне отново в ледената прегръдка на глетчерите. Тази част на Тибет е позната на малък брой монаси, които я наричат Шанг Танг (Високите земи). Тук и досега ревниво се пазят тайни от отминали времена, под формата на вкаменелости на растения и животни, които отдавна са изчезнали от лицето на Земята.

Когато атлантите (преди десетки хиляди години) откриват Тибет, той е с равнинен релеф и брегове му се мият от море. Тогава Земята е поблизо до Слънцето и се върти в обратна посока. Дните са по-къси, а климатът – по-топъл. На небето блестят други съзвездия. Това е времето на великите цивилизации на Лемурия и Атлантида; времето, когато в Тибет живеят Богове. След всемирен катаклизъм планетата променя посоката

си на въртене. Грандиозни земетресения и вулкани преобразяват релефа. Днешната пустиня Гоби – тогава плодородна и гъсто населена земя – е залята от мощна пясъчна вълна, която напълно я опустошава и унищожава голяма част от населението.

На едни места земните пластове потъват под вода, а на други се извисяват огромни планини. Тибет се издига на хиляди метри над морското равнище. Могъщи скални хребети го заобикалят и оформят съвременния му вид. В средата на Шанг Танг земята се напуква. Тези пукнатини, дълбоки проломи и пещери пазят и до днес залежи от злато и кристали, както и предмети от древната история на човешката цивилизация.

• **Древното знание на Тибет.** Столицата на Тибет е Ахаса. В центъра ѝ се намира Потала – това е сърцевината на Тибет, личната резиденция на духовния водач на страната – Далай Лама. Тук са и гробовете от предишните му превъплъщения.

Тибетците са народ, който олицетворява във Вселената скромността и смирението. Те владеят принципите на вътрешното познание и го използват в услуга на другите. Именно в това се корени тяхната човечност. Тибетските отшелници са пазители на знания и търсачи на Духа. Много от тях са преродени души на атланти от втория период, а други са преки наследници на атлантите от остров Посейдония.

Тибетският времеви портал е един от трите основни земни портала, през които енергиите идват към планетата и я напускат. Чрез този

портал тибетците имат постоянна връзка с подземната мрежа Агарта. Контактът се поддържа до средата на двадесети век – тогава Далай Лама напуска страната поради окупацията от Китай. Енергийният портал в столицата Лхаса е запечатан и заменен с други – в Индия и в планината Кайлас. Днес оттам се осъществява контактът на тибетските лидери, които са избрани да служат като посредници между двете култури. Тибетците са домакини на звездните гости, които идват на Земята през портала. Те съхраняват техните физически тела за дълги времена по строго определен начин.

Ламите

Животът в манастира е монотонен. Тук съм израснал от малък и съм възпитан като монах. Обучението ми започна още от дете. Паралелно с подготовката помагам в обслужването на обителта – всеки ден имам някаква работа. Ламите видяха в мен възможността да ме научат да виждам финия свят. През годините затвърдиха и развиха тази моя способност. Това се превърна в основа на моята работа. След години, вече като лама, изпълнявах длъжността на свещеника, който помага на душата на умирация да премине по-леко в Отвъдното.

Виждам се как тичам по склоновете с разтревожени роднини, които ме водят при умирация си близък. Аз сядах до него и запалвах ритуални свещи. Чрез тях привличах внимани-

ето на отделящата се душа и изграждах телепатичен канал с нея. Така можех да я успокоявам и направлявам в момента на прехода. Виждах как душата обикновено се разстила над тленното тяло по неговата дължина и объркана от новото състояние, замираше в това положение. Така можеше да стои дълго и да наблюдава скърбящите си роднини, без да знае какво да предприеме.

Моята задача се състоеше именно в това – да я успокоя и плавно да я изведа към по-висшите сфери; към астрала, откъдето я поемаха нейните водачи.

(регресия; Живот в Тибет)

Традиционната религия в Тибет се различава от будизма. Тя носи в себе си най-древното *Учение*, наследено от лемурийците и атлантите. Тибетските ламы (както египтяните и толтеките) знаят, че човечеството преди *Падението* е владеело ясновидството, телепатията и левитацията. След като човекът ги е използвал за егоистични цели вместо за общото развитие, окултните способности са били изгубени.

От древното *Учение* на атлантите ламите знаят, че Бог не е личност, която наблюдава всички и всичко и човекът не е най-висшето същество във Вселената. Те научават, че съществуват неизброими светове, които се населяват от различни звездни същности. С някои от тях те могат да поддържат дълготрайни телепатични контакти, а с други – да се срещат и физически. Своите срещи и впечатления те описват в текстове, в които се говори за *Колесниците на Боговете* –

необикновените летящи машини на звездните раси.

За тибетските ламы (както за толтеките, лемурийците и атлантите) е присъщо знанието, че мислите са енергия, а материята е вълна със забавена честота на трептене. Древното *Учение* напътства тибетците как да фокусират мисълта си и да местят предмети или да четат мисли. Друга тяхна развита способност е в един звук да предават няколко. Чрез тези полутонове те отварят енергийните портали и навлизат в други измерения. През порталите тибетците могат да надникват както назад в миналото на Земята, така и в предстоящите събития, които са заложени да се случат. Те предричат китайското нахлуване през 1910 г.; двете световни войни; смъртта на Далай Лама през 1933 г.; превъплъщението му през 1935 г. и китайската комунистическа агресия през 1950 година.

- **Отшелниците.** Тибетските монаси се саможлъбят и се откъсват от материята, за да усъвършенстват пътуванията чрез етерното си тяло. Те внимателно избират отдалечена и усамотена скала, далеч от търговски пътища и шумни места. Там, на голяма височина, непристъпна за обикновените хора, отшелникът се настанява в предварително набелязана малка пещера, с големината на монашеска килия. Тя няма прозорец и единствената светлина влиза само от входа ѝ. Именно там, помощникът – обикновено млад послушник, – който е приел задачата да служи на монаха в неговото усамотение, издига стена, която окончателно спира и последния лъч.

Ниско в основата ѝ се оставя малък отвор, колкото да мине купичка с вода и шепа зърна, които ще получава аскетът един път на два дни. Връзката между отшелника и помощника е жизненоважна. В случай на нещастие, при което загине помощникът, то монахът ще бъде застигнат от гладна смърт .

За определения период, в който е в килията (първият престой трае три години, три месеца и три дни), отшелникът не говори, нито му говорят. Той не може да бъде освободен по никаква причина – дори при болест. Липсата на светлина разширява зениците му и води до атрофия на очните мускули, за сметка на слуха, който става необикновено остър. Чувството за равновесие изчезва. В състояние на пълна изолация, вместо изгубените усещания монасите придобиват и развиват редица нови умения. Те започват да виждат на тъмно, да чуват различните звуци, които издава всяка чакра, да левитират и да пътуват астрално. Когато физическото тяло бива подчинено и всички чувства са овладени, етерното се освобождава. Единствената връзка, която остава между тях, е сребърната нишка. Етерното тяло може да преминава през скалите и да влиза в манастирите, където ламите разговарят с него телепатично. То може да пътува както из цялата планета, така и на други планети и в други измерения.

Месец преди края на определения период, на покрива на килията се пробива дупка, през която се пропуска слаб лъч. Отворът постепенно се разширява, за да свикнат очите със светлината.

Често, само седмици след като излязат, отшелниците решават да се завърнат обратно в килиите и остават там до смъртта си.

БАЛКАНИТЕ

– Как се нарича първата бяла двойка с Печат на Бога, от която произлиза бялата раса?

– БогАрий.

– Какъв смисъл крие това име?

– На космически език „Бог“ е Бог, а „Арий“ означава „чист, без примеси“.

– Значи „БогАрий“ означава „чистотата на Бог“?

– То е всичко – Бог-проявление, Бог-чистота...

– И оттам идва арий и арийската раса?

– Няма такава раса! Това е наименование, което някои са си го приписали, за да са нещо повече от другите.

(Пазителят)

БогАрий и Траки

Светлите атланти от самото начало наблюдават развитието на потомците на бялата двойка и им предават всички свои знания. Тези потомци са наречени от атлантите, които населяват Балканите, – *БогАрий*.

Синовете на Ной са наследниците на бялата двойка. Те живеят на Балканите много време, преди да се разселят. От тях произлизат всички европейски народи. При размесването на племената генът мутира и се създават различни негови разновидности.

За да отдели и запази чистия ген, един от водачите на родовете обособява част от БогАрийте – тя остава консолидирана на родната си територия и запазва дълго своята идентичност. Родоначалникът на този клон е изявен пълководец, който притежава силно изразени качества, като честност, принципност и духовна чистота. Затова заслужено му е присвоено прозвището *Трак*. На космическия език *трак* означава буквално *печат*, или *кодирана информация от Бога*. Неговият род приема това наименование и ще остане в историята като траки. Наименованията *БогАрий* и *траки* хилядолетия наред са синоними и означават едно и също – *чистото проявление на Бог*. Те олицетворяват представителите на бялата двойка от последната раса на земяните.

При един от синовете на Сим (синът на Ной) от БогАрийте, като самостоятелно племе, се отделят българите, като запазват автентичното си

начало. Те напускат Балканите, но се завръщат тук отново години по-късно (по време на Римската империя) и се сливат в един народ с траките, които са останали по тези земи. И едните, и другите знаят за своето общо начало и затова между тях няма войни.

След години, космическият език е забравен и наименованията *траки* и *БогАрий* ще станат повод за безкрайни спекулации в историята на човечеството. Едни хора ще изопачат и потулят смисъла на думата *трак*. Други, за да се отделят в избрана, чиста и господстваща раса, ще разделят наименованието БогАрий. Те ще отделят *Арий* от *Бог* и ще се нарекат *арийци* – забравили, че без Бог нищо не би могло да се създаде, нито да просъществува.

Тракийската култура

... траките са подготвяли гръцката култура чрез своите музикални традиции, чрез своите песни, чрез своите мистерии.

(Проф. Х. Салман)

В *Божествената Школа* на мистериите се обучават всички звездни души, за да заминат навред из Мирозданието. *Божествената Школа* е Светлинна и по нейно подобие са създадени всички останали школи, които са разпръснати из звездните вселени. По нейно подобие, тук на Земята, се създават атлантските жречески школи. В тях се получават много духовни знания и се усвояват методи, чрез които се борава с Бо-

жествените енергии. Достъпът до *Школата* се осъществява единствено чрез изконната първична Божествена енергия – енергията на Христос, която е енергия на самоусъвършенстването и на духовната чистота на човека. Когато някой се завърне от *Божествената Школа*, той не е същият, защото вече знае, че нищо не знае. Преминалият школата разбира, че на Земята той е олицетворение на Божията Любов; че всичко е в него и той е във всичко.

Съзнания, които са преминали през *Божествената школа*, са се vyplъзавали на Земята в хора. Такива са Заратустра, Буда, Орфей, Лао-Дзъ, Мохамед, богомилите, Учителят Беинса Дуно и други. Ала слезли на Земята, повечето от тях пречупват истината през своя мироглед. Тракийската култура ни е завещана от потомците на бялата двойка на земляните, които остават на територията, от която произлизат. В нея отчетливо личат влиянието, светоусещането и ценностната система на светлите атланти.

• **Орфей.** Хиляда двеста и петдесет години преди новата ера един тракийски жрец, на име Орфей, сваля на Земята висшите духовни вибрации чрез музика, песен и танц, в които претворява Божествената Любов. Орфей развива култови и свещени танци, които носят хармония на емоциите. Така нареченото *хоро* е Божествен кръг в безкрайността, танц претворен на планетата от Божествения свят. Тук на Балканите повечето хора могат да пеят и всички имат порив за песен, защото там, където човек пее и играе, не съществува тъмнина.

Последователите на Орфей посрещат изгрева, водят природосъобразен начин на живот, свирят на арфа и лира, пеят и танцуват.

Орфизмът е проявление на Божествената (Христова) енергия. Траките разпръскват своята философия и светоусещане из целия свят. За орфическа мъдрост, записана на плочици, говори Еврипид³. За Хиполит⁴ друидите черпят своето знание от тракиеца Залмоксис; Ариан⁵ определя за родоначалник на индийската цивилизация тракиеца Дионисий.

Орфей, подобно на лемурийците, атлантите и толтеките (по-късно както и Иисус, и богомилиите), създава групи от сподвижници и последователи, които разпространяват най-древното *Учение*. Тези ученици са истински посветени хора на Духа, които никога не изтъкват себе си. Те остават в сянка и затова днес повечето не са известни. Много от тези последователи, след векове, отново се прераждат на Балканите като богомили, а по-късно и като ученици на създателя на Бялото Братство – Беинса Дуно.

Траките са директното проявление на Бог. От тях, от първичната бяла двойка, произлизат всички европейски народи. Тракийската култура подготвя нашия съвременен начин на разбиране за света. За да се размие историята, в нея се създават и дописват в древността нови, изкуствено създадени държавни формирания като: Гърция, Персия, Македония. От тях е съ-

³. Древногръцки поет и драматург.

⁴. Византийски историк и хронист от 8 век.

⁵ Историк и философ, живял по времето на Римската империя.

ществувала известно време единствено Персия. Оттук тръгва едно масово пренаписване на цялата европейска история, като целенасочено се подценява тракийската култура. Римската империя, византийската, и накрая европейските романтици от XVIII и XIX век, започват да припознават гръцката класическа култура като свой родоначалник. В средата на XIX век окончателно се налага идеята, че Гърция е родината на европейската цивилизация.

Променената история

И ето, знаете как Тервел – техният хон, насмалко да стане император над цялата земя, и що говори пред Юстиниана. И как каза, че земите на Империята са по право на род и по право на родина, техни земи от самото начало и че ние сме незаконно на тяхна земя, а не те – на наша... А съветът на учените и мъдреците, и архонтите, и епископите, и магесниците, и предсказателите на Императора се оттеглиха да се съветват помежду си и с древните книги, и с летописите в Царската библиотека, като след десет дни възлязоха пред Императора и рекоха следното, чрез устата на Зосим, Теофан и Теофилакт – висшите съветници на царя:

„Защото да, те наистина са най-древен род и са били от най-древно време по тези земи, още преди да дойдат тук дедите ни. И се наричали траки, по името на отца си Тирак, и са били многобройни племена, и са имали велики царства и велики царе, пред които светът е треперел... Господарю, тяхната сила е в рода им и в

древното им име, с което се наименоват, защото вярват непоколебимо, че са един богоизбран народ, който говори единия Божествен език. Войвай срещу тяхното слово с мъдро и хитро слово, и ще ги удариш и сразиш първо в ума и сърцето. Така ще ги завладееш навеки....Защото силата е в Словото и в книгите, и в летописите, и в историята, царю, и остава да се помни само това, що се запише в книгите и се опази и разпространи със силата на Империята... За това сме велик народ и велика Империя, защото това, което ние запишем в книгите, това вярват и следват всички племена, и това подчинява народите.“

(Из „Хроники на Авийла“, изготвени за папа Йоан VIII 872–882 г. сл. Хр., публикувани като „Книгата Арих“.)

Някои родове и клонове на земяните след разселването развиват духовната гордост и приемят ролята на Божии избраници. Наличието на толкова много *избраници* поставя началото на промяна на историята още в самото ѝ начало. Изкуствено се създават цели цивилизации. В многообразието им постепенно е изличен и изгубен споменът за корена на съвременната раса.

• **Еврейският клон на БогАрийте.** Всички народи, които днес населяват Европа, както и останалата част от света, са производни на първичния ген на земяните. Евреите в самото начало живеят на Балканите заедно с българите, с персите и останалите родове като братски племена, които произлизат от потомците на бялата двойка и от синовете на Ной.

Преди пет хиляди години Земята изглежда по друг начин. Земите на днешния Близък Изток са плодородни и предлагат по-добри условия за живот. Евреите тръгват към Мидо – Персия, където влизат в сблъсък с персите. Те са племе, което се отделя от бялата двойка веднага след Ной, и идва по тези земи преди тях. Евреите се смесват със заварените племена и се разклоняват на дванадесет колена. Анунаките по това време все още обитават енергийните нива на планетата. Те припознават в едно от тези колена – юдеите, *достойни* наследници на династиите на Шумер. След което им внушават идеята за богоизбраната раса.

По това време Египет е населен с племена, които са получени от смесването на потомци на бялата и черната двойки. По-късно те са наречени *араби*. При смесването на евреи и араби (в земите на днешна Етиопия) се ражда ново племе. За да запазят за себе си званието *Божия народ* и по този начин да обезличат траките като преки потомци на бялата двойка земяни, юдеите дават на това племе името *елини*, което на космически език означава *над другите*.

След време климатът в Етиопия и Египет се променя. Египтяните са връхлетени от много бедствия и за да успокоят гнева на боговете си, те прогонват еврейците и елините от родните си земи. По-голямата част от еврейците се разселва по цялото източно Средиземноморие, като населяват земите на днешна Сирия и Израел и основават там колонии.

• **Елините.** Поколенията на елините, известни под различни наименования (пеласги, данайци и други), се завръщат на Балканите. Там са останали траките – единствените, които нямат примес. Данайците (част от еврейското Даново коляно, наричани така по името на предводителя им Данай) се установяват на днешния полуостров Пелопонес. Там основават Аргос и Атина (станалите известни по-късно в историята като градове-държави). Атина е създадена от преселници от египетския град Саис. Данайците, които идват през Египет от земите на днешна Етиопия, се смесват с траките, които населяват Балканите и постепенно започват да ги изтласкват от тези територии. Траките, като преки наследници на атлантите, са носителите на тяхното *Учение*, на техните знанията и идеи. По времето на Римската империя всичко това е приписано на една изкуствено създадена нация – елините. Нито Платон, нито Аристотел, нито Питагор са елини. Всички те са траки, които са живели на своята изконна територия, колонизирана от потомците на еврейското Даново коляно.

Днешните българи също произлизат от първата бяла двойка и съответно от територията на Балканите. След време те се разселват към Азия. След много години една част от тях се завръща. Съвременните българи, които днес са на територията на днешна България, макар да съхраняват през годините първоначалното наименование, дадено от атлантите на бялата двойка, в голямата си част не са носители на първичния ген.

Повечето имат примес с други, така наречени *пречупени гени*.

Първичният ген на бялата двойка, генът на хората с *Печата на Бога*, днес се среща рядко. Тези, които го притежават, наброяват около три милиона по цялата Земя – от тях едва триста хиляди обитават първоначалната територия на Балканите. Това са изконните БогАрий, или траки. Всички останали са производни на тях. От тази гледна точка няма избран народ.

След хилядолетия един Богочовек ще се въплъти сред племето на евреите, за да им напомни, че *Божи* и *Избран* народ е само този, който следва изконната Божествена (Христова) енергия; само този, който живее в нея.

Хората, които излъчват Светлина и сеят семената на истинските добродетели, са избраниците на Създателя – тези, върху които Той слага Своя Печат. Те нямат етнос, нито държава, нито пол или цвят, но носят едно и също нещо дълбоко в себе си – онова, което озарява всеки, който се доближи до тях – огъня на чистата и Безусловна Божествена Любов.

Раздел 5

ПОДМЕНЕНИЯТ БОГ

Замисляли ли сте се какво се е случвало с тези, които са живели преди да бъде написана Библията?

(Нийл Уоли)

– Кога е създадена религията?

– Тъмните сили знаят, че расата, която ще бъде създадена, ще е предимно духовна. Религията е създадена специално за Земята, за да се овладяват земляните на духовно ниво. Това се постига чрез определени внушения в съзнанието – например като страха, който заменя почитанието.

– Кой създава религията?

– Религията на Иаве е разработка на анунаките за контрол над съзнанието на хората. Всичко е на ментална основа, матрица, чрез която се внушават определени мисли.

– Кой е Иаве?

– Име, което юдеите дават на един сборен Бог.

– Има ли на Нибиру религия?

– Да, но не тази, която е тук.

– Каква е ролята на Луцифер в създаването на религията?

– Няма роля, но страхът е от него.

(Пазителят)

Когато Създателят решава да претвори Себе Си, Той влага в женската енергия огромна интуиция, а в мъжката – логика. Когато се съберат един мъж и една жена, логика и интуиция се съчетават в едно.

Женската енергия е проявлението на Любовете – тя разпръсква тъмнината; мъжката енергия по-лесно може да бъде затъмнена, като бъде пренасочена и се поддаде на агресия, контрол и власт. Още от времето на Атлантида анунаките опитват да променят в колективното съзнание доминиращото положение на женската енергия, като изкушават мъжката част от жреците. Това довежда до създаването на Тъмното братство на атлантите.

Хилядолетия по-късно, като създават и въвеждат религията на патриархалността при шумерите, тъмните сили окончателно дефинират мъжката енергия като доминираща и подчиняват женската. Така религията изкривява истината за Бога.

За да бъде възприета по-лесно, анунаките създават и внушават представата за върховно същество, което притежава човешки, но и мъжки черти. След това залагат йерархична система на контролиран достъп до Него. Само посредници, определени в началото от тях, могат да доближат *Светая Светих* и да отправят молби от името на другите. Тези посредници по-късно са наречени от хората *свещеници*.

Тази система постепенно налага един страшен, ревнив, отмъстителен, съдещ и наказващ Бог, който всички приемат и започват да вярват в Него. Човечеството забравя, че е на Земята, не

за да се прекланя, а за да изрази Бога. Няма Бог, който да се нуждае от раболепно поведение. Всички са господари на съдбата си и *жънат това, което сеят*. Възхваляването на Бога Го поставя далеч от човека, което напълно изменя истината за Него.

След като древният култ към Богинята-Майка е променен и Бог е вече мъж, се налага голяма част от старите писмени паметници да бъдат *изгубени* или просто да изчезнат. Това се случва с многобройните свитъци от свещената литература на Вавилон, с хиляди древни папируси от Египет и с безброй текстове от Индия, създадени по времето на Акбар Велики. През изминалите шест хиляди години историята на човечеството е напълно пренаписана. Зад високите стени на храмове и библиотеки свещеници изкривяват истината, като изцяло премахват доказателствата за наличието на древните цивилизации. Митовете и сказанията се променят и приспособяват според силните на деня.

Тук трябва да подчертаем, че не става дума за вина от страна на тъмните сили, а за съдействие от човечеството. Да повериш отговорността на друг, е проява на страх, слабост и леност, но това определено е и личен избор. Хората приемат с лекота някой друг да ги представлява пред Бог, някой друг да се грижи за тях, някой друг да ги води, да ги съди, награждава и наказва. Личната безпомощност постепенно се утвърждава в глобалното съзнание като основен мироглед.

От хилядолетия до наши дни властимащите убеждават хората, че те нямат собствена сила и

им трябва помощ. В резултат е създаден свят, в който всички сме вярващи, виновни и покорни – до днес, когато вече не помним кои сме.

Бог, и съответно светът, е такъв, какъвто е, защото ние в този вид сме го избрали.

Избраният народ

Преди няколко хиляди години един клон от бялата двойка на земяните се насочва към земите на Египет. След време, прогонен оттам, той се разделя на по-малки племена, които се разпръсват навсякъде из света. Една част от тези хора се завръща на Балканите под името *елини*. Докато най-голямото племе се отправя към земите на Шумер.

Новопристигналите в Двуречието, под менталното въздействие на анунаките, възприемат знанията, ценностната система и религията на шумерите. Възприемат и тяхната монетарна система, създадена от нибируанците за контрол и управление на създанията им. Така заселниците наследяват рептилския мисловен модел, който е и проводник на колонизаторската политика на анунаките. По-късно те формират народ, който започва да нарича себе си *избран* или *Израил*. Днес тези хора са известни като израилтяни, или евреи.

Израил на космически език означава *виждащ, викащ, проявяващ Светлината*. Той е олицетворение на първоначалната раса, създадена преди 7 592 години. Това не е понятие, което очертава определен географски регион. Посте-

пенно от историята са изличени произходът и значението на *избрания народ*, ако изобщо може така да се определят тези, които носят *Печата на Бога*. От паметта на човечеството е изтрито, че този *народ* е съставен от всички хора, които притежават най-високата вибрация в себе си, вибрацията на Бялата Светлина и на висшето съзнание. В много случаи *раса* означава *лъч* или *сияние*. В този смисъл няма избран народ. Всеки човек, независимо къде живее по света, който носи в себе си енергията с най-високите вибрации, е израилтянин, БогАрий или трак – притежател на *Печата на Бога*, представител на Божия народ. Всички поколения – евреи, българи, елини и останалите народи, произлизат от този народ, но тръгват по различен път.

Евреите не са израилтяни, както и днешните българи не са изконни БогАрий. Всички те са племена, клонове на расата с *Печата на Бога*.

РЕПТИЛСКИЯТ МИСЛОВЕН МОДЕЛ

Юдеите са частта от евреите, която най-ревностно приема рептилския мисловен модел и го носи със себе си, където и да отиде.

– **Каква е същността на този модел?**

– Ако трябва да се опише накратко, това е „лично облагодетелстване, за сметка на другите“. В това се включват конкуренция, състезание, завист, скъперничество, изобретателност. Успех на всяка цена, без скрупули и чувство за вина. Такъв човек е като ракова клетка, зацо-

то той със своя начин на живот увелича в състезание и тези, които са около него, нагнетявайки у тях чувството за изостаналост. В основата на всичко стои – „Аз не съм като вас“. Коренът на това самоизолиране е надменността. Тя често е прикрита и при среща с такъв човек не се разбира в самото начало. Тези хора изглеждат хрисими, умни и рационални, но продължителното, внимателно наблюдение разкрива същността на характера им.

– Но как трябва да се общува с тях?

– Как действат клетките в организма при наличието на ракова клетка? Те я обграждат и изолират в капсула, като не позволяват тя да се храни и да обръща в ракови останали клетки. Осъзнатото общество изолира такива хора; по този начин им пречи да развият „модела“. Това са правила в своите общини следовниците на Орфей, на богомилите и на есеите. Всяка проява на „модела“ трябва да се посочва и всички да се разграничават от нея. Не е случайно, че развитието на обществата на Изток и на Запад са различни. На Запад процъфтяват индивидуалността и стремежът към личен успех на чужд гръб. Там „моделът“ е в най-ярката си форма. На Изток много повече са застъпени общината, колектива, взаимодействието на хората за общото благо.

Рептилският модел най-бързо навлиза в едно младо общество, в което липсват изградени традиции. В утвърдените общества той се сблъсква със съпротивата на колективната

мисъл, на общността, която е оцелявала през вековете благодарение на своята сплотеност.

Държавата САЩ се създава от преселници – те са отчаяни хора, решени на всичко авантюристи, които стават идеална почва за приемане на модела. За съжаление той от много време пуска метастази и в Европа – една стара култура, която не съумява да се вгледа в себе си и лесно забравя своите традиции. Това руши нейните устои и днес берете плодовете на всичко това.

(Пазителят)

Рептилският модел е вид ментален клонинг на определени убеждения – мисловна матрица, която се внушава чрез религията, създадена от анунаките. Тази религия е в основата на Стария Завет. В нея Бог носи името Иаве.

Старият завет

Сътворението говори за втори ден, за трети ден, а Слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам: как е възможно да се говори за ден, когато нямало никакво слънце първите три дни?

(Беинса Дуно)

Моисей написва *Първа Книга Битие* около 1250 г. пр. н. е. В шумерските плочки, гравирани две хиляди години преди това, се съдържа същата информация, която е изложена в първата глава на Библията. Там се споменават дори

Адам и Ева, имената на синовете и дъщерите им, както и повечето събития, залегнали в *Първа Книга Битие*. Историите, които са описани в Стария завет, се коренят в епосите от глинени плочки на Шумер. Героите са идентични, просто носят различни имена.

Старият завет е наследник на древната религия, наложена от една чужда звездна раса и приета с времето от човечеството. Тя се основа на отдавна отминали събития, много от които са само гледни точки и схващания – не факти. Чрез религията тези събития са фиксирани в поколения наред и неизменно са в центъра на колективното съзнание. Те се почитат с едни и същи обичаи и ритуали, някои от които свързани с потресавачи обреди при новородени деца и жени, а други са причина и до днес за войни.

В *Старият завет* са възприети и заложени основните принципи на тази религия:

- **Патриархалността.** Сврѣхсѣзнанието (Бог) е вибрация на женското начало, източник на всичко съществуващо. Мѣжкото начало е активното проявление на тази енергия. Винаги Богинята-Майка се е смятала за Твореца. Да се мисли през последните хилядолетия, че жената, създадена от реброто на мѣжа, е не само невярно, но говори и за контрола над съзнанието на човечеството, за неговото ментално и емоционално състояние, което хилядолетия не търпи никаква промяна.

- **Грехът.** Грехът е човешкото описание на дейност, която причинява страдание на другите. Това по никакъв начин не касае Бог, защото

там където е Той, липсват болка и нещастие и няма как да бъдат опознати. Само човечеството познава болката, лишенията и нещастieto. Основната сила на Свръхсъзнанието е Безусловната Любов, която няма нищо общо със забрани, ограничения, закони и присъди. Няма непрос- тима грешка. Всеки има чиста, свършена и свята душа, но когато се въплъти, реагира по различен начин на въздействието на емоциите и мислите, формирани от колективното съзнание.

Изкуплението на греховете, чрез жертвопри- ношения на хора и животни или чрез плащане на индулгенции, продължава и до днес под раз- лични осъвременени форми. Човечеството не желае да се замисли, че Бог, чието единствено качество е Любовта, не може да поставя едни хора над други; да настройва един народ срещу друг; да изисква сляпо подчинение или да желае унищожение на Своите творения, били те хора или животни.

- **Наказанието.** Ако сте родители, бихте ли желали смъртта на децата си? Бихте ли ги нака- зали с лапидация (убиване с камъни), изгаряне, обезглавяване или удушаване, както повеляват различни религии?! Защо тогава смятаме, че Бог би се отнесъл така спрямо своите творения? На- истина ли вярваме, че не съществуват по-добри средства от тези? Нима Бог би се нагърбил с не- справедливостта да осъжда някой за грешките на неговите предци?

Ако нашата **вяра е вяра**, то единственото, което трябва да ни вълнува, е възстановяването на връзката ни с Духовния свят, с Бог. Не би ни

вълнувало възможното бъдещо наказание за нашите грешки или егоистичното желание за лично спасение, заменили необходимостта да обичаме всички и всичко.

Всеки от нас е частица от Свръхсъзнанието (Бог) и ако вярваме, че То ни съди, означава да вярваме, че Бог съди Себе Си. Човекът е надарен с правото на свободния избор и само той определя за себе си кое е добро, и кое – не. Религиите обвързват действията с награда или наказание. Така изопачават вярата. Нима е вяра, вярата, която разчита на нещо в замяна? Човечеството се е довело дотам, че почти всички смятат живота си за изпитание, суров урок, който трябва да бъде научен, дълг който трябва да бъде платен. Радостта бива само *съответстваща* или *заслужена*, която за повечето хора е награда, получавана само след смъртта.

• **Десетте Божии заповеди.** На планината Моисей моли Бог да му помогне да овладее непокорните евреи по пътя през пустинята. В отговор на молитвите си, той получава едноединствено внушение – послание под формата на огън. За да го направи достъпно за евреите, на които е втъплено, че жертвоприношението, грехът и наказанията са служене на Бог, Моисей им го предава под формата на седемдесет заповеди. По-късно религията ги свежда до десет, а всъщност посланието е едно, и то не е заповед. Ето какво гласи: *Не прави на ближния това, което не искаш да направят на теб, или иначе казано, Събуди Божественото чувство, което е у теб, към себе си и към другите.*

В онзи момент правилата помагат на Мойсей, но му позволяват и да затвърди в съзнанието на хората *греха и наказанието*.

През годините *Божите заповеди* са най-нарушаваните принципи. За човечеството винаги е било „допустимо“ и „справедливо“ да ги пренебрегва и да се отдава на масови кръвопролития в името на: територии, богатство, власт, вяра, отмъщение, и така нататък.

- **Ад.** Преди хилядолетия тази дума е описвала плитък гроб, в който се погребват бедните хора, без пари за погребение. Кучетата често разравят плитко положените телата и ги изядат. В онези времена хората вярват, че без тяло човек не би могъл да влезе в Духовния свят, затова плиткият гроб се приема като проклятие. Определението за ада губи първоначалното си значение през годините, като добива главозамайващи емоционални насладвания в колективното съзнание на човечеството. То, заедно с греха, стават основно средство за манипулация.

В Свръхсъзнанието (Бог) липсват определения на *добро* и *зло*. Там няма нито ад, нито дявол. Истината е, че някои хора не само сътворяват сами своя ад и живеят в него, но настояват и другите да го споделят с тях.

Завърналият се Син

Кажете на твоя свят, че Синът Човечески е дошъл само да предаде волята на Ощеа, че ВНЕ СТЕ НЕГОВИ СИНОВЕ! Да си създаден от Бога, предполага максимална проява на Любоа. Беше ви дадено всичко, без да се поиска в замяна нищо. Аз имам заръката само да ви го припомня. Това е моето послание.

(Х. Х. Бенитес; „Операция Троянски кон“)

Изминаха повече от две хиляди години от идването на Исус. Време е вече човечеството да израсте над нивото на приказките и притчите и да разбере по-дълбоко същината на Неговата проява.

• **Божествената енергия.** Преди раждането на Исус, за хората Бог е жесток господар, който изисква кръв и жертви. Това убеждение е внушено от религия, която е създадена и наложена от тъмните звездни раси. Така е потиснат човешкият дух. Колективното съзнание на земляните излъчва от планетата към Космоса страх, омраза и насилие. Хората понижават дотолкова своите вибрации, че се доближават до животните. Човечеството върви към своята неизбежна духовна смърт и тласка планетата към тъмнина и отчуждение.

Погледнато от Духовния свят, грехът и падението са само една погрешна човешка представа. Погледнато от Земята, това е основен, постоянно вътпяван императив. Човечеството пред-

ставява откъсната, нищожна капка от океана на Свръхсъзнанието – върната в Него, тя става могъща като Цялото.

Необходимо е да се даде друг, различен пример, който да произлезе именно от планетата, да бъде излъчен тук, сред хората, за да бъде възродена на Земята изконната, първична енергия на Създателя.

Първичната енергия на Създателя в своята основна същност е чиста, Безусловна Любов. Тя е приемане и признание на крайностите във всичко, в мисли, чувства и действия, без осъждане. Тя Е! Тя обхваща всичко. Да живееш в тази енергия, означава да не се бориш с нищо. Точно тази енергия наричаме *Христовата*.

Христовото съзнание, Буда природата, Духът на Кришна, Орфей и Мохамед – всички те са израз на първичната, изконна Божествена енергия. Всички те са нейни проводници. Всеки от тях е носител на тази енергия, но в земен образ я пречупва през себе си, защото е много трудно, тук на Земята, да претвориш абсолютно първичната енергия на Свръхсъзнанието.

Повторното заземяване на Христовата енергия трябва отново да даде отговори на вечните въпроси на хората: Кой съм аз? Защо съм тук? Какъв е смисълът на живота ми? Да възстанови в паметта и убежденията на земляните следните неща:

– Бог съществува.

– Бог не се нуждае от име, писани закони и извинения. С Бог можеш да говориш на „ти“.

– Бог е безкраен, но е и в състояние да се побере в най-малкото – в теб!

– Бог те е сътворил безсмъртен.

– Бог е създал всички хора. Светът е едно семейство. Всички са братя с една и съща съдба, която е извечният път към Него.

– Бог постоянно дава възможност на хората свободно да напредват. Това за много други звездни създания не е възможно.

– Бог се крие в опита, който винаги е личен. Всеки един по свой начин живее в Бог. Няма норми, нито закони.

– Бог влага своята *Искра* във всеки човек. Единственото основание за съществуването е да достигнем до Бог. То е въодушевено от тази *Искра*. Сливането с вътрешната *Искра* е начин на живот, в който Бог разполага, ръководи и се грижи за нас. Живот, в който Неговата Воля става наша; Неговите инициативи – наши; Неговите идеи – наши идеи. Това е ключът. Това е единственият стойностен дар, който човекът може да предложи на своя Създател. Мигът, в който го разберем, превръща живота ни във вдъхновяващо приключение. От този момент човек започва да получава отговорите на вечните въпроси.

• **Пратеникът.** Към Земята се отправя пратеник на Свръхсъзнанието, който трябва да въплъти първичната Божествена енергия на Земята. Хората назовават този пратеник с различни имена, защото го възприемат по различен начин. Той е едновременно и Бог и Син Човечески, Учител, Спасител, изцелител, магьосник, узурпатор и разбойник. Те Го възвеличават, а

след това Го разпъват, за да създадат по-късно от Него мъченик, да опишат живота му в жития и евангелия, да ги издигнат в култ и, в крайна сметка, да създадат в Негово име отново религия.

Кой всъщност е Иисус? Откъде и как е дошъл? Този въпрос поражда през вековете множество отговори. Кой от тях е верният? За да разберем това, е необходимо да надникнем най-напред, доколкото ни е позволено в самата структура на Всемира, в неговата сърцевина. Там, където обитава само Бог.

Структурата на Всемира

Вие се гордеете с откритията си и си мислите, че абсолютната Истина е ваше постижение. Не разбирате, че сте като току-що появили се деца в един безкрайно стар и непонятно мъдър порядък.

(Завещанието на Йоан)

– Ако тръгнем от Земята – планета, галактика, вселена...

– ...колело от дванадесет вселени, голямо колело от дванадесет колела, мултивселени и така нататък.

– Колко са мултивселените?

– Много. Те растат непрекъснато.

– И имат съответен брой Суверени?

– Да.

– **Иисус един от тях ли е?**

– Иисус да, но Христос – не.

– **Колко вселени управлява сега Иисус?**

– След живота му на Земята и това, което е направил тук, Той изпълнява докрай волята на Създателя. Затова Му е поверено колело от дванадесет вселени. Така е придобил правото да бъде Суверен и на други Божове-Сътворци.

– **Свръхвселената ли се намира в центъра на всичко?**

– Да. Там е Създателят.

(Пазителят)

Всемирът съдържа всички звездни тела. Пустотата е несътвореното – там се подготвят нови вселени. Създателят създава Пустота, след което я приобщава към Светлината, за да бъдат Любовта и Светлината навсякъде. Няма граници. Бог е безграничен! Непрекъснато ще се раждат светове и вселени. Това е процес без начало и край. Бог не е по-малък и не става по-голям, защото за Свръхсъзнанието няма такова нещо като по-малко и по-голямо. ТО Е! При Него има разширяване, а не уголемяване. Има момент на вдишване до определено ниво, след което следва издишване на потенциали, които се разпростират отново във Всемира. Бог диша и издишва. При всяко ново вдишване става пречистване на елементите, които са поети. Всеки следващ дъх е усъвършенстван и изцяло нов.

При издишването Свръхсъзнанието непрекъснато расте и усвоява Пустотата, създавайки

нови и нови вселени. Във всяка е заложена определена форма на Мисълта Му, всяка има свой код и вибрация, всяка блести в определен цвят.

Пътят от Земята до Централната точка – мястото, където е първообразът на Бог – преминава през двадесет и четири измерения, всяко от които притежава различни нива.

- **Земята.** Ние обитаваме планета, която се намира в галактика. Тя от своя страна е позиционирана в огромна вселена, която е извън мащабите на човешкия ум.

- **Вселената.** На космически език Вселената, в която се намира планетата Земя, е известна под името *ПалИмПа*. Тя, заедно с още единадесет вселени, образува един цял вселенски кръг. Дванадесет вселенски кръга (всеки от по дванадесет вселени) образуват един Голям вселенски кръг, който отново се групира с други, и става част от нов, още по-голям кръг. Това продължава безкрай. Последният огромен кръг образува една Мултивселена.

- **Мултивселените.** Те представляват гигантски тороиди, облени в бяла Светлина. Една Мултивселена съдържа множество вселени – броят им е кратен на числата седем или дванадесет. Всички те са различни; непрекъснато се увеличават, като се създават по определен ред. Нашата Мултивселена е първа и най-стара. Тук е записана информацията за всичко, което е сътворявано, и за всичко, което се сътворява. Името ѝ на космически език е *СонПеРеИта*.

- **Сврѣхвселената.** Всички мултивселени са групирани около една Сврѣхвселена, която няма

начало нито край. Тя Е и ще Е. Представлява плаващ, трепкащ и въртящ се около невидима ос в пустотата тороид – неописуем и невъобразим по своята големина. Два пръстена, от тъмни необитаеми светове, се въртят в хоризонтална и вертикална плоскост. Те обгръщат Сврѣхвселената и я правят невидима от Мултивселените.

Пръстените стабилизират големия вътрешен кръг от светове, който се намира в Сврѣхвселената. Те изпълняват ролята на защитен вал пред пречупената светлина. В същността си са енергия, която държи настрана тъмнината. Тези защити са необходими, докато тече трансформацията, при която тъмнината се преобразува в Светлина. Този процес може да трае еони, но е неизбежен.

Сврѣхвселената има три нива – *Тронът на Създателя*, *Островът на Светлината* и *Нивото на Добродетелите*. Това са земни имена, защото там, където са те, има само вибрация, код и цвят. И трите нива се намират в постоянен обмен. Боговете-Сътворци са едни от съзнанията, които постоянно преминават между тях, осъществявайки непрекъсната взаимовръзка между измеренията. Това важи и за Самия Създател, чието присъствие е навсякъде.

– *Нивото на Добродетелите*. То свети в меките нюанси на синьото и червеното, като нежни леки сияния. Тук са позиционирани енергиите на Божествените духовни енергии, които са най-близо до Създателя. Те са Пазители, Старейшини, Архангели, Богове-Сътворци, и други. Това е нивото на първото войнство. Оттук тръгват и се завръщат пратениците на Сврѣхсъзнанието.

– *Островът на Светлината* е в двадесет и четвърто измерение – само едно под измерението, в което е самият Създател. Свети от нежно виолетово до жълто-зелено. Той не е стационарен, движи се постоянно. Островът е колкото физически, толкова и духовен. Наподобява огромна планета, но по своята същина – не е. Всички души се генерират оттук.

– *Тронната Зала* е нивото на Свръхсъзнанието. То блести със сиянието на белия огън. *Домът на Бог*, тоест *Централната точка*, е първопричината за физическите вселени. Тук не съществуват време и пространство. Докато всичко останало се движи, Тронната Зала на Бог е неподвижна. Тя поражда цялото движение. Свръхсъзнанието създава Пространството и енергиите. Те тръгват от Него и при Него се завръщат. Тронната Зала има определено място във Всемира, но няма позиция в Пространството. Всичко се ориентира по нея.

Във Всемира всичко се движи и се завръща при Свръхсъзнанието по точни пътища. Пулсациите се повтарят в цикли. Определен период Висшата сила е центробежна, после – концентрична, след това – обратно.

Светото Триединоначалие

Създателят няма начало и край. Той е Този, който Е. Няма нищо друго освен Него и в Него се съдържа абсолютно всичко. Той не може да се впише в представите на човешкия мозък, но Той Е. Единствен, безначален и безкраен. В Него е целият Всемир. В Него е всичко видимо и невидимо. И когато реши да разгърне Себе си и да изживее всичко, което иска, Той започва да твори светове.

Чрез първото дихание създава тъмнината, за да може да има проява на Светлината. Най-напред прави това, за да отдели тъмнината от Светлината.

Бог генерира в Себе си и първите съзнания. Чрез Духа Си и чрез Сина Си създава първото воинство, което е в Него. Той не работи сам. Тримата работят в едно, защото ТЕ СА ЕДНО. Когато генерират всичките си помощници – Богове-Сътворци, тогава започват да творят слънца и звезди и да оформят там живот. Чрез второто дихание се появяват просторът от вселени, звездите, галактиките и планетите...

(Пазителят)

Всемирът е едно голямо семейство. В него управлява Сврѣхсъзнанието (Бог), което има три аспекта: Мисъл (Отец), Енергия (Син) и Действие (Дух) – три неща в едно. Мисълта (Отец), която наричаме още Божествен Разум или Абсолют, е в статично състояние. Тя е покойт, който генерира

действието. Духът е в действието, в реализацията на всичко, докато Синът (Божествената Енергия) е сплотяването, връзката между тези две неща. Когато казваме, че *Бог създава*, не говорим за един аспект от Него (например за Духа), а и за трите аспекта, които чрез взаимодействието си градят Всемира и всичко, което е в него.

• **Мисъл (Отец).** Това е Абсолютът. Безвременното. Окръжност, без начало и край. Покоят, изпълнен с потенциали. Божественото предначертание на действието.

Основните му качества са Любов и Безпределност. Това е аспекта на Свръхсъзнанието, който докато трасира проектите Си, знае края още в началото.⁶ Не се въплъщава, но формира *Божествената Искра* (Висшия Аз), чрез която се вселява във всяко разумно създание. Не познава несъвършенството, но споделя нашето. Чрез директен контакт с *Искрата*, знае всичко, усеща ни, познава ни и прави Свой нашия опит.

• **Енергия (Син).** Това е Божествената (Христова) енергия – изконната, първична енергия на Първоизточника. Този аспект на Свръхсъзнанието е Сътворецът, Координиращият Център.

Основното Му качество е Състрадание. Синът е индивидуалността, чрез която се проявява Отецът, но Синът за разлика от Отеца, не се дели на части и не формира *Искрата*. Той сътрудничи с Отеца в сътворяването на индивидуал-

⁶ Промените във формата, мястото или времето са илюзия. Нашият път е постоянното завръщане към Създателя.

ностите, но не ги създава сам. Всемогъщ е само в Духовния свят и не се въплъщава.

• **Действие (Дух).** Божественият Дух е Бог, който присъства в цялото Творение. Той е Онзи, който действа и прилага Божествените идеи, енергийните потенциали на Отеца. В координация със Сина, Духът моделира Вселените с помощта на Майсторите на Играта (Боговете-Сътворци). В изпълнение на повелите Му, множество създания разпределят форми и модели на мислене в съответните матрици.

Основното Му качество е Милосърдие и Застъпничество. Всеки, който е избрал да е проводник на Божията Воля, усеща Духа. Той влиза в него. Духът обхожда Творението и въздейства на мисълта ни. Не се въплъщава, но влиза в нас безпътен.

Отец, Син и Дух е едно цяло с три аспекта. Отецът поддържа енергийните потенциали. Синът ги поддържа и разкрива пред създанията. Духът ги поддържа, разкрива и направлява обратно от създанията към Сина и Отеца.

Мисълта (Отецът) създава индивидуалността ни, като се вселява в нас. Енергията (Синът) ни обгръща с Любов. Действието (Духът) ни изпълва, показвайки пътя към Отеца.

Свещената Йерархия

– Каква е целта на опита и на повишението на вибрациите на едно съзнание? Да заеме определено ниво в йерархията, или да се слее с Бога?

– Да се слее с Бог, защото нивата и съзнанията за тях са зададени предварително от Него.

– Значи йерархията съществува, а душите се сливат, после се отделят и пак се сливат...

– Не. Една душа, която е достигнала до сливането с Божествената енергия, става Сътворец с Бог, тоест става като Него, става Бог. Създателят желае много души да се слеят с Христовата енергия, да станат Богове-Сътворци, за да може мракът в безпределния Всемир да бъде обгрижен чрез Светлина. За това ТОЙ непрекъснато генерира души, защото не всяка се завръща при Него. Много са, които пречупват Светлината и започват друг път на еволюция, много по-продължителен и обходен. След време, след еони, всяка Божествена структура се завръща при НЕГО. Нищо не се губи. Създателят не губи нито една душа!

(Пазителят)

В семейството на Всемира има първородни деца, по-възрастни и по-малки потомци на Божествеността. Те идват от световите на времето и пространството, които са подобни на нашата Земя. Любовта, Справедливостта и Красотата са

фундаментът на Семейството. След като израснат в Духа, по-малките се доближават до родителите си. Често по-малките деца не правят разлика между по-възрастните и Бога.

- **Пазители.** Това са енергии около самия Бог. Те не принадлежат на йерархията, а са директна част от Свръхсъзнанието. Пазителите са в Бог и около Неговия трон. Те са седем на брой: Пазителят на Меча, което е и Словото – Силата на Абсолюта; Пазителят на Знанието; Пазителят на Изцелението; Пазителят на Сътворението; Пазителят на Времето; Пазителят на Съзнанието (като колективно) и Пазителят на Проявлението.

Пазителят е в Свръхсъзнанието и чрез Него е във всичко. Пазителите са наблюдатели, които предават директно към Бог преживявания, но Те не са действието. Пазителите не се въплъщават, но могат да вградят част от енергията си в човек. Чрез него могат да живеят земен живот и да изпитат емоции.

- **Старейшини.** Това са първите енергии, които са произлезли от Създателя. Те са управителите на Мултивселените и заедно с Божествения Дух координират цялостната дейност във Всемира. Те не се въплъщават. Старейшините са кармичните ръководители на всички светове. Пред тях се изправя всяко човешко или звездно същество, всяка божествена структура, за да даде отчет за извършеното. Старейшините не влизат в човек и не живеят живот. Те са стационарни.

- **Архангели.** Следят развитието на расите, наблюдават ги и се грижат за човечеството. Те

носят Божествената информация. Архангелите не могат да влязат в човек и да живеят живот. Те не се въплъщават, но могат, като енергийна структура, да приемат човешки образ.

• **Суверени.** Суверенът не става такъв, той се ражда такъв. Свръхсъзнанието директно Го създава, за да поеме определена вселена. Суверенът в тази си роля изпълнява изцяло Волята Му. Мисъл (Отец), Енергия (Син) и Дух се обединяват, за да създадат Суверените, които Ги представляват – те са тяхно отражение. Броят на Суверените съответства на броя на Вселените. Всеки Суверен е Сътворител на Вселена, която има своя цел и предопределение. Всички Суверени носят едно и също название – Михаил, но то не е име. В духовния свят няма имена, а само енергия и вибрационен код. Михаил е тип енергия, вибрация, която преведена от космическия език означава *сила, твърдост и воля*.

Суверените не могат да прехвърлят възможностите си за съзидание на своите творения. Това може само Отецът.

Целта им се припокрива с целта на Сина – да разкрият съществуването на Ощеца. Те се въплъщават. Суверените могат да влязат, но и да не влязат в тяло – не всеки желае този тест. Ако избере такъв изпит, Суверенът може бързо да изгуби своята мантия. Чрез въплъщението те постигат правото да бъдат въведени от Старейшините окончателно в своята суверенност. Михаил имат постоянна и мигновена свръзка с Божествената Енергия (Сина). Тя може да бъде прекъсната временно, ако съответното въплъщение го

изисква. В даден момент Божественият контакт се възстановява.

- **Богове-Сътворци.** Боговете-Сътворци се раждат като души в лоното на Сврѣхсѣзнанието, откъдето започват своят път, своето развитие и растеж, усъвършенстване и възход. Целта на опита и на повишението на вибрациите на една душа не е да заеме определено ниво в йерархията, а да стане едно с Бога. Нивата и съзнанията, определени за тях, са зададени предварително от Сврѣхсѣзнанието. Душа, която е достигнала до Божествената (Христовата) енергия и се е сляла с нея, става Сътворец на Бога, става като Него и много рядко се връща напълно в самото Сврѣхсѣзнание, за да се претопи и да излезе отново като душа.

Ние всички сме души, тръгнали по своя път, за да станат Богове-Сътворци.

Седемте превъплъщения на Михаил

– **Разкажи ми за преражданията на Иисус.**

– Това не са прераждания, а въплъщения. Първото е при победата на Светлината в тази галактика. Там той възстановява Божествените Закони. Има въплъщение и при Ордена на мелхизедеците, защото те са последователите на Христовата енергия. На тях им е наредено да пишат Законите на Небесния свят. Той отива при тях, за да проследи дейността им. На всички планети, включително и на Земята, се знае кой е Той (Михаил). Когато се въплъщава

при тях, той се слива с Христовата енергия. Този Орден сега идва на Земята.

– Имал ли е и други въплъщения?

– (Смее се). Да, като поклонник. Познато ми е, защото тогава и аз бях там. След смъртта, съществата преминават още две нива в астрала, след което стават пилигрими до 7-мо ниво. Точно по този път на пилигрима от ниво до ниво е срещата с прекрасните човешки създания, които идват след живот на Земята, за да се разпръснат из звездните светове. Там се осъществява и срещата със същества, които пристигат тук по същия път, и обратно, от звездните светове. В това въплъщение Михаил (Иисус) направи скок през нивата, за да демонстрира тази възможност. След този живот Той дойде на Земята.

(Пазителят)

Нашата Вселена е само една от стоте хиляди вселени в състава на Мултивселената СонПеРе-Ита. Във Всемира тя е позната като ПалИмПа, а на Земята хората са я нарекли Небадон. Нейният Създател и Суверен носи (както всички останали Суверени на вселени) също името Михаил. Той управлява своята Вселена близо четиристотин милиарда земни години. Михаил от Пал-ИмПа има седем въплъщения в различни места на Творението Си. Последното Негово въплъщение е на нашата планета преди около две хиляди земни години. В този свой живот Той е известен като Иисус. След това въплъщение Му е поверена отговорността и управлението на един все-

ленски кръг с дванадесет вселени. Три от тях са в дуалността.

Ние сме малките деца на Всемира и често бъркаме по-големите братя и родителите с Бог. Затова сме възприели Михаил, Създателя на ПалИмПа, за Сина от Светото Триединство.

• **Богочовекът.** Михаил идва на Земята за първи път, въплътен в човешко същество, като Иисус, но като енергия – част от Божествената (Христова) енергия, тоест като Христос, посещава Земята и преди повече от двадесет и четири хиляди земни години, по времето на атлантите. Тогава помага за заземяването на светлинната енергия. При потопа на Атлантида, чрез мощен сноп Светлина, Иисус успява да ограничи разрушаването на цялата планета. Неговата енергия е тук и сега, за да регулира силата на предстоящите катаклизми.

Когато преди две хиляди години Михаил се въплъщава като Иисус, той се ражда в забрава, като всеки друг човек, прекъсвайки напълно връзката си с Божествеността. (Земните Му родители, въпреки че са предварително избрани, са обикновени хора.) Само Иисус от всички Суверени приема да се роди така – в забрава. Всички останали слизат, без да забравят кои са. Който избере да слезе в забрава, се подлага на най-сложния тест. Суверен, въплътен по този начин, може да не се завърне такъв.

Михаил идва, за да върне на Земята най-старото *Учение*. Да разкрие Бог-Отец, да докаже съществуването на живот след живота. Целта му не е, както се смята, да изкупува дълговете на

хората. След неговото въплъщение Земята се превръща в символичен храм, защото приютява един Суверен като човек. Благодарение на постъпката Му, планетата се обновява и започва да излъчва собствена Светлина.

Пазителите на Знанието

Планът на Свръхсъзнанието изисква въплъщение на духовни доброволци, които да подготвят пристигането на един от неговите Суверени. С тази задача се заема Семейството на Светлината, което разполага с голяма мрежа от центрове (Школи на мистериите) по цялата Земя. В тях ученици на светлите атланти съхраняват и предават през поколенията тяхното *Учение*.

• **Есеите.** Погрешно е мнението, че есеите са юдеи и осъществяват дейност единствено в Юдея. Есеите са преки наследници на *Учението* на светлите атлантски жреци, които още преди потопа на Атлантида се заселват от Балканите в Египет, а след това и на Синайския полуостров. Някои от тях стават странстващи Пазители на знанието. Атлантите предават знанията и уменията си, съхранени в древните им храмове и школи. От най-старата в Тибет, през Средиземноморието, през Египет, Синай и Рила, Юкатан и Индия, до общините на есеите в Сирия (Дамаск) и Юдея. Всички те са разположени на отдалечени, енергийни места и имат една цел – съхранение и разпространение на древното знание. Изборът, Иисус да дойде през времевия портал в Близкия Изток, възлага по-голяма отго-

ворност на една малка мистична група, която населява планината Кармел, разположена на север от Мъртво море.

• **Кармел.** Общината в Кармел е място за посвещения, свързани с преминаването на душата през измеренията, с преодоляването на страха, страстите и желанията на плътта. Посветените есеи тук имат открит достъп до духовния свят и предварително са запознати от атлантите с идването на Иисус. Това им дава възможност да подготвят възплъщението на описания в древните свитъци *Месия*, *Учител по праведност*, или просто *Учител*.

Традициите на есеите са разнородни; те приемат различни идеи. В Кармел идват хора от Арабия, Далечния Изток, Египет и Тракия, за да преписват книги от библиотеката, която съдържа несметни духовни богатства от мъдростта на Моисей, фараона Ехнатон, Буда и Заратустра, Кришна, Изида и Озирис.

• **Кумран.** След бунта на Макавеите в 63 г. пр. Хр. започва постепенното разширяване на есейската общност от Кармел към Кумран, Синай, Египет и Ефес. Есеите от Кумран наричат себе си *Пазители на Обета* – на арамейски *Назрей Ха Брит*. Затова им казват *назорейци*, което название по-късно се прехвърля и върху ранните християни. Общината в Кумран е разположена на пустинно плато на километър и половина от северозападния бряг на Мъртво море. Селището е просъществувало от 100 г. пр. н. е. до 68 г., когато е разрушено от римляните. Тук през 1947 г. са открити най-ранните ръкописи на

Стария завет, написани на арамейски – разговорния език на евреите.

Денят в общината в Кумран започва преди зазоряване с молитва, после есеите извършват ритуал за пречистване в обширно помещение, което има в средата басейн с постоянно течаща вода. След това се събират в общи трапезарии, където се хранят. В Кумран пари не се ползват. На всеки се предоставят необходимите вещи и храна. Мъжете носят бради, а косите им са до раменете. Жените не покриват лицата си. Всички са облечени в еднакви дълги (вълнени или ленени), светли дрехи и са обути в сандали. Цветът на ивицата плат, която се връзва около главата, определя позицията в общината. Сивият цвят е за начинаещите ученици, зеленият – за напредналите, синият – за наставниците, белият – за старейшините. Приходящите носят червен цвят.

Кумран се ръководи от Съвет от дванадесет души. Есеите осъждат единствено постъпка, която причинява болка на другите. Те са против насилието и най-голямото наказание е прогонването от общината. Традициите строго се спазват, чрез обреди и ритуали. Някои от тях по-късно са привнесени в християнството.

При есеите от шестгодишна възраст започва обучението на деца от различни етноси и народи. Учениците изучават религия, математика, мистерии и астрономия.

Есеи също се обучават и в далечни земи. Те след това се завръщат, за да донесат знанието. Жените, наравно с мъжете, са сред учителите и сред учениците. Това е изключение от юдейските обичаи.

Есеите са запознати с прераждането и кармата. Те практикуват техники за дишане и медитация и могат да виждат свои и чужди реинкарнации. За нуждите на обучението общината в Кумран разполага с библиотека със свитъци на много езици, обсерватория и храм. В обсерваторията се пазят дарове от времето на атлантите. Това са оптични тръби (телескопи), кристална пирамида и бронзов макет на Слънчевата система. От атлантите есеите знаят за спътниците около планетите, както и за пръстена на Сатурн.

Юдея в навечерието на Иисус

Да сравняваме съвременния информационен век, в който разполагаме с компютри, интернет, космически пътувания и безброй придобивки, с живота преди две хиляди години, когато оцеляването, войните, и най-вече религиите, заемат основно място в бита и съзнанието на хората, изглежда нелогично и безсмислено. Това обстоятелство често се забравя днес, когато се правят неестествени паралели между коренно различни периоди. Нито хората, нито идеите, обичаите и традициите в Юдея през онова време имат нещо общо с културата и философията, с човека от двадесет и първи век. За да разберем огромната разлика, нека само си припомним, че в мисленето на обикновените хора тогава светът е плосък и кръгъл. Всеки приема мястото, което обитава, за център на всичко. Юдея не се различава от това.

Талмудът – Законникът на евреите, напълно забранява да се изследва онова, което е трудно, и разпорежда да не се търси онова, което е скрито. Много от равините (еврейски свещеници) приемат останалата част на света като страна от митовите и легендите. Истината е, че по онова време, извън Юдея, останалият свят живее далеч от събитията, свързани с Иисус. Но нека накратко разгледаме нещата в тяхната последователност.

Близо столетие преди раждането на Иисус, Палестина е превзета от римляните. През 6 г. тя е разделена на две провинции – Юдея и Галилея. Галилея е управлявана от цар Ирод, а Юдея е пряко подчинена на Рим, откъдето е назначаван административен управител – прокуратор. Евреите въстават, но бунтът е потушен. Римляните разпъват на кръст над три хиляди бунтовници. Соломоновият храм е ограбен и осквернен. Наложени са непосилни данъци. За периода от 26 до 36 г. за прокуратор на Юдея е назначен Пилат Понтийски.

• **Юдаизъм.** По време на гражданската война в Римската империя между Помпей и Юлий Цезар, еврейската колония в Александрия подкрепя Цезар. Той от благодарност признава на юдаизма статут на официална религия. Юдаизмът води началото си отпреди три хиляди години. В доктрините му силно влияние оказват вярванията на Двуречието и Египет, които са наложени от звездната раса на анунаките. По-късно неговите постулати са в основа на християнството и исляма. Юдаизмът е религия, която вну-

шава заветната връзка между Бог Иаве (от А-Ви, което на космически език е обръщение към Създателя) и *избрания народ* – потомците на Израил.

За евреите отпреди две хиляди години знание означава единствено познаване на законите на Моисей (Тора). Нищо друго не се изучава. Всеки, който познава Закона, се приема за *учен човек*. Единствените училища са към синагогата, а единствените учебни книги – еврейските свещени писания.

Законите на Иаве

Колкото са по-близо заповедите до Бога, толкова по-малко са те. И колкото са по-далеч от Бога, толкова повече трябва да бъдат. Затова законите на книжниците и фарисеите са неизброими, законите на Човешкия Син са седем, на ангелите – три, а на Бога – един.

(Евангелие на мира)

Бог Иаве има 365 забраняващи правила и 248 разрешаващи. Юдеят не трябва: да бръсне брадата си; да съчувства на езичниците; да се връща да живее в Египет; да допуска плодовете да се развалят; да яде зърна от печена пшеница; да оре едновременно с вол и магаре; да го подстригва езичник; да пие мляко, издоено от езичник; да бере грозде с езичник, и така нататък. Всеки, който купува или получава предмет от езичник, се задължава да го подложи на очистване.

На празника пасха поклонниците трябва да закупят и заколят жертвено животно само от храма, защото иначе то може да не се одобри от свещениците. Храмът е мястото, в което се извършва обмяна на пари и всякаква друга дейност, свързана с празниците и ритуалите. Разрешителни за това издава само първосвещеникът в съдружие с римската власт. Те след това разпределят и приходите.

• **Юдейската общност.** По това време юдейската общност е разделена на секти.

Садукеите са малка заможна прослойка от земевладелци, която сътрудничи с римляните. Те следят за реда в храмовете, за спазването на законите и имат право да поставят пред цар Ирод или римския прокуратор определени свои искания. Обикновено от тях се избира първосвещеникът.

Фарисеите са заможни хора – търговци, занаятчии, свещенослужители, книжници и земевладелци. Общо по онова време наброяват около пет хиляди души. Съпротивляват се твърдо, но пасивно на римляните.

Синедрионът (Съветът) се състои от садукей и фарисеи. Противно на писанията, садукейте, а не фарисеите са активната страна, която преследва Иисус и сподвижниците му. Иисус постоянно влиза в полемики с тях и непрекъснато е държан под око. Първосвещениците, така познатите ни от Новия Завет Ана и зет му Каяфа, всъщност са садукейи.

Зилотите. През 6 г., когато Юдея минава на пряко подчинение на Рим, един равин фарисей,

известен като Юда Галилейски, основава военна групировка, чийто членове са от различни секти. Целта е въстание и освобождаване на отечеството. Те се обединяват под името *зилоти* (от гръцкото *зелотес* – фанатичен, праволинеен).

• **Жените в Юдея.** Според юдеите жената по рождение е грешна и нечиста и по-низша от мъжа. Това заляга много дълбоко в убежденията им. Фрази като: *Който учи дъщеря си да чете Тората (законите) той ѝ показва пътя на слободията*⁷; *Нещастни са онези, чийто деца са момичета*⁸, са приемани за абсолютно нормални. В непрестанното измисляне и прилагане на закони юдеите стигат до крайности, граничещи с лудост. Ето какво изискват съботните закони (в събота се забранява всякаква работа): *Една жена не може да излезе от къщата си, носейки: шевна игла с дупка за вдяване (т.е. годна за шиене), пръстен с печат, шапка с форма на охлюв, шишенце с благовонно масло. Всяко нарушение се наказва, с глоба или с жертвоприношение на животното за обезщетение на греха.*

Жените не вземат участие в обществения живот, нямат право да бъдат свидетели в съда, не могат да напускат дома си без придружител, нито да разговарят с мъж на улицата. Юдейката не трябва дори да акушира на езичница, тъй като по този начин участва в раждането на идолопоклонник. Правилата забраняват мъж да е насаме с жена, да гледа омъжена жена и дори да я

⁷ Р. Елиезер, д-р по теология, 90 г. сл. Хр.

⁸ Из „Нида“, равински ръкописи.

поздрави. (Иисус пренебрегва открито тези норми, като подкопава авторитета на религиозните власти.) На жените се позволява да присъстват на службите в синагогата, но само в женската част, отделена с преграда и с друг вход.

Бащата има пълната власт над момичето до дванадесетата му година, което включва и възможността да го продаде при недостиг на средства за изхранване на семейството. Щом то навърши тринадесет години, той урежда сватбата, след която притежанието и останалите задължения се прехвърлят към съпруга. Оттук нататък жената се приравнява с домашния добитък. Тя естествено няма право на развод и може да бъде убита с камъни при прелюбодеяние. За доказването му са нужни само двама мъже за свидетели. Разликата между робиня и съпруга е със хартия, наречен *брачен договор*.

• **Незаконороденият.** В митовите, в легендите и религиите богове, герои и владетели са раждани винаги от девица. Християнството не прави изключение. Непорочното зачатие на Богородица е един от стълбовете на тази религия. Ако днес, в двадесет и първи век, хората знаят какво означава да си незаконнороден преди две хиляди години в Юдея, може би ще открият сериозно несъответствие между разказаното в евангелията и реалните обстоятелства.

По времето на Иисус незаконнороденият е човек белязан с тежко клеймо, подлаган на непрекъсната изолация и унижение. Самата дума, отправена към някого, се смята за особено тежка обида и се наказва с десетки удари с кам-

шик. Според юдаизма незаконнороденият няма право: да сключва брак с юдейки; да заема отговорни длъжности; да има право на наследство. Той е длъжен: да стои в изолация, далеч от останалото население, подобно на прокажените или на другите заразно болни. Може да работи само работа, която никой друг не желае. Той няма право да влиза нито в синагогата, нито в съда. Във *Второзаконие* Иаве казва: *Незаконнороденият не може да бъде приет в общността на Иаве, дори до десето поколение.*

Нека сега само за миг допуснем, че Богородица забременява с Иисус преди сватбата с Йосиф, както твърдят евангелията на Лука и Матей. Аргументът, като *забременяла по свръхестествен път*, би ли предизвикал нещо друго сред юдеите освен смях и презрение, след като за незаконнородени те класифицират дори деца, които са родени от легитимен брак, при който съпругата (не и съпругът) е подозирана в изневяра? Замисляме ли се въобще дали е нужно непорочно зачатие, за да бъде възвеличен Иисус? Нима без него образът Му ще се опетни? Не е ли по-важно какво духовно наследство ни оставя от това, как се ражда?

Нима не е по-велико да се родиш като човек и да станеш Бог?!

Раздел 6

НОВАТА ЕРА

- *Защо толкова е значима любовта?*
- *Тя е платното на кораба.*
- *Какво е Любов?*
- *Да дадеш.*
- *Да дадеш! Обаче какво?*
- *Да дадеш. От погледа, до живота си.*

(Х. Х. Бенитес; „Операция Троянски кон“)

Изминаха повече от две хиляди години от времето, когато Иисус се роди като човек, за да покаже на хората, че имат и друг избор. Дойде в мъка, за да възвести радост. Дойде сред болка, за да даде утеха. Дойде в тъмнината, за да я освети с най-силната, Божията Светлина. Дойде като обикновен човек, за да възкръсне в Бога.

Дойде сам, но след Него тръгна човечеството.

Подготовката

- **Как се подготвя на духовен план възплъщението на Иисус?**
- *Бог го решава, след което планът отива в Съвета на Старейшините. Това са енергии на Създателя, които олицетворяват Мъдростта, Истината, Красотата. Тези Енергии се съветват и само те са знаели за Плана. Той е пазен в дълбока тайна.*

– Нима Създателят не е предвидил степента на изкривяване на Земята, за да изпрати Михаил?

– Оооо, предвидил е.

– Но защо се е намесил тогава в свободната воля?

– Той не се намесва. Бог решава къде и докога да има тъмнина и Светлина. Така изследва дуалността.

(Пазителят)

Михаил (Иисус), като Суверен, трябва да живее, да узнае и да усети непосредствено живота на собствените си създания; за да стане близко и истински състрадателно Съзнание; за да изследва вярата и доверието в Бога, които сам Той като Творец е избрал за творенията си. Да влезе в живота на създанията си, е заложено в Божественния план, като последно изискване за цялостност към един Суверен.

Преди възплъщението сам Той налага състояние на пълна забрава на своята истинска същност. Само така е възможно най-пълно да живее, да страда и да изследва човека. Михаил идва във видимия образ на човека Иисус едва с 1% земно проявление на Божествената (Христова) енергия. През годините на Неговия живот тя бива постепенно вливана и усвоявана от Него.

В Плана, още преди инкарнацията, са заложени серия от абсолютно задължителни условия. Въплътеният Суверен не трябва да оставя нищо писмено, нито негов рисуван образ, нито предмет, както и никакви потомци или наследници,

които последователите му могат да превърнат в обект на идолопоклонство или в основание за постоянни спорове.

Иисус е първото и единствено въплъщение на Михаил от *ПалИмПа* (наименованието на нашата Вселена) като човек на Земята. Преди него Той е имал въплъщения и на други планети, но в друг вид. Михаил (Иисус) е сътворител на тази Вселена и е бил по всички места на своето Творение. Сега за първи път част от Него ще се въплъти по този начин на планета, за да донесе Светлината и да покаже новия път. Той идва, за да даде посланието на Любовта на абсолютно всички, които живеят тук, защото на Земята не живеят само хора. Тук обитават паралелно няколко цивилизации, които знаят за Него и Го очакват. Иисус посещава подземните градове на Агарта, както и всичките различни нива и измерения на планетата.

• **Юдея и Галилея.** В Галилея и Юдея живеят два различни народа. Галилея, като римска провинция, няма никаква правна или религиозна връзка с Юдея. Тя е космополитна област, територия, която е населена с наследници на бялата двойка. Галилейците са малко племе, което няма *рептилски отпечатък*. Те населяват една и съща територия с юдеите и затова са считани за евреи. Всички имат едно начало – от БогАрийте, но едни взимат рептилския отпечатък, а други, като така нареченият *Давидов клон*, – не. Поради тази причина, като светоусещане те са по-близо до траките.

Юдиното коляно, единствено от дванадесетте, взима отпечатъка и става доминиращо. Давидовото коляно е друго, сирийците – трето, и тъй нататък. Юдеите се отделят от БогАрийте, но поради възприетия *рептилски модел* стават най-непокорният народ, който е в непрекъснато противоборство с Бога – народ, който говори за Бог, но отстои далеч от Него. Създателят решава да благоволи над това племе и да го направи духовно. Решено е Иисус да работи сред юдеите, (те смятат, че следват най-точно повелите и традициите), за да ги върне в Светлината – успее ли там, *Учението* ще тръгне по цялата Земя.

Често се подминава и се забравя фактът, че по произход Иисус не е юдей, а галилеец. Той не може да се роди сред юдеите, защото би придобил *рептилския модел* и затова е избрана Галилея. Галилейците, за разлика от юдеите, нямат *рептилски отпечатък*, нито рептилско влияние. Те са свободни хора, хора на Духа. Юдеите там са малцинство. За тях Галилея е свърталище на езичници, а галилейците – хора втора ръка, от които не може да произлезе пророк.

От дванадесетте апостоли на Иисус единадесет произлизат от Галилея и само един от Юдея – Юда Искаротски.

- **Служителите на Светлината.** Подготовката на човечеството започва много преди идването на Иисус. Трябва да се селектират гени, които могат да издържат на възплъщението на кондензираната Христова енергия във физическо тяло. Това не става внезапно. Необходимо е време, поколение след поколение на физическо ниво,

докато в подходящия момент гените се съчетаят в образа на човека Иисус.

Започва да тече заземяване на Божествената енергия (преди и по време на възплъщението на Иисус) под формата на съвкупност от много различни, уникални *капчици* с осъзната индивидуалност, които функционират в единно колективно съзнание. Този сбор от личности, наречени *Служители на Светлината*, са заслужили да изпълнят ролята на енергийни проводници. Божествената енергия е заземена чрез души, преживели в различни животи всичко – възход и падение, сила и слабост, Светлина и тъмнина; души, които осъзнават същността на Великата Игра, удостоени с *Печата на Бога*, които да подготвят и трасират пътя за идването на Михаил (Иисус).

В *Евангелие от Юда* Иисус, в обръщение към учениците, нарича това поколение свято: *...Защо мислите в сърцата си за силното и свято поколение? Истина ви казвам, никой, роден в този еон, няма да види това поколение, и никое войнство на звездни ангели не ще го управлява, и никой смъртен по рождение не може да се свърже с него...От хора измежду вас е то, човешко поколение, което идва от вечните царства, съществува още преди Небето, Земята и ангелите...*

Много от тези души в рамките на дълго време се възплъщават на планетата. Една част от тях подготвят съзнанието на човечеството за новата енергия, като разпространяват информация за нея. Те превеждат ръкописи на египетски, гръц-

ки, иврит и арамейски и ги разпращат в мистериите школи в Палестина, Персия, Тракия, Индия и Хималаите. Други внасят Божествената енергията в света, като показват на хората на какво е способно човешкото тяло; трети реализират Божественото учение, като го разпространяват и прилагат.

Техните физически тела са подготвени да носят специфичен код на ДНК; да живеят в точно определен географски район и времеви отрязък и да имат опитности, които им осигуряват солидна основа за самопознание. Тези души, в съответствие с поставените им задачи, се въплъщават по цялата планета. Те са сред херметиците в Египет; сред орфистите в Тракия; сред будистите в Индия и Тибет; сред толтеките и маите в Юкатан. Основната част от групата, съгласно с Плана, се внедрява сред есеите. Особено внимание са обръща на близкото обкръжение – на семейството на Иисус.

Анна (Hannah „благоразположение, милост“) е майка на Богородица и баба на Иисус. За нея се знае малко, въпреки че ролята ѝ в подготовката на пътя на Иисус е огромна. Анна е потомка на царствения род на Давид. Тя получава посвещение в Древния орден на Мистерийте в Йерусалим и при есеите, в мистериината школа на планината Кармел. Известно време пребивава в Египет. Тя е в основата на обучението на малкия Иисус.

Мария (Богородица) – Мария е от потеклото на цар Давид и в гените си носи чистата Светлина на Сврѣхсъзнанието. Тя е избрана да бъде майка на Иисус, защото притежава всички необходими

добродетели, съчетани с много силен характер и воля, които не биха могли да бъдат пречупени и изкривени. Тя е подготвена от майка си Анна да е в непрекъснатата връзка с Първоизточника, да не я губи, да бъде непрестанно в Неговото лоно. Като малка се учи при есеите, които я подготвят заедно с други ученици, за идването на Месията. Още от дете Мария говори и чете на арамейски, иврит и гръцки.

Йоан Кръстител е душа, въплътена шест месеца преди Иисус. Йоан също получава своето образование сред есеите в Кумран. Те му предават силата и твърдостта, които по-късно му помагат да се противопостави на неправдата. От тях той заимства есейския ритуал на кръщение-то с вода. Йоан, както повечето есеи, е повлиян от Заратустра или назареите, познати като *Войни на Светлината*. За тях Земята е бойното поле на дуалността. Те не осъзнават в дълбочина, че истинската битка на полярностите се води в душата. Буйният и невъздържан темперамент на Йоан и безкомпромисното му отношение към човешките недостатъци често граничи с агресивност.

Иехошу'а Бен Йосиф

Като Суверен, Михаил (Иисус) решава да сподели живота на своите създания. Той се отказва от паметта и Божествената си сила, за да се въплъти като автентично човешко същество. Ако Иисус осъзнае Божествеността си още в своето детство, резултатът би бил непредсказуем.

Животът и човешкият опит трябва да се развиват естествено. По тази причина до своето съзряване Той нито споменава, нито проявява присъщите си Божествени възможности. Иисус живее, възприема света и понася трудностите и грижите като обикновен човек. Само така е възможно да се докосне и да разбере достоверно живота на хората, само така би могъл да бъде признат абсолютният му суверенитет върху Сътвореното от Него.

Премълчавайки слабостите и сблъсъка Му с житейските грижи и проблеми, евангелистите затъмняват първопричините, които по-късно диктуват много от неговите постъпки. Тяхното обожествяване на образа изгражда пропаст между Иисус и останалото човечество. Така хората са лишени от възможността да видят величието на трансформацията на човека в Бог. Именно тази трансформация трябва да бъде потулена, скрита и забравена, за да се възприема и до днес в съзнанието на човечеството като невъзможна. Така споменът за един живот, изживян в името на Любовта, Правдата и хората, е поставен в служба на контрола и страха, на заблудата и манипулацията, на институцията и властта.

Историята, която предстои, се различава от наложената от четирите официални евангелия и от църквата. С това не се цели провокация, нито опит за убеждаване на някого в каквото и да е. Приемете го единствено като предаване на *Посланието* и нека Вашето усещане за Истината свърши останалото.

• **Въплъщението.** Йосиф, бащата на Иисус, е дърводелец и строител. Той получава поръчка за разширението на жилището на родителите на Мириам (истинското име на Богородица). Тогава се осъществява първата среща и запознанство между него и Мария. По това време тя е още дете, но след като навършва дванадесет години и половина, сватбата се отпразнува по традиция в дома на момичето. След около година Мария забременява. Така описаното и известно на всички християни непорочното зачатие е мит, то не съществува. Случилото се е нещо много повече от това.

Иисус е единствената душа, която идва на тази планета чрез светлинно зачатие. Всички останали души, които са родени тук, са със земно зачатие. Светлинното зачатие не е инвитро оплождане, клониране или друго познато зачатие. То няма как да бъде обяснено, защото на Земята нямаме необходимата терминология. Сведено до нашите човешки, разбирания то представлява предварителен отпечатък на Светлината върху яйцеклетката и сперматозоида. Това е действие на Духа, който е посредник на Абсолюта (Отеца). Самото забременяване се извършва по естествен път.

Дълго време преди раждането на Иисус има съвпад на няколко планети, светещи на небосклону. Това дава възможност на звездобройците да определят, че ще се роди велик човек, чиято поява вече е предсказана и той дълго е очакван от всички, като Месия.

Жената е носителка на информацията и на наследствеността, докато мъжът е носител на имунитета и защитата на човека – затова, преди да забременее, само Мария има видение, каквото бащата Йосиф не получава.

Енергията на архангел Гавраил се проявява под формата на холограмен човешки образ и ѝ съобщава, че зачатие не е човешко. Казва на Мария и какво предстои да се случи. В посланието тя е известна за идването на Месията – човек, който трябва да премахне злото и да възстанови Божествената Светлина. В онова време, в условията на робство и на постоянен стремеж към свобода, такъв човек се възприема от юдеите като *спасител от римското иго*, като политически водач. След видението близките са убедени, че Иисус ще бъде политическият освободител на евреите. До края на живота Му Мария неотклонно се придържа към това, като смята, дори на моменти настоява, и подтиква сина си към изпълнението на ролята, за която тя и обществото са убедени, че Му принадлежи.

• **Раждане.**

– **Каква е връзката на земното въплъщение на Иисус и расата с „Печата на Бог“?**

– *Хората са забравили, че са Богове в развитие, че Създателя е любящ Творец. Иисус е дошъл, за да даде Посланието на абсолютно всички, които живеят тук. Това е Любовта. Той идва във видим образ, като човек, въпреки че на Земята не живеят само хора. Живеят няколко цивилизации, които са Го виждали и са знаели за Него. Той е ходил и в подземните градове на плане-*

тата, които все още са обитавани; ходил е навсякъде...

– Каза, че Иисус се е родил през август, но как това се съотнася към съвременния календар?

– (Дълга пауза) Изчисленията....може да се каже, че е април, а разпятието – късна есен. Родил се е през лятото на месец август 7 г. пр.н.е, но има изместване на времето.

(Пазителят)

Когато в Назарет се получава заповедта за преброяването на населението, деветте месеца от бременността вече са изтекли и Йосиф решава да отиде във Витлеем сам. Според обичаите не е наложително присъствието на съпругата му. Мария, ненавършила четиринадесет, упорита и своенравна, решава да го придружи и тръгва с него. Поради големият наплив на хора във Витлеем, те отсядат в склада на една страноприемница. След раждането, познат човек им освобождава една от стаите, където се преместват за няколко дни. В онази епоха не е прието бащата да присъства на раждането. Той чака отвън и поема детето – с този акт признава бащинството. Йосиф дава на сина си името Иехошу'а, което означава *Иаве, спаси*.

По време на раждането пред очевидци не се появяват ангели. Три седмици, освен приятели и роднини, никой друг не идва да види детето. След това пристигат жреци от Ур, известни като Маговете. Те са висши адепти, Служители на Светлината, които знаят за пророчеството и за

раждането на Иисус. Тяхното посещение затвърждава убеждението в майката за призванието на нейният син.

Младият Иисус

Поради преобладаващото мнение, че не е подходящо да се хвърлят сенки върху основния образ в една религия, евангелистите пропускат първите тридесет години от земния живот на въплътения Михаил. Именно тези години разкриват постепенното вливане на Божествената (Христова) енергия в човека Иисус, подготвяйки го един ден да стане Христос. Това е бавна и мъчителна трансформация, съпроводена с неотклонно следване на пътя, който води един човек към неговия Първоизточник.

- **Египет.** Според Библията, раждането на Иисус е под заплахата за избиването на младенците в 6 г. пр. н. е. от цар Ирод. Тази кампания е далеч под мащабите, които са описани в евангелията. Всъщност броят на избитите деца е около двадесет.

Предупредено от родственика им Захария, семейството заминава за Александрия при роднини на Йосиф. Иисус тогава е на четиринадесет месеца. В Египет те остават четири години. През това време започва обучението на детето. Баба му Анна познава египетските есеи. Само тя знае в пълнота кой е Иисус. Като негова баба първа започва да го подготвя още от най-ранна детска възраст. Под нейно давление зет ѝ Йосиф започва да води малкия Иисус на обучение в

Школата на есеите в Александрия. Още от дете Иисус усвоява египетски, гръцки, иврит и арамейски (разговорния език на юдеите).

• **Назарет.** След Египет, семейството се завръща в Галилея. Йосиф се установява в Назарет и работи като майстор-дърводелец. Иисус расте край баща си, помага му и усвоява занаята. Навършил седем години (както останалите деца), постъпва в училището на синагогата. Започва да учи във висшата школа, когато навършва десет години. Там изучава математика, Закона, Тората, науката за звездите и Кабала.

В своето детство Иисус не осъзнава все още кой е и каква е неговата мисия. До дванадесетата му година Божествената енергия се влива в Него бавно и Той не се отличава с приписваните му качества на чудотворец и прорицател. Иисус е обикновено, макар и будно за годините си дете, което бавно започва да чувства в себе си едно дълбоко милосърдие и състрадание. Усеща, че Бог не е жесток и наказващ, както го описват всички, а е добър и любящ. Започват да го обземат съмнения, да изникват въпроси, на които никой не може да му отговори. Иисус често изпада в меланхолия, която се сменя с рязка възбудимост, без да знае защо се случва така. Родителите му са притеснени. Той скита из горите, усамотява се, но същевременно изпълнява и всекидневните си задължения и отговорности към семейството. В моментите на усамотение, дни наред, той е сам, съвсем сам със Създателя.

В онези времена безплодието е нещастие, равносилно на Божие проклятие. Семействата

трябва да са многодетни, за да разполагат с достатъчно работна ръка. Богородица има и други деца, за които в писанията не се споменава. Те общо са девет: Иисус, Яков, Мириам, Йосиф, Симон, Марта, Иехуда, Амос и Рут, родена малко след смъртта на бащата.

• **Смъртта на Йосиф.** При ремонт на покрива на постройка в съседния град Йосиф пада. Наранен е сериозно и умира. Неговата смърт изправя семейството на прага на мизерията. Пред Иисус се появява тежката задача да поеме грижите за своята бременна майка и седемте си братя и сестри. Той е само на четиринадесет. Може да се каже, че неговото съзряване започва точно тогава, когато се налага да поеме отговорността за цялото семейство. Пред Иисус в цялата си дълбочина се разкриват земните проблеми и грижи, лишения и трудности, чувства и страсти, присъщи на всеки човек. Това е начинът да опознае какво изпитват хората на Земята. Урок, след който нищо човешко вече не му е чуждо.

Младото момче за месеци се превръща в зрял и отговорен мъж. Иисус продължава занаята на баща си Йосиф. С неуморен труд спестява пари и взима на изплащане земя, която да обработват по-малките му братя и сестри.

Следва втори не по-малко жесток удар. Внезапна болест отнася за седмица братчето му Амос, когато то е едва на пет. Иисус го погребва, но с това изпитанията едва започват.

Малко преди да почине Йосиф, галилеецът Юда и фарисеят Садук вдигат хиляди на въстание срещу римската власт. Те са разбити, но то-

ва поставя началото на националистическата партия на зилотите, която неимоверно се разраства. Зилотите търсят сподвижници и в Назарет. Иисус вече е отраснал и е известен в общността като човек, на който може да се разчита. Зилотите предлагат издръжка на семейството Му, ако Той се съгласи да поведе младежите от селото. Бъдещият Учител ги изслушва спокойно и ... отказва. Вечните му врагове никога няма да му простят това. Той е отхвърлен като страхливец и предател. Този епизод от живота му, естествено, по-късно отпада от евангелията. Несъгласието му е особено тежко прието от Богородица, която възприема първородния си син като бъдещ политически освободител, призван да заеме трона на цар Давид. Нейната емоция преминава от изненада, през срама от хората, до негодувание, но на силните ѝ настоявания получава само категоричен отказ.

- **Мария Магдалена.** Мария Магдалена е от царското потекло на Давид, но няма близка родственост с Иисус. Като дете тя се различава от останалите деца поради особената ѝ дарба да вижда и усеща Духовния свят. Благодарение на заможното семейство, в което расте, младото момиче получава добро образование, включително и при есеите в Кумран. Баща ѝ е благородник който е изгубил почит в Юдея поради факта, че не приема и не спазва юдейските закони.

Първата ѝ среща с Иисус е в Назарет, когато те са още деца. След години тя преживява тежко разочарование и животът за нея губи всякакъв

смисъл. Това е причината Магдалена да се отдаде на всички земни страсти.

Много преди Иисус да започне да проповядва, те се срещат за пореден път. Тогава Той е обзет от дълбоко състрадание към нея, което провокира у него неудържимо желание да ѝ помогне. След тази среща Мария Магдалена преживява силен духовен тласък и тръгва по пътя на пречистването. В евангелията е описано, че Иисус я е излекувал по времето, когато е проповядвал. Истината е, че тя по това време вече е негова ревностна последователка, която го съпровожда навсякъде при проповедите му и в неговите обиколки през годините. Мария Магдалена стои много близо до него – тя е човекът, който най-добре го разбира, далеч по-добре от семейството Му и останалите ученици. Нейният принос за разпространението на *Учението* е изключителен.

Всичко това дава повод за заблуда сред общността, че тя му е жена и че между тях има особени взаимоотношения. Това не е така. Отношенията между Иисус и Мария Магдалена са като между брат и сестра и не излизат от рамките на духовността. Иисус така обича всички, но едно момиче, за разлика от останалите, го обича като жена...

- **Ребека.** Сред осемнадесетгодишните младежи в Назарет един особено се откроява. Той е висок и строен, физически силен и красив. Това не остава незабелязано от момичетата на неговата възраст.

Ребека е две години по-малка от Иисус. Тя е от много заможено семейство, което живее наблизо до къщата на Богородица. Ребека и Иисус израстват заедно и от един момент нататък тя се влюбва лудо в него. Иисус вече е на възраст, в която осъзнава своята мисия. Той не желае да дава повод за такива взаимоотношения, но Ребека в своята любов моли баща си да уговори брак. Срещата се осъществява в дома на Богородица и отказът на Иисус е учтив, но категоричен. Богородица също е против. Тя очаква съвсем различно бъдеще за своя син. Сърцето на Ребека е разбито.

Ребека е първата, която изразява публично любовта си към Иисус. Според тогавашните традиции жена, която е направила публично достойние чувствата си към мъж, има предимство пред останалите, които нямат право да се намесват, докато тя не се откаже или не сключи брак с друг. Това не се случва. Ребека отдава своята любов, без да очаква нищо в замяна. Тя изоставя всичко, напуска семейството и дома си. Когато Иисус започва своите проповеди, го следва навсякъде, много преди учениците Му – като сянка, като спомен, като нежен полъх, последователно и твърдо, вярвайки му докрай. Това продължава до последния Му миг на кръста.

Поради това, никоя от жените, които са придружавали Иисус, не се опитва, дори и за миг да Му признае любовта си...

По пътя на един Суверен

*Любовта не е нещо, което искате да
чувствате, то е нещо, което чувствате,
без да искате.*

(Руми)

Иисус започва да чувства, че силата се събужда у Него още в дърводелската работилница на баща му Йосиф. Постепенно, вливаната Божествена енергия все по-широко открехва Духа Му. Иисус знае кой е от дванадесетгодишен. Когато навършва осемнадесет, Той предава всичко в ръцете на брат си Яков и се отправя на дълги пътувания, за да се осведоми за всички учения на Земята и да изследва Себе Си. През времето на тези странствания се запознава с творби на Озирис и Буда, Лао Дзъ и Заратустра, които показват пътя от външното към вътрешното.

В евангелията е пропуснат и този период от неговия живот. Тази информация старателно е скрита, особено неговите посещения и срещи по земите на Балканите. Някои апокрифи упоменават пътуванията му до Изтока и Египет. В тях са описани и посвещенията и магическите сили, които Той добива по време на обиколката си, – сякаш един Суверен би могъл да получи посвещение от човек.

Иисус посещава всички навсякъде, не за да бъде посветен в определени ритуали (самият Той е най-висшият посветен), а за да се срещне с последователите си. За да Си спомни!

В школите на есеите, наследници на атлантите, Иисус започва да събужда Себе Си. В Тибет и Индия, Египет и Тракия Той не получава посвещения, а събужда спомени; спомени за възможностите, които са били предоставени някога на човека, но от векове са потопени в латентно състояние. Опитности като телепатията, сугестията, левитацията и астралното пътуване извън тялото. Това му помага постепенно да възстанови връзката си с Духовния свят, да овладее енергиите на тялото и на планетата.

Осъзнал кой е, Суверенът събужда своите духовни възможности и активира последователно заложените потенциали. Това е път на завръщането на човека към своето начало, към себе си. Иисус тръгва като човек, за да се завърне Бог. Тази демонстрация единствено цели да покаже на хората, че са забравили защо са тук и че трябва отново да се отправят към своя корен, за да станат богове.

Овладейл напълно способностите на Духа и тялото, Иисус пътува физически и астрално. Той се среща с висши адепти и представители на коренното население, с жреци и с БогАрий, с хората, които носят *Печата на Бога*. Тези срещи са очаквани от всички с нетърпение, защото душите, с които Иисус се среща, знаят кой е Той и Го чакат, за да получат знания и напътствия за бъдещето лично от своя Суверен. В своите срещи с тях, освен на арамейски, той общува и на космическия език, езика на Бога.

Един Създател тръгва да разгледа цялото свое Творение на тази Земя. Един Творец отправя поглед към своята Вселена оттук, от зем-

ната перспектива. Всички духовно осъзнати хора Го познават, очакват и Го посрещат с радост.

Цялата обиколка отнема на Иисус петнадесет години от неговия физически живот. По време на пътуванията си, освен че осъществява своите срещи, Той се труди, за да се издържа. Работи в мините, занимава се със земеделие, преминава през всички занаяти, които се упражняват тогава на Земята, за да се запознае лично, от първа ръка, с всичко.

Неговото дълго пътуване започва от съседните земи на Палестина – от територията на днешна Турция (тогава Римската империя), преминава през големите градове в Източната част на империята и достига до Тракия, Родопите и Рила, по земите на тогавашните Сердика и Тримонциум и по-късните Охрид, Плиска и Преслав – това са земите, на които са сътворени двойките от последната раса.

Тук, поради спецификата на енергиите, Иисус получава духовно пречистване и повишаване на вибрациите. В Тракия, в планината Родопи, Суверенът се среща с жреци от различните тракийски племена, както и с потомците от рода на тракийският жрец Орфей – носител на изконната Божествена енергия. Срещата се състои близо до днешното село Гела, на мястото, където Орфей преди векове пребивава в състояние на връзка с небесните и земните енергии. Първоначалното *Учение* на Иисус заляга дълбоко у траките, защото то им е най-близко. Иисус посещава тези земи няколко пъти, включително и след завръщането си от Изтока и Египет.

След Тракия и Македония следват посещенията Му по земите на почти всички днешни държави на Балканите, а после и на запад към Рим и Галия. На тези места Суверенът се среща с потомци на БогАрийте, с хората носители на *Печата на Бога*. След Европа, обиколката Му продължава на изток към териториите на по-късните Киевска Рус и Волжка България. Той достига до Сибир, където посещава ведите. Там общува на космически език директно със светлинните сфери, както и с хора, в които са въплътени подобни сфери съзнание. На всички тези места напътствията Му се съхраняват и се предават от поколение на поколение повече от две хиляди години.

От Сибир Суверенът се отправя към Хималаите и Тибет.

- **Изтокът.** В Тибет Иисус посещава астрално Града на боговете (Шамбала), който е невидим за физическия свят. Той е въведен в недрата на планината, в подземията под двореца Потала в Лхаса, където се съхраняват човешки геноми под формата на заспали същества, които могат да бъдат използвани за възраждане на живота такъв, какъвто е бил преди хилядолетия на Земята. В свещената долина, високо в Хималаите, с Иисус се среща Бабаджи, а в богатите на ръкописи храмове в околностите на Лхаса, Суверенът беседва с великия мъдрец на целия Изток – Минг-Сте. На срещата с Майтрея Иисус обсъжда неговата дейност. Майтрея е *Пазител на съществата*, които са в недрата на Тибет и е въдворител на мира на планетата. Той поддържа

постоянна връзка с небесните сфери за помощ и подкрепа за предотвратяване на войни.

След Тибет Иисус отива в Индия. Там се докосва до тайни ръкописи и древни текстове, съхранявани отпреди потопа. Среща се с мъдри учители, йоги и аскети, които са овладели контрола над своите тела, мисли и емоции. Той чете Ведите и свещените свитъци на сутритите. Използва магически думи, символи и мудри. Изпитва различни нива на самадхи. След Индия се отправя към Персия и оттам заминава за Египет.

• **Египет.** В Египет Иисус си припомня Своего обучение като дете при есеите. Сега се завръща отново при тях, за да им даде, вече като Суверен, *Учението*, начините и техниките на трансформация, които хората могат да използват. Египетските есеи записват и съхраняват предаденото в пясъците на Египет. То и до днес стои неоткрито. В Дендера Иисус посещава храма на Хатор, а след това пребивава и в тайните зали на Абидос. Там се среща с посветени същества, които управляват кода на възнесението. Последното му посещение е в Голямата пирамида. От нея той установява астрална връзка с определени звездни представители на цивилизации в Неговата Вселена. Те пристигат в пирамидата за обмен на информация – за да получат наставления от своя Суверен какво предстои. Много посветени идват и в етерните си двойници, за да участват в тази мистерия.

Иисус посещава и подземния град на Тот, който се намира под основата на пирамидата. Отива там чрез енергийното си тяло. Той се

среща и с всички същества в подземната мрежа Агарта, които очакват Суверена на Вселената, който е дошъл да ги посети на Земята.

• **Отново в Палестина.** След всичко казано дотук, възниква въпросът: Нима юдеите не са се досещали кой е Той? Наистина ли никой не е пророк в собствената си страна? Наистина ли никой, който е наблюдаван как расте от малък, който по всичко е бил човек като другите, не може да бъде до такава степен разпознат и възприет?

Юдеите, разбира се, усещат, че Иисус е различен и стои високо в своята мъдрост и сила, но страхът за статуквото, малодушието и завистта вземат превес. Те остават подвластни на религията на една чужда звездна раса, чието положение Той застрашава. Но истината е, че и много от тях тръгват след Него, съдействат му и Го подпомагат, поемайки огромен риск за своя живот, за живота на семействата си и своето положение в обществото. Тези доблестни юдеи не се отричат от Водача си, дори пред лицето на смъртта. Те избират да заложат живота си в името на Правдата и Любовта, които им завещава техният Рави.

След години Иисус поема обратно към своя дом. Той вече е наясно каква е мисията Му, какво трябва да направи, кои хора трябва да събере около себе си, за да разпространи най-древното *Учение*. След като се завръща, Той посещава есеите и проповядва в Кармел и Кумран. Тогава е времето, когато те получават силата на Неговото Слово.

И въпреки всичко, Суверенът е сам. Никой, дори и семейството му, дори и учениците, които са в най-голяма близост до Него, не могат да Го разберат и да вникнат в Неговото Учение. Хиля-долетия по-късно основните принципи на Словото Му продължават да са потулени и забравени, неразбрани и неприети.

И днес на Земята Суверенът отново е сам...

Просветлението

„Да се изправиш, означава да имаш увереност. Да чуваш, това е да си отворил вратата на душата си. Да виждаш, означава да можеш да възприемеш Моето (Божие) дело. Да говориш, е да имаш силата да помагаш на другите. Да овладееш желанието, означава да придобиеш контрол над същността си. Да имаш самопознание, означава да си дошъл при Мен (Бог), откъдето можеш безпристрастно да погледнеш към личността, която беше ти. Да си видял душата си в разцвета ѝ, означава за момент да си уловил, макар и за малко, образа на онази трансформация, която накрая ще те направи повече от човек.“

(Джо Витале; „Нулеви ограничения“)

В зависимост от договора, който сключва една душа, от пътят, по който върви на Земята и от свободната воля, Божествената енергия влиза с различен процент в различните хора. Иисус се ражда едва с 1% земно проявление на

Божествената (Христова) енергия, след което тя бива постепенно въплъщавана под формата на просветления и прозрения; на една непонятна вътрешна топлина; на едно вътрешно спокойствие и на едно сигурно знание, че това, което минава през ума, е точно онова, което минава през сърцето. Всичко е с цел човек да ѝ устои, да я издържи, да не бъде *изгорена* личността. Тази енергия постепенно активира нишките на ДНК, докато се достигне до дванадесетата.

Иисус се завръща от своето голямо пътуване като оформена духовна личност, осъзнаваща мисията, която ѝ предстои. За да изчисти всички наслоявания и съмнения в Себе Си и да достигне до висшето просветление от позицията на човек, Той се оттегля за известно време в усамотение в планината Хермон (Хермонската пустиня), северно от Голанските възвишения. От юношеството до оттеглянето Му на Хермон, процесът на откриване на Божествеността в Иисус е постепенен, мъчителен и бавен.

Когато човек избере да се постави в служба на Бог, тогава енергията, която е влята в него, се усилва, но и започват изпитания. Те са проверка дали е приел напълно служенето или ще се поддаде на пречупената светлина. Това няма нищо общо с описаните от евангелистите изкушения. Това, което се случва в Хермон, е много по-съществено и от съвсем друго естество! То е ключов етап от земния път на Суверена, който е определящ за окончателната трансформация на човека Иисус в Бога Христос.

• **Хермон.** Шестте седмици, прекарани на Хермон, за Иисус са време не само на усамотение, но и на цялостно пречистване на съзнанието и преливане на още Божествена енергия в тялото му. То се изпълва със сияйна вътрешна Светлина и невъобразима жизнена сила, с радост и екстаз. Неговото съзнателно възприятие се издига до ново, по-високо измерение, откъдето настъпва пълно осъзнаване за истинския Създател, за Триединството, което е сътворило всичко, за Истината, за Живота и Битието. От тази позиция Иисус възвръща паметта си за безкрайната, вечна и универсална Съзидателната Сила, в основата на която стои МИСЪЛТА. Иисус осъзнава, че първичните сили на битието са: мъжкото и женското начало, интелигентността и Любовта, волята и смирението, активността и въздържанието.

Всичко това го отвежда до просветлението, че балансът между тези сили е самото Свръхсъзнание. Тези сили са *Реалността*, която е дала живот, вид и форма на всичко. Всичко е мисъл, което означава, че нищо не е истински солидно и всяка външна форма е израз на вътрешно съзнание. Това означава, че от своята позиция човек може да повлияе на материята чрез силата на мисълта и намерението.

Иисус си спомня, че измерението е състояние на Духа. Разбира, че висшите измерения са състояния на Красота, Радост, Хармония, Екстаз, Уважение, Мъдрост и Любов. Той дълбоко осъзнава, че ако се променят нагласите и мислите на човешкото его, може да се навлезе в съвършено

равновесие – в състояние на чиста Безусловна Любов независимо от вярата или неверието, любовта или омразата на околните.

Суверенът осъзнава с цялата изначална яснота онова, за което е дошъл – да възвести на хората забравената Истина, Скрытата тайна, най-старото Учение:

Човек и Бог са едно цяло. Живот и Съзнание са едно и също нещо – развит във времето Божествен мисловен потенциал; истинската Съзидателна Сила е вътре във всеки човек, вътре в самите нас!

Всичко това Суверенът обобщава в една фраза: *Аз съм Пътят и Истината и Животът* – показва Пътя, казва Истината и възкресява Себе Си, тоест дава Живот.

Иисус формулира три фази, през които човек трябва да премине, за да извиси съзнанието си; етапи, чрез които всеки може да се завърне при своя Отец – *пречистване (подготовка), молитва (общение)* ⁹ и *кръщение (символичното ръкополагане)*. Тези етапи не съществуват в ученията и Школите дотогава. По времето на атлантите, и преди това, те не са наложителни, защото в онези времена все още не е прекъсната взаимовръзката между Божественото и човека. Отделянето на човека от Свръхсъзнанието не е така отчетливо, както става по-късно. Няма такова падение.

⁹ Молитвата е вопъл от сърцето. Тя е вибрация, отправена искрено и от дълбочина, достигаща до самата Тронна зала на Бог, където се вижда и решава как да се помогне.

Единственото, което иска Отецът от човешките същества днес, е връзката с Него да е изтъкана от Дух и Истина; хората да бъдат истинни спрямо себе си и спрямо другите; Духът Божи да е у тях и да се грижат Той да се прояви.

ПЪТЯТ КЪМ ОТЦА

„Връщам се при своите хора, за да им предам всичко, което научих. Така ще успея да ги излекувам и избавя от всяка болест и беда.“ Непознатият отвърна тъжно: „Ще са нужни хилядолетия.“

(Христовият писар)

В началото на 26 г. при Бет Бара, на реката Йордан, идват Исус, Мария Магдалена и техни последователи. Докато стоят заедно във водите на реката, Йоан съобщава на всички, че Този е миропомазаният Един, чиито сандали той не е достоен да завърже. Исус се потапя във водата, за да изпълни Кръстителят есейския ритуал за измиване.

Есеите изпълняват този ритуал всеки ден, а не само веднъж в живота. Ритуалът в онези времена не изисква посредничеството на свещеник. Кръщението е символика, която означава, че водата измива човека отвътре от всяка тъмнина, от всяко отрицание и негативизъм, но в своята същност Божественият Дух е този, който кръщава и утешава. Водата е символът, същията е Духът.

След Иисус всички, които присъстват, са кръстени от Йоан. Той тръгва с малка група последователи към есейските общности около Мъртво море и оставя послание във всеки дом в Галилея, Самария, Юдея, Йерусалим и Йерихон, че идването на Учителя на Справедливостта скоро ще се осъществи.

По време на престоя в Хермонската пустиня Суверенът осъзнава, че смисълът на целия човешки опит е постигането на мъдрост. Той чувства, че трябва да се оттегли от всички видове култ и да обожава Бога и само Него, изразен чрез човека. Иисус разбира, че откритото противопоставяне срещу установените закони и норми на юдаизма ще създаде неизброими препятствия по пътя на завръщането на най-древното *Учение*. Подчинената позиция на жената в обществото, представата за Иаве и строгостта на еврейските закони са само подножието към върха. Сблъсъкът с вярата на майка Му, семейството, приятелите и обществото, с юдейската религия и традиции, които представят един нелогичен и жесток „Бог“, ще бъде неминуем. Това е път, на който никой преди това не се е осмелил да застане.

За да намали съпротивата на юдеите, Суверенът избира да нарече Свръхсъзнанието *Отец*. Така Бог ще бъде възприет, като грижовен и любещ Баща. Иисус решава да се обърне към природата, цветята и птиците и чрез притчи и разкази да обясни дейността на Отеца, да го доведе до нивото на съзнанието на хората.

След кръщението и смъртта на Йоан Предтеча, новият Учител тръгва по пътищата на Палестина да проповядва открито.

Така започва следващата глава от живота на един Суверен.

Учениците

Днес в Йерусалим се случва нещо. Усееща се особено оживление около Храма, който е претъпкан догоре с хора от всякакво потекло и етнос. Близо до изхода се е разположила групата на садукееите. Тези поддръжници на закона са колкото догматични, толкова и любопитни за новото знание. От всички се открояват римляните, заели място настрани от многоликата, бедна и оскотяла тълпа. Сред тях стои и жената на самия прокуратор, заедно със стражата си, и слуша внимателно Словото, което сякаш идва свише. След всяка дума по лицето ѝ преминава бърз, лек трепет, което показва, че съпреживява думите, изпълващи храма.

Словото се лее от амвона. Там стоят двама високи мъже, които удивително си приличат. И двамата са леко мургави, с дълги, светлокестеняви коси, спускащи се на вълни до раменете им. Облечени са в еднакви, дълги бели роби, пристегнати на кръста с въже. Различието идва от очите. Очите на говорещият излъчват светлина, съчетана с такава дълбочина и чистота, че в тях може да се огледа целия свят. Когато заговори, всичко притихва и сякаш Божият глас

извира от дълбините на амвона. Мъжът вляво се казва Андрей. Човекът с Божият глас е вдясно. Него всички ще го нарекат Рави.

Планът предвижда определени души-сподвижници, да се въплътят в тела, като в планирано време се създаде подходящо обкръжение на Иисус от високоосъзнати души. Паралелно с това, по поръчение от Свръхсъзнанието, към планетата се отправят едни от най-висшите енергии, близки до самото Него. Това са така наречените *Пазители*. Пазителите представляват енергия с определени качества и способности. Пристигат чрез определени личности, на групи по седем. Те много рядко се вселяват в определена същност – в повечето случаи съпровождат набелязания човек и са в непрекъснато общение с него. Пазителят е каналът, връзката с Духовния свят на избрания индивид. Един човек може да бъде в общение и с няколко Пазители. Енергиите на Пазителите винаги идват в особено важни моменти от развитието на планетите. Свързани са с навлизането на нови духовни течения, които осъществяват трансформации към Светлината и Божието начало. Те придружават определени личности, основни участници в бъдещите събития.

Пръв обикновено пристига *Пазителят на Меча на Абсолюта*. Това е енергията, която съхранява Творението. Частици от нея присъстват във всяко живо същество. По времето на Иисус този Пазител идва на Земята преди останалите, по поръчение на Свръхсъзнанието, за да следи

подготовката за изпълнението на Плана. Неговата задача е да заземи точно този тип енергия, като обходи всички, с които предстои Иисус да се срещне. Особено важни са близките и бъдещите ученици на Иисус. Пазителят проследява развитието на тези души през всичките им прераждания, преди да осъществи контакт с тях на физическо ниво.

- **Дванадесетте апостоли.** Пазителят се фокусира върху двама от бъдещите основни ученици и съмишленици на Иисус – галилейците Андрей и Симон-Петър, които са братя. Още преди да се родят, наблюдава родителите им, а след това и самите тях. Той определя Петър като човек, който се управлява, докато Андрей не допуска това. Андрей е готов да се изправи срещу всички, срещу цялата каста и да вдигне народа. Разбирайки, че няма да отстъпи от Учението, Пазителят избира Андрей и застава до него, като го съпровожда от двегодишната му възраст до смъртта. Чрез Пазителя Андрей придобива пророческата дарба. Той подсъзнателно усеща кой е Иисус.

Андрей от дете изучава окултното знание при есеите, както и теология, астрономия, математика и други науки. На около шестнадесет завършва обучението си и заминава за четири години с керван за Хималаите, където се среща с възвишени духовни същности от ранга на Майтрея. Пазителят работи с Андрей на земно ниво. Когато Иисус е готов, Той Му довежда Андрей. Срещата се състои на брега на Тивериадс-

кото езеро, преди Иисус да започне своята голяма обиколка.

Сред учениците Андрей заема важната позиция на отговорник на групата. Грижи се за всичко, включително и за духовните възприятия на останалите. Опитва се да им обясни, че това, което Иисус говори, в повечето случаи са алегии, разяснява им истинското знание в *Учението*.

След Андрей, наречен *Първозванни*, броят на участниците в затворения вътрешен кръг постепенно нараства, докато се образуват две групи от дванадесет мъже и дванадесет жени. Сред мъжете са три двойки братя – Андрей и Симон (наречен *Петър*), близнаците Юда и Яков Алфееви, Яков и Йоан Зеведеви, освен тях в групата са Натанаил (Вартоломей), Симон (зилотът), Матей Леви, Тома, Филип и Иуда Искарот. Всеки от тях има определен характер, както и конкретни задачи в групата.

Петър е много привързан към Иисус. Той живее единствено за Него, но не Го разбира. За разлика от останалите апостоли Петър е буен, необразован и се стреми да се налага. Той се отличава с патриархален морал и не приема в дълбочина *Учението*. При него, както и при Павел, по-късно силно влияние оказва тогавашната ортодоксална религия на юдаизма. Според Петър жените не са достатъчно достойни за живота. Тежко му е да се сравнява с тях и най-вече с Мария Магдалена, която е зряла и го превъзхожда духовно.

Йоан, най-младият апостол (около седемнадесет години), организира много от дейно-

стите и срещите на Рави, като върви пред Него. Той посещава селищата, в които предстои да дойде Иисус, за да разбере дали всичко е в ред и има ли някаква опасност.

Тома е разумен и твърдо стъпил на земята. Образован и интелигентен, той държи Словото, което се говори, да придобие и логическо земно потвърждение. Това негово качество е високо ценено от Рави.

Филип е интендантът на групата, човекът който се грижи учениците да са осигурени с всичко необходимо. Той, Матей и братята Зеведееви следват *Учението* до най-малки детайли. Филип е и човекът от групата на мъжете, до който често се допитва Богородица, относно състоянието и поведението на Иисус. В него тя вижда уравновесен и благоразумен последовател.

Качествата на всички ученици са предопределени още в Духовния свят. Тези души проявяват изключителна смелост, като стават съратници на Иисус и Го следват. Най-важните черти, по които са определени, започват с Любовта в сърцето и отстояването ѝ. Това важи в еднаква степен за всички, включително и за Юда. Учениците са души, които са ориентирани в служба на другите, но те са и обикновени хора. Във възплащението си носят житейското бreme и не се различават в своите грижи, страхове и проблеми; в своята изява на характерите, в своя егоизъм, гордост и тщеславие от всеки друг обикновен човек.

• **Юда Искаротски.** Юда в определен момент от живота си, под въздействието на духов-

ната гордост, променя програмата, която е заложена от душата му. За разлика например от Петър, в който има ревност и обидчивост, но не и жажда за слава, почести и власт, при Юда нещата стоят различно.

Юда прекарва своята младост с Йоан Кръстител в Кумран. Там двамата се обучават заедно при есеите, където Юда проявява бърз ум и находчивост. Двамата бързо се сприятеляват и в лицето на младия Искарот Йоан намира верен поддръжник, а Юда открива водач, който в голяма степен носи познатите черти от характера на баща му.

Бащата на Юда е един от водачите на зилотите. Той притежава силен характер, който не търпи противопоставяне. Критичен и властен, авторитетът му силно се налага сред хората от неговото близко обкръжение и особено отеква в душата на неговия син. Целият живот на стария Искарот преминава под знака на борбата. Когато усеща, че наближава края му, той завещава на сина си своята неутолена жажда да види Палестина свободна.

Синът отчаяно търси признанието на своя баща. Юда е много чувствителен, обидчив и затворен, но в същото време е и коректен и верен на делото. Иисус му гласува най-високо доверие, като му поверява касата с общите разходи и Юда остава до края ковчежник на групата.

Иисус знае силните и слаби страни на учениците Си. Към всеки един Той се отнася с чистотата на Своята Безусловна Любов и разбиране. Рави знае, че *Учението* ще бъде трудно прието дори и от най-близките му хора и осъзнава рис-

ка, на който се подлагат, тези които тръгват след Словото.

Всеки един от учениците прекарва *Учението* през своя собствен филтър на убеждения и поради това го разбира различно. От всички обаче то най-добре е възприето от една жена...

• **Женската група.** ...след Бога най-хубавите ви мисли трябва да принадлежат на жените. Жената за вас е божествен храм... Черпете от този храм нравствените си сили. Там ще забравите своите неудачи и печал, ще възвърнете загубените сили, нужни ви, за да помагате на ближния. Не я подлагайте на унижения. С това унижавате себе си и губите любовта, без която тук на Земята не съществува нищо. Закриляйте жена си и тя ще защити вас и цялото ви семейство. Всичко, което правите за своята майка, съпруга, за вдовица или за друга жена в скръб, правите за Бога.

(Евангелие от Тибет)

Много смелост е нужна, за да изречеш тези думи в онези времена, при онова положение, което заема жената в обществото на юдеите, но Иисус го прави. Това, което не прави, е да разделя своите последователи на мъже и жени – напротив, жените са непрекъснато около него, придружават го навсякъде и възприемат Словото му. Мария Магдалена е жената, която притежава най-голямата сила. Нейната дарба от малка да вижда и усеща енергиите ѝ позволява да навлезе най-дълбоко в същината на *Учението*; да разбере кой е Иисус и каква е неговата зада-

ча; да разпознае енергията на Пазителя около Андрей и дори да я види.

Тя придружава навсякъде Рави. След завръщането Му от голямата обиколка, преди началото на проповедите, Той завежда Мария Магдалена в Египет, където в Синайската пустиня я посвещава. След това, до края на своя земен път я държи в течение на повечето свои планове.

Мария Магдалена е единствената, освен Андрей, която дословно приема *Учението*, разбира възкресението и най-пламенно и вярно предава Словото, както по времето на Иисус, така и след него. Като най-действена и отличаваща се с особена дарба, Мария Магдалена води женската група, която се грижи за бедните и болните.

Рави разбира, че жените по-лесно схващат *Учението*. Вродената им чувствителност и интуиция им помагат леко да възприемат енергиите, а оттам и Словото. Иисус проповядва пред жени, а Йоан Кръстител ги кръщава. Всичко, на което Рави учи, е различно, в противоречие с разбиранията на онова време. Това трудно се преглъща не само от книжниците, садукееите и общността, но и от мъжете от неговото близко обкръжение.

Божествената енергия е физически и психологически товар за Иисус. Той чувства, че светът не е готов да приеме Словото, така е дори и с най-близките му хора. В някои от тях натискът на убежденията и религията са толкова силни, че разбирането им е крайно ограничено. Учениците нямат желание да се отрекат от Стария завет, защото той обединява и сближава техния народ. Те често мърморят и открито негодуват срещу приравняването им с жените. Това е при-

чината по-късно образите на ученичките да изчезнат от страниците на Библията.

• **Сподвижниците.** Иисус има и голям кръг сподвижници извън групите на учениците, които играят понякога по-важна роля и от самите апостоли в подкрепата на Рави до последния му час. Сред тях е Йосиф Ариматейски, водач на гилдията на строителните предприемачи, член на Синедриона (Съветът на юдеите). Той е строителят на акведукта на Йерусалим по поръчка на Пилат и търговец на желязо и олово. Йосиф владее множество езици и пътува до различни краища на света. Той е в тясна връзка както с висшата каста на садукееите, така и с есеите, от които има посвещение (степен на духовно възприятие). Това стои в основата на решението му да сътрудничи изцяло на Иисус.

Друг такъв сподвижник е и Никодим – един от най-богатите садукееи в Синедриона и ревностен защитник на делото на Рави.

Повел следовниците Си, Суверенът идва да възвести най-старото *Учение* за Пътя, Истината и Живота; *Учение*, което помита като ураган за костенелите представи и извежда напред едно забравено знание, изгубено разбиране, отдавна изчезнало убеждение. Тръгнало от малкия Назарет, след години това Слово ще отекне из цялата Земя, като повик към Божия плам в човека.

Пътят, Истината и Животът

Той е човек с благородна и съразмерна осанка, с лице пълно с доброта и решителност, така че последователите му го обичат, но и се страхуват от него. Косите му имат цвят на вино и са златисти в корена си – прави и без блясък, но от нивото на ушите стават къдрави и лъскави и надолу се разделят както на наза-рейците. Челото му е равно и гладко. Лицето му е без дефекти и изпъква със свежестта си; изразът му е искрен и добродушен; брадата му има същия цвят като косата и по форма е раздвоена; очите му са светли, необикновено блестящи. Изключителен е в укорите и в порицанията; в убеждаването и в проповядването, словата му са благородни и приятни. Висок е; ръцете му са красиви и силни. Говори смислено и сериозно, не е празнодумен. По красота превъзхожда повечето мъже.

(Ватиканска библиотека – писмо до Римския сенат от Публий Лентулий, римски проконсул на Юдея, предшественик на Пилат Понтийски).

Когато Иисус започва да проповядва, властва законът око за око, зъб за зъб. Светлината, която той излъчва към всички, създава славата Му на Учител. Бог напълно изразява Себе Си чрез Божествената (Христова) енергия, влята в човека Иисус.

Богочовекът е човек, преоткрил принципа на Бога в себе си и напълно живеещ с него. С осъз-

наването, че е Бог, който живее на Земята, човек трансформира своето земно съзнание. На това Рави учи всички. Той дава пример какви дарби притежава човечеството и какво може да бъде. Единствената разлика между човека Иисус и другите хора е пълното осъзнаване на човешките заложби. Неговият живот е публично приложение на това, как да живееш със сърцето си, да помагаш и да се грижиш за ближния, да обичаш и да прощаваш на враговете. Той разкрива тайната на контрола и страха, а именно че силата, която хората са имали, им е отнета и е дошло време всеки да разбере, че има свой собствен път. Това е знанието, което ще отхвърли наложената власт. Иисус възвръща забравените принципи на братството и свободата, космическия принцип на чистата Любов.

Тези идеи ще преобърнат историята на човечеството.

Лечителят

Те насядаха в кръг около мен, а човекът, когото наричаха Рави, положи ръце на главата ми. Изведнъж всичко изчезна и тъмни, плътни вълни започнаха да се движат пред очите ми. Нищо не виждах, само черни пластове, които се разминаваха и постепенно избледняваха. Пред мен се разкри сцена от живот преди години в Двуречието. Виждам, че някакъв човек ме е предал или нещо е направил, което ми е навредило и аз съм отмъстил жестоко, като съм отрязал езика му. От това видение започва да ми при-

лошава и усещам, че губя съзнание. Почти в не-
свят падам в праха и прегръщам нозете на Ра-
ви. Сълзи се стичат по лицето ми. Осъзнавам
защо съм избрал в този живот съдбата на не-
законороден, отритнат и презрян от всички,
глухоням нещастник. Горецо се моля Бог да ми
прости греха, който съм сторил и да ми даде
глас.

Тъмните вълни в мозъка ми започват да из-
бледняват и накрая съвсем изчезват, а на тях-
но място заблестява изключително силна, ярка
светлина. Езикът ми сякаш се развързва и от
дълбините на душата мощна вълна от енергия
заклокочва в гърдите ми. От нея за първи път в
живота ми се ражда дрезгав, нечовешки, но чле-
норазделен вик:

– Равииииии!!!

Хората, които са ме обградили в кръг, уплаше-
ни от чудото, рязко скачат на крака. Всички с
разширени, невярващи очи са се вторачили в
мен, а аз продължавам да викам и да прегръ-
щам нозете на учителя ми, който се обърна
към тях с думите:

– Той видя и си прости и Бог му прости.

След това ме погледна:

– Ти нямаш име – от днес ще се казваш Рафаил.

(регресия; Живот в Юдея)

Иисус не лекува всички. Той може да успо-
кои болката и страданието, но пълно отстраня-
ване на симптомите и пълно възстановяване от
болест или недъгавост са редки, защото това е
свързано с умствената причина, с кармата на

човека и в крайна сметка с нивото на личното съзнание.

За Иисус болестта е състояние на удовлетворение или неудовлетворение в душата на човека. Преди да окаже помощ, Той разглежда аурата и електромагнитните полета на фините тела, които потъмняват, когато енергията се изчерпи. Така най-напред определя на духовно равнище причината за болестта, след което се свързва с Водачите на душата и висшите сфери (Господарите на Кармата – Старейшините), за да получи разрешение за лечение. Иисус никога не тръгва срещу силите, контролиращи тези неща. Той се настройва към болния, за да открие дали той иска да преодолее кармата, която е причинила болестта.

Рави лекува, визуализирайки душата, като се съединява с матрицата ѝ и преценява целта на възплъщението. От решаващо значение е дали болният прави съзнателен избор за добро здраве и душевно равновесие, докато мощната енергия на Иисус (изпълняващ само ролята на канал) преминава през болното тяло, ум и душа. Той не изрича определена молитва, а просто моли Бог (Свръхсъзнанието) да заструи през Него. Вибрациите, които се излъчват от Него, понякога се възприемат от околните като Светлина, която излиза от ръката му към болното място, или като аура, която обгръща Него и лекувания човек.

Светлината преминала през болните органи, тъкани и кости възстановява съответстващата им честота на вибрация. Така се осъществява трансформация на негативната енергия, осно-

вана на страха, в Любов и хармония. Резултатът е чудото на изцелението.

• **Сблъсъкът.** В съзнанието на юдеите грехът е Божествено наказание, а болестта е средството за изкуплението му. Болестта трябва да бъде търпяна. Ако някой иска да се лекува, трябва да изкупи греха си по друг начин. Начинът е да плати определена лепта в Храма (оттук и покъсните индулгенции в църквата). Този приток на средства към свещениците не е малък. На юдеите от години се внушава, че никой няма право да лекува, освен Иаве, който е единственият лечител, и само Той има властта да освобождава човека от греховете му. Във Второзаконие Иаве казва: *Аз ранявам и Аз лекувам...*

Всеки, който се осмели да лекува другите, подронва авторитета на свещениците и бърка директно в техния джоб. Поради това те не приемат изцеленията за акт на любов, а за присвояване на ролята на Иаве. Всеки дръзнал да се занимава с лечителство, рискува да бъде обявен за проявление на дявола.

Но ето, че се появява един скромен дърводелец, който заявява, че Бог няма нищо общо с греха, болестта и дисхармонията в човека, а всеки сам ги допуска, и всеки сам може да ги заличи. Този безумец твърди, че не е нужно да се изцеляват телата, а да се излекуват убежденията, които не са в синхрон с *Отца* – истинския, извор на живота. Той не спира да убеждава тълпата, че причината за заболяването се корени в изчерпването на Божествения Живот, на енергията на душата. Хората го величаят и постоян-

но говорят за чудесата, които се случват. Болните оздравяват и тръгват след Него, забравяйки за свещениците.

В Евангелие от Марко ропотът на служителите на Иаве преминава в открит сблъсък: „Не знаеш ли, че е против Закона на Моисей да извършваш лечителска работа в събота?“ Иисус отвърна: „Кой между вас може да отговори как ще постъпи, ако вашият слуга падне в трап или извади вашия вол от блатото в събота? Съботата беше създадена за човека, а не човекът за съботата.“

Това, което прави Иисус, не може да бъде вече търпяно, не може и повече да бъде простено.

Отмъщението

Всяка идея, която е жива истина, преживява своето развитие в няколко фази: 1. Недоумение, присмех и равнодушие; 2. Борба и гонитба; 3. Всеобщо признание.

(Л. Толстой)

– Нямаше ли възможност да бъде избегнат кръстът?

– Можеше, но това трябваше да се случи! Там, на кръста, се получава най-голямото смирение – да изпълниш докрай Волята на Бога. Там, на този кръст, всички галактики притаиха дъх пред това, което става. Суверенът, Творецът, да бъде разгънат от собствените си творения. И въпреки това, Той да им прости, да им подаде ръка и да им покаже Светлината. Това беше

кръстът. Това бе урок към всички галактики кой е Създателят, че Той е една Универсална Любов.

– Примерът, който даде тук, какъв отзвук имаше сред другите вселени?

– Повечето от световите, намиращи се в дуалността, възприеха този начин на живот, а други се стремят към него. Това, което се случи преди повече от 2000 г. тук, даде мощен подем навсякъде.

– Случвало ли се е такова нещо и в друга вселена?

– Не. Само тук.

– Днес, кръстът е във всяка църква?

– Боли ме, като ме разпъват отново, и отново, и отново..., но това са Мои създания и Аз ги обичам. Те не знаят какво вършат...

(Иисус чрез Пазителя)

• **Тайната вечеря.** Иисус е наясно какво Му предстои и е решен да изпие горчивата чаша докрай. Пасхалната вечеря е прощалната му среща с Неговите ученици. На нея Той измива нозете на всеки един, за да покаже, че обича всички по равно и на трапезата му няма запазени места. С този ритуал Суверенът обявява, че всеки, който иска да бъде почитан, трябва първо да се смири, че всеки, който желае да е господар, трябва първо да бъде слуга.

Иисус използва символите на хляба и виното, за да покаже, че винаги когато вярващи се съберат, ще бъде с тях без необходимост от ритуал

ли или магически формули, които съставят днес причастието. Иисус не въвежда никакво причастие, нито преобразува хляба и виното в тялото и кръвта Си, както приема днес християнската вяра. И не това, което се случва на тази вечеря, е важното. По важен е заветът, който един Суверен, осъзнал съдбата Си, оставя на своите творения.

Иисус говори за предстоящото предателство, разпятието и завръщането Си след смъртта, под формата на Божествен Дух, който ще се всели във всеки, който повярва в Неговото Възкресение – в Духа на Истината, носещ просветлението. На вечерята Суверенът за първи път разкрива кое е Неговото място в Духовния свят, където ще се отправи след кръста. Той дава кураж и наставления на покрусените си следовници пред приближаващия удар.

Учениците не очакват такава развръзка. Те са изплашени от думите за разпъване и смърт, но тревогата им е повече за тяхната сигурност, отколкото за живота на Иисус. Те са разтревожени за мястото, което ще имат в обществото, ако Учителят им бъде разпънат на кръст като разбойник. Тревогата им прераства в обвинения към техния Рави, че ги е отвел в капан. Иисус събира сили и преодолява обзелото го разочарование и тъгата от чутите думи. Той предлага след смъртта Му учениците да не се излагат на излишен риск и да се разпръснат, за да се спасят. Да изчакат известно време след Възкресението, преди да тръгнат по света с Неговото Слово на уста и с Неговия пример.

Както и преди, така и сега, Иисус не говори никъде за създаването на църква. Единственото Негово завещание е Добрата Вест, че оживелите в името на вярата, са Божии синове, че пред лицето на Отца всички хора са братя. Тези думи трогват дълбоко Петър и той яростно отрича, че някога ще позволи Иисус да бъде разпънат. Накрая на прощалната вечеря Рави се обръща поотделно към всеки един от своите апостоли. Той освобождава Андрей от отговорността на водач на групата и моли Йоан да е до семейството му в последните часове преди смъртта на кръста.

Накрая Иисус обявява, че трябва да се завърне при своя Отец, но за това не е необходимо един от тях да стане предател. Това изявление взривява обстановката. Буйният Петър вади меч и иска Иисус да му предаде предателя. Учениците скачат и започват да се подозират един друг. Всеки задава въпроса: „Аз ли съм?“ Започват да се сипят обвинения и обиди. В суматоката Иисус потапя залък хляб в чинията пред себе си и го предлага на Юда, казвайки му да върви. Юда става и незабелязано напуска вечерята, отправяйки се към Синедриона.

• **Предателството.** Твърдението на евангелистите, че Юда се полакомява за тридесет сребърника е далеч от истинската причина за злодеянието му. Достатъчно е да се напомни, че той е ковчезникът на групата и винаги разполага с много повече пари в касата, но нито един път не злоупотребява с тях. Малко известен факт е, че Юда отчита и предава касата на друг от апостолите, след като вече е взел решение за постъпка-

та си. Може би в онези времена е било лесно да се заблудят хората с наистина платените тридесет сребърника, но днес е най-малкото елементарно това да продължава да бъде основен довод за предателството. Причината е много по-дълбока и се корени съвсем на друго място.

Юда е най-затвореният в себе си и в същото време най-емоционалният от учениците. От тази гледна точка той е и най-малко подготвен да понесе товара на определената роля за неговата душа. Той е много близък с Йоан Кръстител и до края на дните си не може да прости на Исус драматичната загуба на своя предишен кумир. Юда е дълбоко убеден, че Исус е можел да спаси Йоан. От друга страна, Юда е зилот. Той помни бащиния си завет за освобождението на Палестина и очаква от Исус да се обяви за цар и да поведе юдеите срещу Рим. Не бива да се забравя, че това е и очакването на повечето негови сподвижници, както и на майка Му. Залавянето на Исус, според разбирането на Юда, цели тълпата, която е тръгнала след Словото, да се разбунтува за своя заловен Учител. Това в крайна сметка да предизвика Рави да поеме по пътя на борбата.

Юда очаква Учителят да бъде задържан и в последствие освободен. Той не преценява правилно огромната омраза и натрупания гняв в духовенството, предизвикани от постъпките на Рави. Развоят на събитията тръгва в посока, която той не е предвидил.

Исус знае за предстоящото предателство, но не застава срещу своя ученик. Той иска Юда сам да прозре, да се възвиси, да намери себе си

и пътя към Светлината. Учителят никога не го упреква.

• **Залавянето.** Рави е заловен в Гетсиманската градина от стражата юдеи, служещи към Синедриона. При залавянето Му Той е с учениците Си, които са въоръжени с къси мечове. Буйният Петър вади меча и почти отрязва ухото на един от стражниците. Иисус се намесва и предотвратява надвисналата кървава разправа, след което се от-правя с блюстителите на закона към Синедриона. На разпита Той стои прав в средата на помещението. Първосвещеникът Каяфа го пита: *Ти Бог ли си?* Той спокойно отговаря: *Ти казваш.*

Иисус е обвинен, в много неща и е задържан, докато се гласува присъдата Му. Четирима съдии от фарисеите напускат Синедриона, защото смятат доводите за недостатъчни. Йосиф Ари-матейски и Никодим вече също са напуснали. Съдът остава без кворум, за да издаде смъртна присъда. Въпреки това, съдиите от садукейския клан произнасят присъдата в нарушение на Канона и предават Иисус на римския наместник – прокуратора Пилат Понтийски. Той отказва да я изпълни и предава задържания на цар Ирод, който също не желае да се намеси и Го връща обратно на свещениците от Синедриона. Поставени в безизходица, духовниците се решават на краен вариант. Те заплашват Пилат, че ще се оплачат на императора в Рим и ще поискат отзоваването му като прокуратор. Заплахата действа мигновено и Пилат праща Иисус на кръста.

Кой всъщност е Пилат?

Църквата окачествява римският прокуратор на Юдея, разпнал Иисус, като доброжелател, който искал да спаси един невинен, но не могъл да направи нищо друго. *Измитите ръце* на Пилат са *измитите* ръце на Рим, на Западния свят, който е наложил тази *невинност* да залегне в доктрините на църквата. Като знаем какви императори познава трона на Рим, можем да си създадем, макар и бегла представа за техните наместници – прокураторите.

Постът на Пилат е политически и той е професионален политик, с всичките положителни и отрицателни качества, които налага тази професия. Като човек, търсещ властта и влиянието, копнеещ за изява, за пост и богатство, Пилат е готов на всичко, за да постигне целите си. Вещ в създаването на компромати и интриги в името на своите цели, той може да противопостави на капаните, които са заложили от противниците му – още по-големи. Пилат е жесток, деспотичен, но също и страхлив и раболепен. Човек с патологичен стремеж към власт и пари. Неговата безогледна корумпираност неведнъж го вкарва в незаконни и неразумни сделки с юдейските религиозни водачи. В края на мандата богатство му достига десетки милиони сестерции. Това му създава и постоянен параноичен страх от загуба на служебното положение и оттам и на парите. Страхът влияе силно на лабилната му психика и често го потопява в нервни кризи и депресии. В тези постоянни психични отклонения Пилат ста-

ва подозрителен към всичко и към всеки. Негов маниер са хладнокръвните лъжи, прехвърлянето на отговорностите, липсата на самокритичност и каквото и да е чувство за вина. Всичко това се съчетава с внезапни промени на настроението, липса на задръжки и налудничави идеи.

За разлика от своите предшественици още с назначаването си за прокуратор на провинцията, в знак на раболепие, Пилат издига в Йерусалим статуи на император Тиберий. Така грубо погазва традициите на местното население и предизвиква масови бунтове, които едва успява да потуши.

За да снабди Йерусалим с вода, Пилат започва строителство на акведукт. За целта слага ръка върху съкровището на Храма. С това предизвиква нови, още по-големи безредици. Шест години след смъртта на Иисус той се нахвърля срещу местни фанатици, избивайки ги до крак. Това сериозно дестабилизира провинцията и вече прелива чашата на Рим. Пилат е отзован и заточен в Галия.

След казаното дотук, е ясно, че ако Понтий е властник на място, който желае да спаси Иисус, не би се огънал пред шантажите на свещениците от Синедриона и лесно би им се противопоставил. Както се вижда, той прави далеч по-предизвикателни неща. В замяна на това Пилат ... се оправдава, *измивайки* ръцете си. За всеки горд римски гражданин публичното оправдаване и измиване на ръцете пред роби и езичници е проява на лудост. Как тогава трябва да се възприеме такава постъпка, направена от един проку-

ратор, който олицетворява върховната римска власт?

Прехвърлянето на отговорността от властелина чрез *измиването на ръцете* показва не само абсолютния дефицит на чувство за вина у Пилат при осъждането на Иисус, но е и индикатор за неговото психическо състояние.

Разпятието

С моите другари тъгувахме и съкрушени духом се скрихме, защото ни търсеха като злодеи, които искали да запалят храма. Поради това ние постихме и чакахме, тъгувайки и плачейки ден и нощ до събота...

(Евангелие от Петър)

Опасенията на римляните и на свещениците от размирици и бунтове се оказват силно преувеличени. Голямата част от последователите и учениците на Рави се разбягват и изпокриват. Иисус е бичуван от римляните, унижаван и подиграван от същата тази тълпа, която само преди дни го е боготворила. На кръста отиват неговият ученик Йоан, заедно с Богородица, Мария Магдалена и още три жени, между които е и Ребека.

Цялата Вселена притаява дъх. Много същества от други измерения идват, за да присъстват на най-великото космическо събитие. Суверенът на Вселената е разпънат на кръст от своите създания. Любовта на Бог е проявена по най-безапелационния и тържествен начин.

Малко след разпъването Иисус умира на кръста. Духът излиза от него и напуска тялото. В този момент Земята се разтриса, а Слънцето се затъмнява. В чест на своя Суверен космически кораб на Галактическата федерация на Светлината, с всички звездни представители на борда, заема позиция, която затъмнява за известно време слънчевия диск. Светлината изчезва и настава сумрак. От кораба е насочен лъч към ядрото на планетата, който предизвиква земетресение. Настава суматоха и малката тълпа на хълма Голгота се разбягва. Хората са изплашени и изумени от *Божите* знамения.

Йосиф от Ариматея отива при Пилат и моли за тялото на Иисус, за да бъде погребано в приготвена от него гробница недалеч от мястото на разпятието. *На онова място, дето беше разпнат, имаше градина, и в градината – нов гроб, в който още никой не бе полаган (Йоан. 19:41).* Това ще бъде мястото и на Възкресението. Тялото на Иисус е свалено и отнесено в гробницата. *Центурионът и войниците претъркулват голям камък, с който затварят входа на гробницата. Запечатват я със 7 печата. Разпъват палатка и застават на пост (Евангелие от Петър).* В гробницата на Йосиф Ариматейски тялото на Иисус престоява три дни. През този период става съгъстяване на времето, съпроводено с ускорено разлагане. Започва пълна дезинтеграция на частиците на физическото тяло. Докато е в това състояние на тридневен сън, енергията на Суверена обхожда абсолютно всички творения на мрака в Неговата Вселена – същества от различни планети, съзвездия и вселени, от-

рекли се от Божията воля. Това е Неговият последен опит да ги приобщи отново в лоното на Светлината. След това Михаил (Иисус) се завръща при своя Отец, изпълнил до последно Волята Му и изявил докрай Любовта.

Възкресението

На третия ден сутринта гробницата зееше неестествено отворена. Каменната скала, която закриваше отвора, бе отместена. Печатите лежаха строшени, захвърлени в праха. Пред изумените погледи на дошлите жени, облечени в черно, се разкри потресаваща картина. Дрехите лежаха непокътнати в пеицерата, заели формата на тялото, при полагането му, но нещо не беше както трябва, нещо липсваше.

О, боже това не можеше да бъде!

Последва женски писък и сънената стража нахлу в гробницата. Само след миг, войниците бягаха в панически страх, хвърляйки мечове, шлемове и ризници. Никой не смееше да се обърне назад. Никой не можеше да опише това, което бе видял. Никой не знаеше да вярва или не. Сърцата биеха до пръсване и страхът взе превес над разсъдъка. Но зад страха един тих глас не спираше да нашепва, една тиха искрица за малко присветна, след това се изви и накрая заблестя с чистата Светлина на надеждата. Гласът, задавен от сълзи на необузdana радост, отекна в утрото и разбуди заспалиите къщи. След това се издигна и събуди града, езерото, Юдея, света.

– Чуйте всички...дрехите Му са там, но Него го НЯМА. Нима това, което казваше Рави, е истина? Нима е възможно? Нима отново е сред нас? Нима ТОЙ е ЖИВ?

Така започна последният урок на Иисус!

Възнесението е пълна дематериализация на тялото, докато възкресението е повторна интеграция на оживената отново физическа материя. От едно ДНК може да се възкреси отново човек. (Иисус приживе демонстрира това при възкресението на Лазар.) След смъртта вибрациите стават много слаби и биват изтеглени вън от тялото. Те се разпръскват, за да се завърнат към началния Източник. Това е моментът на пълната смърт. Със смъртта на физическото тяло започва бавен и последователен процес на разпад и на останалите ефирни тела.¹⁰ Тялото на Рави също преминава през тези етапи, но за много кратко време. Иисус съгъства времето и така ускорява процеса. Телата му не се разпадат, а се сливат в едно, включително и с физическото. Суверенът демонстрира, че чрез Мъдростта, Любовта и Волята процесът може да бъде ускорен и веднага да се създаде ново, усъвършенствано физическо тяло, което е в състояние да преминава през стени и произволно да се материали-

¹⁰ До 40-тия ден на Земята остава астралното тяло, като преминава през различни фази и форми. До третия ден може да бъде видяно като контур или проекция. След 40-тия ден то изцяло изчезва и започва трансформация в следващото ефирно тяло, и така нататък..

зира; едно тяло, което не се нуждае от кръвообращение, дихателна, храносмилателна и отделителна система. Такова е следващото, еволюирало светлинно тяло – една от формите на живот след смъртта. Това е направил Иисус. Това е Възкресението. С това тяло Той се явява пред огромен брой свидетели (над 1500) по време на деветнадесетте появявания, регистрирани през деня, през нощта, на открито или закрито, пред жени, пред езичници и пред ученици.

- **Изгубеното възкресение.** Докато тече процесът на презареждане, Иисус се появява пред свидетели само като проекция на тялото, като холограма. За четиридесет дни Той преминава през всички фази на ефирните тела. След завършването на целия пълен цикъл, преди Възнесението на 40-тия ден, успява да застане пред учениците си в ново физическо тяло, приканвайки ги да го докоснат. По тялото вече липсват следите от пироните, с които е прикован, следите от ударите с бич, липсват раните.

Иисус първо дематериализира, възнася физическото тяло, след което отново го материализира в ново еволюирало тяло. Той е жив и отново е сред своите апостоли, за да ги увери, че има живот и след смъртта – нещо, което е било забравено от човечеството до Неговото идване. Той демонстрира какво може да постигне всеки, когато извърви пътя Му, когато приеме Любавта. Нагледно показва забравеното древно *Учение* – изгубеното Възкресение.

Хората забравят, че слизането и възкачването е постоянен процес, чрез който душите се

завръщат по възходяща спирала, обогатени с опит, като стават носители на нови възможности. Тази връзка системно е разрушавана през хилядолетията чрез промяна на убеждения и нагласи; чрез внушения и страх до степен, в която е напълно прекъсната и изличена. Когато си убеден, че си сам на този свят и че смъртта е крайт на всичко, много по-лесно е да станеш подвластен на страха и да се поддадеш на манипулации и контрол. Много по-лесно е да бъдеш виновен, грешен и изолиран. Това ще те подтикне да търсиш вън от себе си опора и защита, като в крайна сметка предадеш своята вяра и сила на друг, готов да я вземе.

Време е да разберем, че Михаил (Иисус) не умира, за да изкупи вината на един грешен свят. Най-великото в Словото на Суверена не е, че трябва да заслужим вечен живот, а че вече го притежаваме. Иисус идва първо да покаже, че Бог е Любов и че всички сме по право Божии синове и дъщери; и второ, да възстанови връзката между живота във физическо тяло и вечния живот на душата в Духовния свят; да възстанови паметта ни, да я възкреси. Той е самото Възкресение. То е в Него.

• **Иисус днес.** Ние хората от двадесет и първи век грешим, като смятаме, че жизненият път на Рави завършва в скръб със смъртта на кръста, като напълно забравяме, че по-голямата част от живота Му е тази след Възкресението. Когато живя във физическо въплъщение на Земята, Той достигна само до някои. Днес Иисус достига до всички!

Хората се раждаме, за да се научим да владеем емоциите си чрез състоянията, които сами пораждаме. Ние казваме: *Трябва да се промени светът, в който живеем.* Всъщност ние трябва да променим света, С КОЙТО живеем – нашия вътрешен свят. Всички наши вътрешни емоции са реакция на допуснати от нас външни въздействия. Този процес трябва да се обърне! Господарят на емоциите е човек, който се е завърнал у дома, там откъдето идва. Завърнал се в изначалната си чистота, разбрал, че всичко, което преживява, произтича от посоката, която е задал на своите мисли – от фокуса на възприятието, който е приел за даден. Фокус, който преди много хилядолетия, под въздействието на чужди убеждения, човекът сам обръща в погрешна посока.

Издигнатите от Рави принципи на Любовта са забравените принципи на духовно развитата цивилизация – цивилизация, в която хората ползват блага, без да злоупотребяват с тях; разполагат със свобода, без да умират за нея; имат правото да търсят и да намират; да носят щастие и да бъдат щастливи; да обичат и да бъдат обичани. Нашата сила е нашата вяра! Време е да си върнем обратно доброволно отдадената ни вяра на свещеници, светци и учители. Време е да свалим Иисус от кръста, за да свалим и себе си оттам.

Време е вече зад страданието да открием Любовта.

Раздел 7

ХРИСТИЯНИТЕ

Ти би живял като Буда; като Иисус; и като повечето от тези светци, но хората не биха те разбрали. И когато се опитаеш да им обясниш чувството си на спокойствие, радостта в живота си, вътрешния си екстаз, те ще слушат думите ти, но няма да ги чуят. Ще се опитат да ги повторят, но ще прибавят нещо към тях. Ще има да се чудят как така ти имаш онова, което те не могат да намерят. И тогава ще станат завистливи. Завистта ще се превърне в ярост и в яда си ще се опитат да те убедят, че ти си този, който не разбира Бога. И ако не успеят да те откъснат от радостта ти, ще потърсят как да те наранят. И когато им кажеш, че смъртта не може да прекрати радостта ти, нито да промени истината ти, със сигурност биха те убили. Тогава, като видят спокойствието, с което приемаш смъртта, ще те нарекат светец и ще те обикнат отново.

(Нийл Уоли; Разговори с Бог)

Ранната църква

В света на технологиите и интернет лесно бихме се подвели, че тогава, преди две хиляди години, събитие като разпъването на Иисус би имало отзвук по цялата Земя. Истината е, че с изключение на семейството му, последователите,

свещениците и част от римските войници, това, което се случва към онзи момент, не вълнува никого. Малцина са осведомени за залавянето, измъчването и екзекуцията.

Смъртта на Иисус, както и Неговото Възкресение, остават за години неизвестни в империята. Трябва време, за да се разпространи *Учението*, но трябва и хора, които да направят това. Хора, които не се страхуват от наказание и смърт, доблестни труженици на Светлината, които да предадат знанието, без да го изопачат, да следват примера, даден от Иисус, без отстъпление. Тези призвани са Неговите ученици – апостолите на Новото Слово. Времето ще се произнесе дали те достигат съответната висота, за да се справят с тежката и отговорна задача, завещана им от техния Рави.

•**Братството.** Появата на възкръсналия Иисус предизвиква силна еуфория в изплашените и покрусени ученици. Повелите на Рави, които Той продължава да отправя към учениците Си след Възкресението, дават нова вяра и сила в душите на неговите следовници. Заедно с това обаче идва и заслепението на хората, които са започнали да възприемат себе си за избрани. Петдесетница е денят, който поставя началото на края на сплотеността на учениците. Петър, както винаги буен и невъздържан, поема инициативата и увелича част от групата в проповядването на нова религия; религия в чиято основа той поставя само Възкресението, като забравя основното Послание на своя любим Рави.

Петър и Андрей, Яков и Йоан Зеведей, Филип и Матей не успяват напълно да се отрекват от церемониала на дедите си. Те продължават да вярват, че неподчинението на Тората ще предизвика отговора на Бога. Словото и примера на Иисус са замъглени от филтъра на обичаите и традицията. Инерцията на мислите и неразбирането в дълбочина на *Учението* дават нова, изцяло погрешна посока на техните идеи и начинания. След Възкресението образът на загиналия Рави, който дотогава е за тях Месията, политикът и спасителят, е подменен с нов образ – образа на светеца и мъченика. Далеч на заден план остава Човекът Иисус. Така е направена първата крачка към установяването на една нова религия.

Трябва най-после да разберем, че Иисус никога не проповядва, нито пропагандира каквато и да е религия. Ако е искал това, то приживе Той е разполагал с достатъчно последователи, за да го направи. Неговата религия е Неговият пример, Неговият начин на живот.

За разлика от юдаизма и останалите традиционни религии същинската *религия*, проповядвана от Иисус, е *религия*, която освобождава човека от свещеническото посредничество и му позволява да открие сам най-чистата си форма на изява – *Учение*, което не се нуждае нито от покрив, нито от канони. По своята същност тази *религия* може да се окачестви само и единствено като антирелигия. Това е Посланието, което апостолите забравят.

Идейният сблъсък между учениците оформя група в групата и принуждава една част от тях

да я напусне. Напомнянията на Вартоломей за автентичното Слово на Исус, което учи, че човек може да поддържа пряка връзка с Отеца, с Бога, без нуждата от посредник в лицето на свещениците, както и без значение дали е беден, богат, невежа или грешник, са пренебрегнати в името на Тората, която определя тази връзка като богохулна. Отблъснат и разочарован, Вартоломей потегля за Аман и Двуречието, за да проповядва там Словото така, както той го разбира. Тома, също неразбран, тръгва в друга посока. Братята Алфееви се оттеглят и заживяват тих и спокоен живот. В разкола на апостолите се ражда нова общност, която по-късно е наречена *Братството*. В началото в него няма водачи, нито ясно изразена йерархия. Тази, която сега познаваме, ще се появи много по-късно.

Общността първоначално бързо се разраства като комуна, в която всеки вярващ влиза с имотите си. Апостолите със суета и тщеславие наблюдават увеличаването на вярващите, които се присъединяват към тях. И тук отново са нарушени заветите на Рави. Исус никога не е бил склонен бедни и богати да поставят всичко, което имат, в услуга на някаква общност. Залитането в тази посока скоро довежда нещата до трагичен обрат. За месеци парите и имуществото се стопяват и много семейства са разорени. Братството е раздирано от противоречия, които прерастват в открити сблъсъци. Хората започват да си искат обратно изгубеното имущество и много се оттеглят. Братството се разпада. Спешно се явява необходимост от нова форма, под която да бъдат разпространявани идеите на апостолите.

Шлифованият юдаизъм

В това е техният грях: казват кое е доброто, но не го правят. Те ви потиснаха с церемонии и ви заробиха с традиции.

(Х. Х. Бенитес; „Операция Троянски кон“)

Шест години след Възкресението голяма група гръцки последователи на Исус се преселва в Йерусалим. Тези нови пришълци идват с други идеи, виждания и нагласи. Те не споделят формата, ритуалите и нормите, заимствани от юдаизма, което води до силни противоречия с апостолите. Верни на вкоренените си убеждения, че са *избраните*, те се разграничават от чужденците – езичници, и обособяват групи на свои и чужди.

Процесите, които протичат сред Исусовите следовници, зорко са следени от садукееите. Те възобновяват преследванията и гъркът Стефан е пребит с камъни. За да се съхрани, Братството се реорганизира от секта в юдаизма в самостоятелна църква, чийто организатор става Петър. Братът на Исус, Яков, е определен за неин водач. За да укрепне, новата институция има голяма нужда от последователи. Следвайки завета на своя Рави, учениците Му решават да се разпръснат из империята, за да разпространяват Учението. Исус приживе подготвя предварително местата, където трябва да отидат Неговите ученици след смъртта Му.

Всички ученици, без Андрей, имат семейства, жени и деца. Никъде не е записано, че семейст-

вата също следват Иисус и след разпъването Му продължават делото. Близките не обикалят както апостолите, а разпространяват *Учението* по места и го прилагат в живота си. Петър например има жена и две деца, които изоставя в името на делото. Той тръгва да разпространява Словото най-напред към днешна Турция. Андрей и Филип се насочват към Рила, за среща с траките, които Иисус неведнъж е посещавал приживе. В тях дълбоко тлеят въглените на *Учението*. Около сто години след разпъването на Иисус, в Тракия се създава църква, в която се проповядва истинското *Учение* на Иисус.

Богородица със семейството, както и Мария Магдалена, заминават извън Йерусалим за три години, а след това отиват в Галия. На новите места започва подготовка на нови ученици. Появяват се и първите седем раннохристиянски църкви: в Ефес, Смирна (сега Измир), Пергама, Тиатир, Сардис, Аман и Лаодикия.

На хоризонта се задава нова религия...

Новата вяра

За всяка религия човек би трябвало да си зададе въпроса: Способства ли тя за мира и за развитие на осъзнаването, или проповядва разделение и конфликти?

(Сал Ракели)

За да оцелеят и наложат новата религия, апостолите променят Словото на Рави. Техните последователи през годините слагат нови прегради и посредници между тях и вярващите. Така постепенно даденият личен пример от Иисус като начин на живот, е изместен от изкривени принципи и идеали, които се появяват далеч след Него.

Днес ние имаме убеждения, възприети механично от нашето съзнание. Християнството не си задава въпроса: Искал ли е Иисус да създаде Църква? Нима не е могъл да застане начело на хилядите мъже и жени, които Го следват? Нима всички не са очаквали това от Него? Защо не го е направил?

Зададем ли си тези въпроси, ще трябва да стигнем и до неизбежните отговори. Отговорим ли си, ще трябва да отговорим и на следващите въпроси:

Върху какво е изградено Християнството – върху образа или върху Посланието?

Кое е важното за нас – идолът или идеалът?

Имаме ли нужда от храм и свещеник, за да бъдем в контакт със Създателя?

Спасението награда ли е, или право?

Човечеството грешка на Бог ли е?

Кръщението и вярата променят ли с нещо нашето мислене и възприятие?

И така нататък...

Апостол Павел

Савел е променил програмата на своята душа. На никого не му е дадено да направи църква в този вид. Дадено им е да предадат истинското Учение на Христос, което не е ориентирано към личността, а към проповядването на Любавта.

(Пазителят)

Савел не познава приживе Рави. Той е ревностен гонител на християните в Империята, до един ден, когато му се явява Иисус. От преживения шок, предизвикан от видението, Савел за известно време губи зрението си; до момента, в който Суверенът му изпраща апостол Петър. Разтърсен до дъното на душата си, Савел променя името си на Павел и от яростен преследвач става ревностен защитник на учението на ранната църква.

Павел опознава Словото на Иисус косвено. То му е предадено основно от Петър и от апостоли-те. Те вече са извадили от проповедите на Рави всичко, което не е съвместимо с техните религи-озни схващания и са добавили подходящи текс-тове. За да държи юдеите обединени и да въведе новопокръстени езичници в лоното, Рави е пред-ставен като чист евреин, с древен произход от рода на цар Давид. Така, за Павел Иисус е вече нещо друго. Той го вижда като духовник, а не като мирянин, който тълпите разбират и след-ват. Рави вече не е човек, който в хода на въп-лътения Си в тяло живот, бавно и постепенно придобива съзнанието за истинския си произ-ход, същност и Божествена съдба, а е Пър-восвещеник.

Павел формулира своя собствена, специфич-на теология и, за да я легитимира, я приписва на Иисус. Ако Петър е основателят на ранната църква, то Павел е нейният реформатор. Той до-развива концепцията на Петър и създава собст-вена система от *свещени вярвания*, като подбира само определена информация, а останалото – пропуска.

В първото си *Послание до коринтяните* под-ходът на Петър към жените е утвърден и дораз-вит от Павел: *Жената да слуша напътствията и нарежданията безмълвно, с цялата си покор-ност и внимание. Не бих допуснал и мисълта, че жената ще учи или ще властва над мъжа. Нека да кротува и мълчи. И все пак Адам е бил пръв, а Ева – след него.*

Какво драстично разминаване с *Учението на Иисус!*

В учението на Павел Възкресението придобива огромно значение – така Рави е поставен до Озирис и останалите възкръснали богове. Пак по това време към биографията Му са добавени и много свръхестествени елементи и чудеса. Наложена е доктрината за непорочното зачатие, защото Богове, герои и владетели са раждани винаги от девица. Заличени са връзките му със зилотите и есеите.

Павел налага и посланието за *спасение чрез разпъване на кръста*, като подчертава заложеното в юдаизма жертвоприношение: *да се жертва един, за да се платят греховете на друг*.

Въпреки всичко Павел очертава и начин на мислене и поведение, който на места е много различен от заложените от Петър традиции на юдаизма. При Павел се появяват и размисли, които значително омекотяват посланието. То вече е само леко обогатено с юдейски традиционализъм и придобива нова, непозната хармония.

Реформите не остават незабелязани и скоро възниква спор за съдържанието им. Между Павел, подкрепен от Петър и брата на Исус Яков, зейва огромна пропаст. Павел е за върховенството на вярата, Яков въздига върховенството на Закона. Започва разцеплението на ранната църква. Християнството, което впоследствие възниква от учението на Павел, вече безвъзвратно е откъснато от корените си. След Павел човекът Исус е вече Богът Исус.

През 66 г. избухва въстание и цяла Юдея отчаяно се вдига срещу Рим. Само в Кесария римляните избиват двадесет хиляди души. След четири години римските легиони превземат Йеру-

салим, разрушават до основи града и плячкосват Храма. След въстанието започва масово изселване на евреите от Светите земи.

Адаптираната религия

Ако наистина черквата е необходимост за душата, питам: коя беше първата черква, в която се молеше Адам? Можете ли да кажете дали тя беше православна, евангелска, католическа, теософска или друга някаква? Имаше ли черква по това време?

(Беинса Дуно)

Когато Иисус се ражда на Земята, само в Средиземноморския басейн се почитат над десет хиляди богове. Самата Римска империя обхваща много езици и култури. Това е свят, в който религиозните вярвания и практики заемат централно място. Свят, в който за да оцелее една нова религия, трябва да бъде налагана от достатъчно силна светска власт, която да премахне или ограничи влиянието на всички други течения и религии, които застрашават нейното съществуване.

За римския император Константин вярата е политически въпрос. Рим е благосклонен към всяка религия, която *отговори* на изискванията на властта в империята. В християнските епископи Константин среща хора, готови на всичко, за да наложат религията си и да получат влияние. Той добре схваща взаимните ползи от това, но има и съответните *изисквания* към тях. Тряб-

ва *адаптация* на новата религия към изискванията на императора и империята, които епископите не се двоумят да направят:

– Иисус е екзекутиран от римляните както са умъртвявани враговете на Империята – чрез разпъване на кръст. Вината за това трябва да се прехвърли от империята върху юдеите. Фарисеите са заклеимени, а Пилат е представен в подобаваща светлина; дори му е приписано *предложението* тълпата да избере кой да бъде освободен – Иисус или Варава.

– От най-дълбока древност сирийци и египтяни празнуват на двадесет и пети декември победата на Слънцето или нарастването на дните. Този празник е на особена почит и в римската империя. Към IV в. новата църква приема да премести на тази дата Рождество Христово, празнувано дотогава на 6 януари.

– След битката при Милвийския мост епископите сътворяват (в знак на раболепие) мита за кръста, който се явил в небето, както и посланието на Иисус към Константин: *С него ще победиш*. Те не се и замислят как Проповедникът на Мира би взел нечия страна в една битка.

• Променените евангелия.

Пита ме един евангелист: „Ти как разбираш евангелието?“ Казах му: мъчех се да го разбера, не го разбрах и си рекох – чакай да го живея и тогава почнах да го разбирам.

(Беинса Дуно)

Днес от известните пет хиляди ръкописа на Новия завет няма нито един, който може да бъ-

де датиран преди IV век. Още през II в. епископът на Лион съставя списък с *правилните* писания, а след Никейския събор са унищожени трактатите на *еретиците*. През 331 г. Константин поръчва нова Библия, от която са извадени определени текстове (известни като апокрифи), а останалите са преработени и редактирани. Например в *Евангелието от Матей* е добавена фраза, липсваща в другите евангелия, чрез която Исус въздига Петър и обосновава правата на папата: *Ти си Петър и на тоя камък ще съградя църквата Си и портите адови няма да ѝ надделеят; и ще ти дам ключовете на Царството Небесно, и каквото свържеш на Земята, ще бъде свързано на Небесата; и каквото развържеш на Земята, ще бъде развързано на Небесата* (Матей 16,18-19). През 367 г. се съставя нов списък от книги, които да бъдат включени в Новия завет, който е съкратен на църковния събор в Хипо от 393 г., и още веднъж на събора в Картаген. Така до наши дни оцеляват познатите четири евангелия – на Матей, Лука, Марко и Йоан, които след претърпените редакции се различават съществено помежду си.

В знак на признателност за съдействието, император Константин разпорежда църквата да получава определени приходи и предоставя Латеранския дворец (днешната базилика Сан Джовани ин Латерано) на епископа на Рим. След като император Грациан се отказва от титлата *Pontifex Maximus*, тогавашният римски епископ Сирийций ловко си я присвоява и така се появява първият папа. Макар и отначало да е равен с ос-

таналите епископи, постепенно неговите послания започват да се приемат като закон. Първите епископи на Рим са избирани от народа и духовенството. През V век влиянието на светските лица върху избора е ограничен и преминава в ръцете само на духовенството. Оттогава до днес одобрението на народа е само обикновена формалност.

• **Едиктите.**

– С едикт, приет в Сердика (дн. София) през 311 г., император Галерий признава християнството за легална религия в Римската империя, с което спира гоненията на християните.

– С едикт от 321 г. император Константин разпорежда всички съдилища да затварят на *свещения ден на Слънцето* – неделята, а християните трябва да го приемат за почивен. И те го приемат. (Дотогава свещен ден за християните е събота – еврейският шабат).

– През 325 г. един свещеник от Александрийската църква става причина за свикването на църковен събор. В своите проповеди Арий учи, че Христос не е Син Божи, а е сътворен и подчинен на Бог Отец. Съборът отлъчва и анатемосва Арий, а арианството е обявено за ерес. С гласуване на този събор Синът Божий е наречен *единосъщен* на Отец. Така Иисус влиза направо в Триединоначалието и е обявен за *Бог*.

– през 380 г. със Солунския едикт император Теодосий официално налага християнството на цялата Римска империя.

– В началото на пети век се появява нова заплаха. Този път популярност придобива Константи-

нополският архиепископ Несторий, който пък обявява Иисус за човек, а Богородица за *човеко-родица*. Учението, че Христос е само човек със *свръхестествени дарби*, може да доведе до появата на нов претендент, който да се обяви за *месия*, което ще сложи край на самата църква. Това е нов, неочакван удар за укрепващата религия и тя реагира бързо и ефикасно. През юни 431 г. в Ефес спешно е свикан Трети Вселенски събор, който отлъчва и анатемосва и тази ерес.

– До 553 г. прераждането е основна доктрина на ранното християнство. След Константинополския събор *светите* отци изваждат и него от Библията.

– Светата Троица (Отец, Син и Светият Дух), смятана за най-автентична и свята в тайнствата, е приета и утвърдена от Църквата едва през XII век.

Превземането на светската власт

През 496 г. Западната църква по примера на Източната, сключва съюз със светската власт (в лицето на крал Хлодвиг), който гарантира оцеляването и върховенството ѝ в Западна Европа. По този начин статутът ѝ е изравнен с Източната църква. Така наследниците на свети Павел, като по-съобразителни, по-коварни и по-бързи, изпреварват другите течения в Западна Европа.

След като гарантират своята безопасност и духовно всемогъщество, за католическите отци остава само една последна и най-висока цел – самата светска власт. Те изфабрикуват множес-

тво фалшиви документи, два от които залягат в основата на успеха на това сериозно начинание.

Единият е *Лъжеисидоровите декрети* – сборник документи, според които папата като приемник на апостол Петър, има пълната власт над църквата, независим е от светската власт и е освободен от отговорност.

Другият документ се нарича *Константинов дар*¹¹. В него се твърди, че император Константин предоставя на папа Силвестър I власт и почет, равни на императорските, както и върховенство над всички християнски църкви, както и ред привилегии и богатства. Според документа епископът на Рим се обявява за *викарий на Иисус Христос*. Като такъв той има еднолична власт да качва и сваля кралете. Чрез миропомазването папата може да направи *свещена* всяка кръв, което веднага анулира унаследяването на властта. Така, след смъртта на краля, короната на всеки владетел, който изповядва католическата вяра, отива автоматично в ръцете на папата. Това е окончателната победа. Църквата си присвоява и правото да *създава* владетели, с което разширява властта си до невиджани размери. Папите вече са князе, притежаващи огромни територии. Църквата през X век затъва все повече в светското общество. Висшите църковни длъжности са предмет на сделки.

Започват най-тъмните векове на Средновековието.

¹¹ Италиански учени доказаха, че *Константиновият дар* е съставен по-късно от времето на император Константин.

Завръщането на Учението

Най-напред хората живеели в Любов. Всичко, което не произлиза от Любовта, им било чуждо. Когато на Земята започва да изчезва Любовта, се появява нуждата от правила, които, за да се спазват, трябва да се наложат със страх и контрол. Това поставя началото на религиите, които въвеждат преклонението пред Бог. Човечеството забравя, че всеки един от нас е частица от Свръхсъзнанието, която идва на Земята не да се прекланя пред Него, а да Го изрази.

Издигането на Бога в култ цели да Го постави далеч от нас и над нас; цели да ни накара да забравим, че Бог е само и единствено вътре в нас и всеки е господар на съдбата си.

В името на различни богове хората постепенно започват да се разделят на свои и чужди, на правоверни и езичници, на близки и врагове. Те противопоставят един Бог на друг в битки за надмощие и слава, които се водят от хилядолетия, продължават и до днес. Новите религии идват на върха на копията и се къпят в кръвта на вярващите. Славата на съответния Бог се заплаща през вековете с милиони човешки животи.

Преди две хиляди години един Суверен на Вселена се въплътява сред хората, за да демонстрира със своя пример как да се живее и в какво да се вярва. Целият Негов живот е напомняне, че хората са забравили да се обичат. След смъртта *Учението* е изопачено и забравено. Появява се нуждата, някой отново да произнесе на глас тези истини, да възкреси Словото на Иисус,

да се изправи срещу затъналата в разкош и безобразия църква и да възвести, че наложената със сила лъжа не може да прерасне в истина.

И този някой се появил...

Покръстените

– Друг, освен богомилите и Учителят Дънов, доближил ли се е до Твоето Учение?

– Не! Говорят за различни хора, за различни държави, но само тези са двете Учения, родени на тази Свещена Земя, земята на истинските Божествени енергии. Когато от Космоса се проектират енергиите, проекцията им винаги е най-напред тук – на Балканския полуостров. Тук е най-силната енергия.

– Преди си се материализирал в Юдея, в Тибет. Ще се материализираш ли и в България?

– Да! Следващият етап е България.

– Това след катаклизмите ли ще бъде?

– Това знае само Създателят. Той казва точния час. Аз също Му се покорявам.

– Ще могат ли тогава всички да Те видят?

– Ще могат с духовните си земни очи.

– Значи само тези, които могат...

– Всички имат духовни очи. Без значение кой какво е правил, всички ще видят Духа.

(Иисус, чрез Пазителя)

На по-високо ниво, в Духовния свят се решава да се даде нов подтик на Словото на Иисус и да се върне изконният Му първичен смисъл. Необходимо е не течение, нито църква, нито секта, нито ерес, а масово възраждане и завръщане към Неговия начин на живот, нов пример, който да изчисти всички наслоявания и изкривявания.

Отново, както и при възплъщението на Иисус, е изготвен План и са избрани души, които да се възплътят, за да го реализират. За арена на бъдещите събития този път е определена територия с особено силни енергии – земята, на която Създателят избира преди хилядолетия да претвори Себе Си.

Прието е основният двигател на новото движение да е мъж, който ще се роди като един от синовете на тогавашния български цар. И както при Иисус, той трябва да дойде в забрава и постепенно да му се разкрива същината на Божествения план. Този човек е избран сред много други. Той носи *Печата на Бога*. Името му е Боян, но народът ще го нарече *Мага*...

• **Българите.** Най-старото *Учение*, което върви през вековете, е предадено от светлите атланти и на българите. Те са единственият клон от БогАрийте, съхранил първоначалното име, дадено на бялата двойка от светлите атланти. Българите носят *Учението* по всички земи и континенти и накрая го връщат отново тук, на Балканите. Въпреки хилядолетните опити за заличаването му то все още е вътре в тях. Все още пламъкът тлее. Дори и днес, хората които населяват

Балканите, са различни от останалите. Те носят това знание дълбоко в себе си. То не може да бъде изтрито оттам! Покръстването им е стремеж това Учение да бъде задушено.

Днес вие българите приемате като даденост, че вашият цар (Борис I-ви) ви е покръстил. Вярвате, че Тангра е бог, определена личност, както възприемате и Иисус. За вас с покръстването една личност е била заменена с друга, една вяра – с друга. Минаха повече от хиляда години и вие продължавате да вярвате в това. Ако не желаете да приемете друго, то погледнете от този ъгъл: Тангра изобищо не е личност. Той не е Бог. Това е наименование на Божествената енергия, която струи от Първоизточника. Думата „кхан“ на космически език означава „правя“, трансформирам Божествената (Христова) енергия. „Ювиги кхан“ означава „притежател“ на такава Божествена енергия, неин проводник и трансформатор. Той я приема и заземява тук, сред своя народ, за да я възнесе обогатена отново към Духа. Българският език е наследник на космическия език – Езика на Бога, на който са говорили всички древни цивилизации и на който говорят всички звездни раси. Това е език на символите. Той не е това, за което се знае. При него всяка буква е символ. Братята Кирил и Методи връщат тази символична азбука под формата на глаголицата. Под давление то на църквата по-късно тя е заменена от кирилицата (създадена от Климент Охридски). Подмяната на азбуката е един от най-съществените моменти в историята на българите – с

този акт започва обезличаването на тяхната следа в историята.

Дали не трябва да се запитате днес: Необходимо ли е било, каквото и да е покръстване? Нима това не би било равнозначно да има покръстване и при атлантите? Дали този цар (Борис I-ви) не заменя изконното Учение, наследено от атлантите, с една религия, която не е нищо друго освен Учението, оковано в канон, подчинено на ритуал, обезличено в догма до степен на пълно изсушаване. То е изопачено така, че е изгубило своя корен и се е превърнало в едно откъснато, мъртво цвете.

Свещениците ви поднасят своите мъртви цветя. Защо ги приемате?

(Пазителят)

В онези времена българите добре знаят какво се случва и затова се бунтуват. За тях покръстването не е успех, нито тръгване по светлия Христов път, а настъпване на тъмнината – още една причина точно на тази земя да се прояви отново Божествената енергия; точно тук да дойде следващият Божи Пратеник, който да върне на света най-старото Учение.

Царският син

През Средновековието българският цар Симеон е един от най-могъщите владетели в Европа. Той съчетава жаждата за знания с тънкия усет на големия държавник. Високообразован, завършил най-престижното учебно заведение в онези времена – прочутата Магна Аура в Константинопол, цар Симеон е и талантлив пълководец, човек прозорлив и властен. Той управлява с твърда ръка и разширява значително териториите и авторитета на страната си, за да я превърне в империя, равностойна на нейния съсед – смятаната за най-развита за времето си Източна Римска империя.

Цар Симеон има пет деца. От първия брак един син – Михаил, от втория има трима синове и една дъщеря – Петър, Боян, Йоан и Олга. Името на втората му съпруга не е известно, предполага се, че е Мария. Тя е сестра на болярина Георги Чургубоил (от гръцки – Сурсувул). Тя е много красива, като същевременно притежава висок морал и развити духовни качества. Царските синове растат заедно, възпитавани от нея като хора от народа. Още от малък сред тях се отличава будният Боян, който за своите години се развива много бързо.

Цар Симеон цени високо образованието, което е получил. Когато отрастват, Боян и брат му Йоан, който е две години по-малък от него, са изпратени в същото учебно заведение, което е завършил и баща им – Магнаурската школа в Константинопол. Там двамата млади царски си-

нове се открояват всред всички. Освен че впечатляват с външния си вид, те са и изключителни ученици. Боян е висок метър и деветдесет, строен и атлетичен, с много гъста къдрава коса и лека брада. Светлокафявите му очи греят с особена светлина и са магнит за нежния пол. Многогото почитателки обаче остават разочаровани. В него, а и в брат му Йоан, желанието към жена не е пробудено. Те и двамата са аскети.

В Магнаурската школа има отделен факултет, в който са допускани само хора, посочени от съдбата. Този факултет е една от най-влиятелните средновековни мистични Школи на последователите на есеите. През онези времена такива Школи има и по българските земи – най-известните са в Плиска, Преслав и Охрид. Всички те са теологични Школи, но към тях е обособен окултен факултет. Много синове на боляри се обучават в тях. Такава Школа в Плиска завършва и братовчедът на Боян - Йеремия, който по-късно приема името Богомил.

В окултния факултет на Магна Аура Боян получава образованието, знанието и най-вече подтика от Божествената (Христова) енергия.

В Константинопол с Боян се сближава един малоазиец, вещ в изкуството на скулпторите и мозайките. Този човек по-късно става управител на императорския двор при Константин Копроним, след което епископ на Кипърската църква. Той е определен свише да изиграе ключовата роля, като един от най-близките сподвижници на Боян, който спомага за разрастването на бъдещото движение из цяла Европа. Името му е Василий Византиец.

Началото

– Посещавал ли е Боян школи в Египет?

– Ходил е, но знанието получава в Константинопол.

– Зная, че Боян се е учил в Сирия при жреца Вотан, от който получава посвещението?

– Вотан е земното име на учителя му в Магнаурската Школа, но той не е сириец, а тракиец. Вотан е адепт в духовния свят. Там името му е Амати. Въплъщава се, за да обучи Боян и брат му Йоан.

– Значи Боян няма посвещение в Сирия?

– Боян получава директно посвещение от Христовата енергия. Той е посетен от Иисус, материализиран в тяло. Това се случва, когато Боян се завръща в България и трябва да поеме царския трон. Той го отказва и тогава Боян получава посвещението в манастир, в усамотение, недалеч от Плиска и Преслав.

– И пак за датата? На 12–13 април 928 г. ли се създава богомилското движение?

– И пак казвам – по-рано. Имали са няколко среци. Всичко е започнало близо девет години по-рано. При първите си среци са били още юноши. Боян е учил в Константинопол, но когато се е завръщал периодично тук, те са се срещали.

(Пазителят)

Всичко започва близо девет години по-рано от известната дата през април 928 година. Боян е все още юноша, но в него вече пламти Божествената Искра, която го събира с други като него в името на нещо, което предстои, в името на нещо, което ще разтърси устоите на самодоволното духовенство от целия християнски свят.

След като завършват образованието си, двамата царски синове се завръщат окончателно в родината. Йоан в последствие се замонашва и заминава за Рила, за да стане най-почитаният и до днес български светец, духовният закрилник на България – свети Иван Рилски. За Боян е отредена друга съдба. Брат му Петър е по-голям с четири години, въпреки това цар Симеон, преценявайки по-добрите качества на Боян, му предлага да бъде подготвен за наследник на престола; но на Боян му предстои решаваща среща, която ще предопредели живота му.

Няколко дни след предложението той има видение, което постепенно се материализира пред него. Невярващ на очите си, Боян коленичи. Пред него е Исус, който му казва:

– Тръгни след мен и ще те направя ловец на души! Предай Моето Учение такова, каквото трябва да бъде. Поеми кръста ми!

– На колко години е бил Боян тогава?

– 29–30 години.

– Тази среща ли е решаваща за Боян?

– Да. Оттогава Исус го съпровожда навсякъде.

(Пазителят)

След неочакваната си поява, Суверенът показва на Боян падението и мрака на така наречените *християни*, възприели догмата и канона на църквата. Показва му тяхното отчаяно и безнадеждно положение, поддържано от години, и техния вопъл за Светлина. Магът е разтърсен до дъното на душата си. За него вече няма друг път – освен този, да служи на истинното *Учение*. Той отказва предложената корона и следващият цар ще се нарича Петър. След посвещението в Божествената (Христова) енергия лично от Суверена, Боян се оттегля за известно време в манастир близо до Преслав, където получава по телепатичен път основната доктрина на бъдещото движение. Той започва да вижда енергията на Иисус, която го съпровожда навсякъде. Тя му посочва хората, с които да се свърже, за да ги въведе в *Учението*.

Всички основатели на богомилството са подготвени личности, натрупали знания, потомци на знатни родове. В пълна тайна Боян изпраща вестноосци, за да събере първите двадесет и четири следовници, които духът Божий зове, за да бъдат посветени в делото. С повечето от тях той се познава предварително и вече се е срещал многократно още като юноша при своите завръщания от Константинопол. Идеите вече са обсъдени и приети от всички. Пламъкът е запален и неудържимо тласка всеки един от тях по пътя на Христос. Предстои ръкополагането им – символичното утвърждаване и посвещаване в Божествената енергия.

Двадесет и четирима получават вестта от Боян и пристигат на среща в указана гориста мес-

тност между градовете Плиска и Преслав. Тук призованите определят датата и мястото, където да отидат, за да получат официалното ръкополагане. Под куполите на православните църкви се акумулира огромно количество енергия. Когато застанеш под купол или в пирамида, се изчистваш. Затова те насрочват следващата среща да се осъществи в православен храм.

На 12 април 928 г. в подземна зала на манастира *Света Параскева* във Велики Преслав се събират призованите дванадесет мъже и дванадесет жени. Имената на тези достойни хора, обречели себе си на Светлината, през годините старателно са изличени. И ако днес, с огромни усилия, някои от имената на мъжете са възстановени, то от тези на дванадесетте жени е известно само името на Макрина. Но има едно място, което пази всяко име, всяко дело и всеки факт. Това място не може да бъде изличено, защото то е защитено от границата на измеренията. Имената на тези двадесет и четири достойни души са записани със златни букви именно там – в Хрониките на Акаша.

Ето ги:

Йеремия-Богомил (братовчед на Боян), Симеон Антипа, Василий Византиец, Гаврил Лесновски, Петър Осоговец, Никита Странник, Теодор Преславски, Светомир Македонец, Камерун Дубровнишки, Патриарх Стефан, Василий (Врач)¹² Радул-Йоаникий (роднина на Боян);

¹² Според Пазителя, Василий Врач се е прераждал (в онези времена) три пъти през сто години. Последното въплъщение е описаното от Анна Комнина в „Алексиада“

Макрина, Роксана, Теодора, Деспина, Евмолния, Тамария, Александрия, Рудолфия, Мария, Диана, Слава, Вергилия.

(Пазителят)

В този ден в църквата пристигат двадесет и четиримата, посрещнати от Боян. Тук са ръкоположени лично от Иисус, който се материализира пред тях по същия начин, както преди години в Юдея пред едни други Свои ученици.

• **Новите апостоли.** Боян изгражда групи по същия начин както Иисус, по дванадесет (дванадесет мъже и дванадесет жени) – това е числото, което най-добре акумулира енергиите в себе си. Това са тъй наречените *съвършени*. Предводител на мъжката група е Богомил, а на женската – Макрина. Тези двадесет и четирима са много повече от посветени. Те имат дарбите да виждат и пророкуват, да се материализират от град в град, от място на място, ползват тайни знаци, които са заимствани от руните, като пентаграма, свастиката и концентричните окръжности. Чрез молитви и видения получават информация свише, как да ги съчетават.

Посветените тръгват из страната и всеки от тях създава в определен регион нова група. Тогава границите на българската държава обхващат значителни територии.

За Охрид отговаря Гаврил Лесновски, Симеон Антипа проповядва в Белоградчишко, Радул-Йоаникий – в Одринско, Василий – из Беломорието, Роксана – в североизточна България, и така

нататък. Учението се предава от уста на уста, без да се записва, като всеки от двадесет и четирите *съвършени* водачи предава на нови дванадесет последователи, а всеки от тях от своя страна отново на дванадесет – и така мрежата се разраства. Всяка група от дванадесет сподвижници има един отговорник. В групите липсва каквато и да е друга йерархия. Те представляват сплотени съмишленици, които работят за духовния напредък на всички хора.

Богомилството не се вмести в рамките на никакви предишни течения и религии. То е движение на ратници на Духа, което тръгва от висшите слоеве на българската аристокрация, разгръща се сред народа и навлиза широко и в самата църква. Навсякъде се появяват групи, които приемат и практикуват този начин на живот. Първи сред тях са монасите в манастирите на България и Византия, а след това движението се разраства сред обикновените хора из цяла Европа.

Пришълците

Казват ми: „Ако видиш спящ роб, не го събуждай – може би той сънува свободата си.“

Казвам им: „Ако видиш спящ роб, събуди го и му разкажи за свободата.“

(Джубран)

По българските земи се появяват непознати люде, облечени по начин, който олицетворява смирението – тъмнокафяви дълги роби с качулки, препасани с колан, на който виси торбичка с билки. Народът ги нарича *пришълците* заради тайнствения им външен вид, различен от този на останалите хора. Това облекло ги представя като чужди хора от друга земя. Богомилите приемат този стил на облекло като най-подходящ за момента. По-късно монасите в западна Европа го заимстват от тях.

След време, когато начинът на живот и примерът, който те дават, измества първосигналното впечатление от външния им вид, народът започва да ги именува *добри християни*. През вековете тези названия се губят. На тяхно място се появяват нови, различни за отделните области, в които проповядват *пришълците*.

В България названието *богомили* се налага много по-късно, едва след изтезанието на един от водачите им – поп Богомил. Той е изгорен на клада на големия площад в тогавашната българска столица Преслав.

След като *Учението* се разпространява из Европа, това име е заменено с други, съответст-

ващи на различните държави. Така из Европа богомилите стават известни под различни наименования като: манихейци, павликяни, ариани албигойци, патарени, катарии, и така нататък.

Богомилите имат много различно поведение в сравнение с тогавашните средновековни, груби нрави. Техният живот е изпълнен с култивиране на Любовта към всичко – от любовта между младите, до най-извисената Любов – към Бога. Основният принцип на богомилите е *да дадеш*. Това е принципът на Любовта, завещан от Иисус. Те са благодарни за всичко, което животът им поднася. За тях изпитанията са път към индивидуалното развитие на всеки човек. Те никого не обиждат и не осъждат. Насилието е извън тяхната природа. Така полагат основите на един нов начин на социален и семеен живот. Техните комуни, които в същността си са духовни общества, без йерархия и свещеници, са ръководени от хора посветени, ясновидци и лечители, които са развили висши духовни качества. В тези комуни дори злосторниците са приемани и превъзпитавани.

Богомилите са вегетарианци. Те уважават всяко Божие творение. Имат изключително развито чувство за индивидуална отговорност и умение да оценяват добросъвестно и с благодарност всички Божествени блага. Никога не разчитат на помощи и подаяния, а живеят от труда си, като подобно на Иисус работят, където отседнат и предават безкористно знанията, които владеят.

Според богомилите всеки трябва да съчетае мъжкото и женското начало в своята висша същност, за да влезе в Царството Божие. Те, първи след Иисус, връщат на жената нейното достойнство и свобода. В разрез с всички средновековни нрави за тях жената е равна във всяко нещо на мъжа. Семейството е ценност, която трябва да е олицетворение на Безусловната Любов и равнопоставеност между мъжа и жената. Половият акт е нещо свято, когато към него се пристъпва с чиста Любов.

Богомилите знаят, още от траките, че болестите са последица от негативни емоции. Тяхната духовна мисия е и да покажат пътищата за изцеление на душата, и оттам – на физическото тяло. Те широко прилагат различни духовни и лечителски практики.

Животът на богомилите е живот на хора с *Печата на Бога*. Те са изконните БогАрий, посветени на това, да трансформират тъмнината в Светлина чрез Истина, Мъдрост и Любов. Истинските носители на забравената Духовност.

Утешението

Благославям ви в името на Христа. Над вас е Неговият Дух, Неговата Истина. Нека Духът Божий почива във вас, да бъде във вас. Нека Бог ви поведе. Амин!

(Боян Мага чрез Пазителя; Словото на Боян при ръкополагането на свършените)

Истинското кръщение за богомилите е резултат от съзнателно и постоянно себенаблюдение и себеосъзнаване. Богомилите разбират, че водата е само един символ, а същината е Божественият Дух – този, който кръщава и утешава. Затова при тях формалното кръщение с вода е заменено от осеняването на Духа, получено чрез пречистването и молитвата. То е наречено *Утешение*. Утешението е установяване на връзка с Духовния свят, осъзнаване подобно на това, което постига Суверенът в планината Хермон – истинска изява на Духа чрез цялата Любов към Творението.

Трите фази, очертани от Иисус, определят пътя на следовника. Богомилите стриктно ги следват и спазват. Те разбират, че единственото нещо, което Творецът желае от човешките същества, е смирението, изпълнено с Дух и Истина. Всички трябва да са истинни към себе си и към другите, Духът Божи да е у тях и те да се грижат Той да се прояви. Богомилите дълбоко осъзнават това – затова призовават всеки да премине тези етапи.

- **Трите етапа**

Подготовка (пърчистване). Кандидатът се подготвя при пълно въздържание за Утешението на Светия Дух, чрез което ще постигне върховната свобода. Чрез пост той изчиства тялото, мислите и чувствата си и така изостря сетивността и възприемчивостта си за Духа.

Молитви (общение). Преди самото Утешение се цитират *Заветите на Христос*: „да обичаш враговете си“; „да ненавиждаш насилието и лъжата“. Посвещението се основава на постоянното присъствие на Божествената (Христова) енергия. Богомилите я призовават в медитации и молитви към всички Божествени йерархии.

Кръщение (Утешение). Богомилът коленичи и стареят поставя върху главата му Евангелието, прочита молитва, докато останалите сподвижници полагат върху главата на посвещаваният дясната си ръка. Не съществува друго правило, нито дякон или епископ, упълномощен за някакъв ритуал; няма никакво подчинение. След молитвата стареят се връща при останалите. Всички заедно молят да слезе Светият Дух върху посвещавания. Това слизание е Духовното Кръщение. То е признание за достигнато ниво на съзнание.

Олга

Роксана (в превод *светлина*) е една от дванадесетте жени сподвижнички на Боян. Тя отговаря за Североизточните райони на тогавашна България, но често се отправя към Киевска Рус и Волжка България, където сестрата на Боян е на трона.

Олга се жени за княз Игор и пренася учението в Киевска Рус и в земите на другата България. След брака ѝ с Игор, взаимоотношенията с брат ѝ Боян не секват, а напротив, добиват ново измерение. Олга често се връща в България за среща с Боян. Боян също я посещава в двореца, за да се срещне с нея, а също и с царя. Между Игор и Боян се заражда истинско приятелство. Игор получава посвещение от Боян. Въпреки, че официално не се е признавал за богомил, той приема добротата, любовта и милосърдието. Олга разпространява *Учението*, среща се с богомили и дава разрешение по нейните земи да има богомилска общност.

От бракът на Олга и Игор се ражда Светослав, който по-късно навлиза в земите на Дунавска България, като смята, че те по право (по майчина линия) му принадлежат. Олга не знае за това. Светослав решава да възстанови нещо, което мисли, че би искала майка му, но всъщност, тя в сърцето си не желае това. Светослав се проваля и България пада за два века под властта на Византия.

Отмъщението на църквата

*Те мразеха, убиваха и хората ги хвалеха.
Но Бог, засрамен, бърза да потули
този спомен под зелената трева.*

(Р. Тагор)

В самото начало движението на богомилите не е възприето от църквата като *ерес*, за да бъде преследвано и унищожавано. До 1100 г. репресиите са спорадични. Това е така, защото както и при Иисус, то не е религия, а пример, начин на живот, който е забравен.

Разрастването на богомилите предвещава за църквата отдръпване на клира и настъпване на пълна гибел. Застрашени са самите устои на духовенството и то е решено на отчаяни стъпки. Богомилството трябва да бъде обезглавено. *Съвършените* са първата цел. Те стават смъртно опасни за книжниците в българското царство и трябва незабавно да се отстранят.

Първият удар е насочен към братовчеда на Боян, неговия близък сподвижник и висш савновник, митрополита на Преславска област – Богомил. Слабостта на царя вдъхва кураж на заговорниците и висшите религиозни водачи. Като изземват прерогативите на властта, те издават по свое усмотрение заповед за задържането на преславския митрополит. Цар Петър не се противопоставя. Той отдавна не изпълнява своите функции и реално е абдикирал от заемания висок пост. Държавата изцяло се управлява от духовенството. След кратък процес Богомил е из-

горен демонстративно на кладата на големия площад в столицата Преслав. Неговата смърт не донася успокоение в свещениците. Окуражени от безхарактерната позиция на властелина, те поставят на дневен ред своята таена от години, лелеяна мечта и най-смела цел – унищожението на Боян Мага.

Отдавна е обмислен и съставен таен план, за който вече настъпва времето за осъществяване. Свещениците решават да нанесат бърз и неочакван удар, който да обезглави както движението, така и да отслаби докрай олюляващата се централна власт. Планът включва едновременната разправа с двамата братя на царя – еретика Боян и брат му Йоан Рилски. В една гора извън Преслав, по време на лов, Боян е прободен от копие. Той не умира, а директно се дематериализира (възнася). Заговорниците тръгват да убият и Йоан Рилски, но не го откриват. Цар Петър не знае за заговора. Когато разбира, поради страх от сблъсъка с тогавашното духовенство, както и преди, не се възпротивява и не предприема никакви наказания.

След смъртта на Боян и липсата на реакция от страна на царя, спорадичните преследвания се отприщват в масови гонения и издевателства над богомилите. Клади лумват по цялата страна и в тях самоотвержено, отстоявайки вярата си, загиват едни от най-праведните синове и дъщери на България. Други напускат страната и тръгват да разпространяват знанието в Европа. Един от тях е Назарий, който през 1147 г. пренася на запад основния богомилски требник – „Тайната книга“ .

От двадесет и четирима *съвършени* се спасяват единици. Поради тогавашните нрави вниманието на духовенството е съсредоточено главно върху мъжете, които понасят основния удар и са изгорени до крак. Радул-Йоаникий е последният оцелял. Той успява първоначално да замине за Франция, където по време на гоненията се прехвърлят много книги и знания, но след време се завръща в България, за да дава кураж на своите останали тук братя и сестри. Скоро е заловен и изгорен на клада. От жените-*съвършени* успяват да се спасят във Франция само Вергилия и Евмолпия.

Страхът на духовенството е толкова голям, че методично и последователно, не само избива и руши, но и заличава всякакви следи; всичко, което е свързано с богомилите. Изгарят се книги, унищожават се артефакти. Векове след това последователно и целенасочено продължава изтриването на всеки останал спомен. Това продължава и до днес. През годините специално са разпратени свещеници, които разбиват дори обраслите с трева надгробни паметници (стечки) на отдавна загиналите богомили. Днес в България, родината на движението, не съществува нито една такава стечка.

Накрая оцелява малка група жени, водени от *съвършена*. В пещерите на Балкана, те продължават да разпространяват *Учението*. След години, при цар Калоян, движението се възражда, но ненадейната смърт на монарха води до нови кладбища. Богомилите окончателно са избити или прогонени. България губи своя духовен път и пада под османско иго за петстотин години.

Църковните „реформи“

*Бог чака хората да издигнат Неговия храм
с Любов – те носят камъни.*

(Октавио Пас)

Студеният практицизъм на човека от Запад-на Европа не би могъл да разбере свободата на духа на народите от източната част на континента. В представите на западния човек за всяко нещо се заплаща и зад всеки жест стои изгода. И до днес на Запад същията на богомилския дух на любов, доброта и приятелство, придобити чрез съзнателна работа върху себе си и дарявани безкористно на другите, остава неразбран – поради това е изкривен и затъмнен. Свободата, която идва с движението, оказва огромен натиск върху ретроградния модел на тогавашните европейски църкви. Самото неразбиране на новия подход води до страх и засилва репресиите срещу него. Църквата не може да разбере и приеме друго. Тя смята, че насреща си има религия и църква, която е подобна на нея, но с различни идеи, тоест поредната ерес и няма нито желанието, нито силите да отговори подобаващо на новите предизвикателства; няма разбирането за това, какво представлява движението на богомилите. Нейният жалък отговор се изразява в повърхностен и криворазбран опит за самоналожена реформа, който обаче и до днес е прокламиран достатъчно гръмка, за да заглуши и изличи причината, която го е предизвикала.

• **Грегорианската реформа.** Тя започва при папа Лъв IX (1049–1054) и продължава при папа Григорий VII. Грегорианската църковна реформа е изкривен опит на католическата църква да подражава на богомилския новаторски подем, който прониква от Изток в началото на XI век. Механичното взимане на богомилските идеи и адаптирането им към църковните догми води до гротескно изкривяване на първообраза.

Ето и някои от *реформите*:

Подготовката. Богомилското пречистване на тялото и духа цели възпитаване на желанията. То е трансформирано при реформистите от възпитаване в ограничаване, което прераства накрая до краен репресивен аскетизъм.

Дуализмът. Богомилите почитат изгрева, светлината, природата, тревите и билките. Тези неща за тях са свещен дар от Бога. Твърдението им, че земният свят е от Сатаната, визира в същината си светската суета, невежеството, богатството и властта, които са постигнати чрез принуда и насилие; не визира Природата, майката Земя и живота като цяло. Църквата и до днес не прави тази разлика и изтъква дуализма в тяхното учение. Бягството на богомилите от света на егоизма не е разбрано от църковните реформисти. То първосигнално прераства при тях в остра критика спрямо всеки човешки порив и срещу всички нрави, които не са приети от църквата.

Грехът. Според богомилите грешникът ще бъде спасен, когато се покае, поправи грешките си и съблюдава примера, даден от Иисус. За като-

лическата църква само папата, като наместник на Иисус, може да опрощава грехове и да спасява души.

Жената. За богомилите жената е равна на мъжа. При грегорианците това отеква по следния начин: те решават да допуснат в догмата си позволение жените да искат и получат прошка, но само ако Богородица се застъпи за тях, като даде на свещеника знак или някакво видение.

Богочовекът. За богомилите Иисус е човек, който чрез начина си на живот издига своето съзнание и го трансформира в Божествено – така сочи пътя, по който всеки един би могъл да се промени и да приеме Божията Любов и Мъдрост; да се изпълни с Божествената енергия; да стане Христос. Според католическата църква това е недопустимо, защото би довело до изпускането на контрола над масите. По тази причина църковните служители приемат, че Иисус по принцип не е човек, а е Син Божи, изпратен да изкупи греховете на човечеството. Като Бог Той е недостижим и опитите в тази насока противоречат на здравия разум.

Прогресът. За богомилите полагането на труд, развитието на мисълта и рационалните идеи са от особено значение. Те осигуряват икономическа независимост. Така човек не разчита на подаяния. На църквата независими и свободни хора не са й нужни. В Средновековието тя се бори срещу разгръщането на всяка дейност, свързана със сръчност и изобретателност.

Свърхсетивните способности. За богомилите жените, които са по чувствителни към духовното

и могат да виждат, пророкуват и владеят окултните сили, са хора с дарба, високо почитани и уважавани. За църквата това са вещици, за които е достойна единствено кладата.

Посредникът. Богомилите не приемат никакво посредничество или попечителство във вътрешната си връзка с освобождаващия Дух на Бога. При тях няма йерархия и подчинение. За църквата има само един посредник, един наместник на Бог тук на Земята – това е папата. На този единствен посредник Грегорианската реформа ще подчини във времето не само цялата църква, но и цели народи. Скоро противниците на папската *реформа*, начело с крале и епископи, са обявени за еретици, в които *реформаторът* Грегорий изведнъж провижда проявление на сатаната.

Катарите

Никога не са съществували два вида катарство – източно и западно. Движението е било единно, съставено от християни и добри смире-ни вярващи, които черпят от един извор: Христос и Неговото Слово. Истинското богомилско движение е било едно в цяла Европа – онази велика духовна и морална сила, която богомилите са успели да предадат на всички народи, чак до Възраждането и до Френската революция, както и за бъдещите епохи.

(Мишел Муние)

През XII век Църквата започва *идеологически* репресии – създава и поддържа течения, представяни привидно за опозиционни. Така руши основите на богомилското Учение, като го сравнява с тях в съзнанието на невежия клир.

При богомилите няма йерархия, организирана в църква – има групи от мъже и жени, ратници на Духа. Противниците им обаче не могат да възприемат друго, освен онази църква, която те познават, съставена от епископи, дякони и свещеници. Страхът от друга институция, която ще измести съществуващата, е огромен. Църквата методично унищожава богомилите и богомилското слово, за да го замени с друго удобно за нея и лесно за контрол движение. То е далеч от богомилските корени и може лесно да бъде разгромено във всеки един момент. Катарите от XIII и XIV не са богомили, а далечни подражатели, които въвеждат йерархия, ритуали и обреди.

След основаването на Инквизицията (1233 г.) и до края на XIV век репресивните действия на църквата прерастват в окончателно изкореняване на спомена за богомилите. Унищожават се богомилски книги и документи. Разпространяват се редактирани фалшификати. Инквизицията затваря, измъчва и убива. Страхът на църквата обаче не намалява. Взетите мерки все не са достатъчни. Следващият неин ход ще остави една от най-кръвавите следи в историята на човечеството. Висшите духовници, начело с папата, започват подготовка на кръстоносни походи в по-голямата част от Европа, както и извън нея. Те целят масовото изстребление на всички, които не приемат установената от тях религия.

Наследството на богомилите

Днес всеки е чувал за италианеца Джордано Бруно, за свещеника – идеолог на чешката реформация, еретика Ян Хус, за немския реформатор Мартин Лутер. Те намират място в учебната програма и се изучават в училищата. Но колко са тези, които знаят за Боян Мага, Йеремия-Богомил, Василий Врач, за Макрина, Олга и Роксана? Източната и Западната църква, източните и западни историци добре се стараят тези необикновени личности да се потулят, да избледнеят и накрая съвсем да изчезнат от съзнанието на хората.

Нашата съвременна памет е приучена да регистрира исторически фигури, прославени във войни и победи над съседни народи, със завоевания на нови територии и унищожаване на стари врагове. Царе, крале, князе и воеводи са издигнати на пиедестал, за да крепят с миналите си *геройски* победи настоящите ни жалки поражения. Ние, хората от съвременния свят, не желаем да се замислим и да признаем, дори и пред себе си, че всяка победа носи и огромни нещастия, насилие и разруха за победените, че оставя неизличими следи в паметта на поколенията.

Тези победи днес не ни дават нищо, което да е от полза в стремежа ни към един утрешен свят без насилие и войни, без победители и победени. Ние вървим напред, като сме обърнати назад, и поради това непрестанно се спъваме. Доказателството са изминалите векове, които са изпълнени с насилия и войни, с религии и идеологии, с

фанатизъм и безкомпромисност, довели до дълбокото изкривяване на ценностната система на цялото човечество. Наследството днес е безразличие към убийства, терор и лъжи, наложен брутален модел на поведение, който е пренесен от екрана на улицата, в училище и в семейството.

И точно днес браздата, очертана от тези духовни водачи отпреди хиляда години, е пътят, на който трябва да се завърне съвременното *цивилизовано* общество – път на хуманността, просветлението и справедливостта. Това е нашето истинско наследство, което ще ни даде тласък и енергията да обърнем най-сетне главата си напред.

В следващи свои прераждания богомилите се възплъщават във всички краища на света. Днес могат да бъдат срещнати навсякъде. Ще ги разпознаете по тяхното усещане за мисия, по тяхното желание да помагат и разпространяват идеи, които са пропити с Истината и с Любовта. Това е предопределението на всеки човек, който притежава *Печата на Бога*. Всеки осъзнат Богарий изпитва вътрешен подтик, както някога богомилите, да посява семената на добродетелите, от които да покълва и расте Доброто. Независимо от цвета на кожата си, от религията, която изповядва, от това дали е мъж, или жена и къде живее по света, той ще се усмихне и ще ни подаде ръка, за да припомни на всички отдавна забравеното Слово:

Аз и ти сме братя. Ние сме ЕДНО!

Най-древното Учение

*Когато достигнеш края на това,
което трябва да знаеш,
ще се окажеш в началото на това,
което трябва да чувстваш.*

(Джубран)

Днес ние отдавна не помним, че нашите предци са се срещали с представители на различни звездни раси, които им дават *Учението* за Бог, който не е личност, а *Всичко, което Е*. Връзката на дедите ни със Земята и с Духа хилядолетия внася хармония в живота и в отношенията между тях. С изгубването на *Учението*, хората бавно и последователно забравят кои са. Те започват да се чувстват отделени – първо от земята, после един от друг, и накрая от Бог. Така заменят хармонията помежду си с една наложена вяра, която с вековете става основа на живота и изцежда цялата им жизнена енергия.

Човечеството днес не прави разлика между *Учение* и религия, а това са две много различни неща. Преди да се появи религията, хората са пребивавали в истинското Божествено *Учение*; всички са вярвали и са говорили едно. Лемурийци, атланти, БогАрий, толтеки, тибетци, траки, есеи, богомили, Учителят Беинса Дуно, всички те са част от една нишка – нов път към едно старо знание; знанието за Божествената (Христовата) енергия, която е навсякъде. Тя и днес е тук, във всеки един от нас, но тогава, както и

сега, определени хора успяват да се отворят за нея и да се *озарят*.

От позицията на времето религията се приема за старото учение, една даденост, основа на нашите вярвания. Но тогава, когато тя се появява, е наречена *новата вяра*, защото се различава от всичко, в което хората дотогава са вярвали. Орфей, Иисус, богомилите, Беинса Дуно идват да възвърнат именно това – най-старото *Учение*.

В древното *Учение* няма течения и модификации, защото Истината е само една. Когато се появява религията, тази Истина е подложена на различни тълкувания и в крайна сметка е изопачена до лъжа. Днес тази лъжа е предствена като много малки *истини*, обособени в отделни течения, секти и групи. Юдаизмът започва да се дели на множество вероизповедания, разпръсквайки своите метастази в съзнанието на човечеството. Определени хора започват да се наричат по специфичен начин, за да се отличат от останалите, като *избрани*. Наименования като *юдеи*, *християни*, *мюсюлмани* и други идват, за да покажат, че човечеството губи *Учението*.

Религията продължава да рои и днес нови и нови течения. За съвременния човек е невъзможно да се ориентира сред това многообразие къде е началото. Целта е постигната. Изгубило нишката, човечеството забрави, че всички религии имат едно начало и, ако се завърнат обратно, те ще се слоят в една точка, в един *Бог*, който носи името *Иаве*.

Ако можем в един миг да видим и разберем това, то веднага бихме отхвърлили всички рели-

гии и бихме се излекували, защото нашата мисъл е болна. Религията е проява на болестта на едно общество, изпаднало в тъмнина, отклонило се от единната Божествена Истина.

Всеки човек още с раждането си е заразен от религиозния бацил, който блокира неговото развитие в Духа. Хората векове наред постигат чудеса в технологиите, без да развият и на милиметър своята Духовност. Човечеството е спряло на едно ниво, обвързано с една архаична религиозна догма. Канонът е *коловоз на мисълта*, който води само в определена посока. Религията е инструментът, чрез който човек сам налага контрол на своята мисъл. Това е върховното постижение на тъмнината. Това е много различен начин на живот от този, който е бил. Това е живот, в който мисълта е със зададени параметри.

Ограничението и невежеството целят да изолират човека от *Учението*, което е притежавал, да прекъснат връзката му с Бог, да го отдалечат от неговия Създател и да събудят у него страха от това, че е захвърлен сам в един чужд и враждебен свят, в който той не е обичан и желан.

Следващата крачка е внушението, че не би могъл сам да достигне до Бога и му е нужен посредник. Посредникът е ключовото звено в замисъла. Той е пазителят на подстъпите към Духовния свят. През него преминава всичко и този *митничар на духа* облага всеки с дължимото мито.

Така, по пътя към Бога са създадени различни нива на контрол. Знанието, ритуалът, покръстването, църквата, изповедта, свещеникът – това са нива, през които всеки един трябва да

премине, връщайки се към Първоизточника. Това е дълъг и обиколен път, глух коловоз, който не води никъде, но и затваря всяка възможност да излезеш от него.

ЕПИЛОГ

Днес посещаваме храмове и палим свещи, като смятаме, че това ни прави по-добри. Но къде е вярата ни, след като вярваме и убиваме, вярваме и делим. Колко насилие трябва да преживеем, за да разберем, че религиите противопоставят, разделят и рушат. Ние живеем заедно и щастливо не защото вярваме в Бог, а защото сме ХОРА. Реално е само онова, което наистина сме, което мислим и което правим. Религията не е нищо друго освен бягство от нашата собствена, вътрешна и лична, човешка отговорност.

Настоящият век окончателно отбеляза победата на суетата над Духовността. Древното познание да се пътува безтелесно, е подменено от живата сила на животните, а в последствие от автомобилите. На мястото на телепатичния контакт се появиха телеграфът, телефонът, мобилните устройства и компютрите. Изкуствено синтезирани лекарства изместват билките. Дори храната става произведение на химията. Днес хората от огромните мегаполиси нямат връзка с природата, с Духа, с приятелите си, дори със себе си. Съвременното общество не е способно да живее без огромното количество апаратура, която бавно, но сигурно го променя, изолира и задушаваша.

Но не бързайте!

Ако заровите ръката си в пепелищата, ще откриете, че има още живи въглини, които чакат да ги разгорите. Те са повикът на душата ви, която нощем в сънищата или денем в неочакваните съвпадения на случки и събития, ви нашепва, че все още я има, че все още е там.

Който и да сте, какъвто и да сте, където и да сте, вашата душа очаква да направите първата крачка, която ще ви отведе при спомена за това, кои сте били, кои сте днес и кои можете да бъдете. Това е най-чистият път. Път – кратък, прав и светъл. Трябва само да повярвате и да го следвате.

Изборът е само и единствено Ваш!

(Край на втора част)

Очаквайте в следващата част

Ние Пазителите сме седем, но олицетворяваме дванадесет качества. Идваме на групи по седем, но не се въплъщаваме, а влизаме в общение с определени хора. Винаги първи идва Пазителят на Меча на Абсолюта, но вече пристигна и Пазителят на Знанието. Сега идват и Пазителите на Времето и Пространството, защото предстоят грандиозни промени. Човечеството ще премине през пречистващия огън. Човекът ще бъде изпитан чрез Огъня, който не изгаря. След това Времето и Пространството няма да бъдат това, което са!

По времето на Иисус, както и по времето на богомилите, ние отново бяхме концентрирани на вашата планета, в която още от Сътворението са заложени кристали навсякъде. Те вибрират с честотата на планетарното ядро и се направляват от Създателя. Предназначението на всички цивилизации, които са се развили тук, е да увеличават вибрацията на тези кристали. Сега кристалът под планината Витоша привлича всички останали кристали от всички континенти и ги събира в едно. Тези, които притежават Божествения Печат, ще заблестят, когато се включи кристалът. Той ще генерира в тях Светлина. Без значение къде се намират – те са свързани с него. Енергията е тук и оттук ще тръгне голямата промяна.

Ядрото, което ще излъчи лъча на промяната е тук, във вашата България, между градовете Пловдив, Варна и София. Учениците на Иисус ще се съберат, преродени и пречистени през вековете, за да възпламенят отново огъня по тези земи, откъдето преди хилядолетия той е тръгнал. Такъв е Божият план. Когато се обединят дванадесетте и около тях много други, те ще излъчат светлинен лъч, който ще отключи енергиите и тогава изпод земните недра на България и на света ще излязат всички древни цивилизации.

Учениците са на най-различни възрасти, но сред тях няма деца. Древното учение предстои да излезе от хора на осъзната възраст. Те работят за това. В България ще се създадат групи, които ще получават информация по телепатичен път. Всеки ученик ще сформира своя група. Ще дойдат и повечето от жените - сподвижнички на Иисус. И те ще създадат групи. Накрая всички ще бъдат обединени в ЕДНО и ще работят за предаване на истинното учение – Словото на Христос.

Когато всичко е готово, Суверенът ще пристигне в енергийното си тяло, за да ги поведе. Тогава ще започне трансформацията. Ще се образуват две версии на Земята в две различни измерения. Една част от хората ще останат в едното, другите ще се издигнат до другото. Това ще е съпроводено с повсеместни катаклизми, които са започнали и не ще престанат, докато не настъпи напълно промяната.

След години в София ще се създаде и ще бъде издадена нова Кристална Библия. Тя ще бъде написана на български, но не на днешния език. Светият Дух ще я състави. Той е в много хора. На всеки ще дава знания, без другия да знае; когато се срещнат, ще говорят едно и също и ще го напишат, но не на тази писменост. Библията ще обхваща всичко – как се създават планетите, какво представляват, с какво се населяват. В нея ще бъдат описани Законите на Създателя.

Новата Библия ще е огромна, огнена и достъпна за всички, които носят Светлина в себе си. Тя ще пали огъня в сърцата на хората – неизгарящия огън – огънят, който преобразува всичко в Светлина.

Започва да излиза най-древното Учение на Земята; заедно с него излиза и Езикът на Бога.

Това се разкрива сега!

Пазителят на Меча на Абсолюта

София, 25.11.2015 г.

Литература:

01. „Послания на основателите“ – Сал Ракели
02. „Спомени от Атлантида“ – Едгар Кейси
03. „Изумрудените скрижали на Тот Атланта“ – Морис Дореал
04. „Бхагавад Гита“
05. „Дао Дъ Дзин“ – Лао Дзъ
06. „Тайната доктрина“ – Елена Блаватска
07. „При нозете на Учителя“ – Д. Кришнамурти
08. „Холографската вселена“ – Майкъл Толбот
09. „Послания на Плеядинците“ – Ра
10. „Заслушани в молитвата на вселената“ – Морган
11. „Загадки на най-старата история“ – Горбовски
12. „Забранената египтология“ – Е. Ерчиван
13. „Дванадесетата планета“ – Зекария Сичин
14. „Документите ТЕРА“ – Р. М. Скай
15. „Послания от Йешуа“ – Памела Крибе
16. „За Ванга“ – Петър Баков
17. „Учението на Сириус: Паскатите и кристалните хора“ – Мъри Хоуп
18. „Боговете на новото хилядолетие“ – А. Алфорд
19. „Телос – Откровенията на Нова Лемурия“ – Аурелия Джоунс
20. „Материалът Хатор“ – Т. Кениън, В. Есен
21. „Закон за амнезията“ – Петров
22. „Звездни Богове“ – Бред Стайгър
23. „Тайните проекти“ – Е. Манолова
24. „Произход и история на империите Орион и Сириус“ – Р. М. Скай
25. „Плеядинците: Ние сме тук“ – Е. Манолова
26. „Бунтът на роботите“ – Дейвид Айк
27. „Пътят на силата“ – Барбара Марчиняк
28. „Земята – щастлива отново“ – Багрина Кларк
29. „Вестители на зората“ – Барбара Марчиняк
30. „Историята на Санат Кумара“ – Д. Макклър

31. „Спомени от пет живота“– Долорес Кенън
32. „Пазителите на Градината“– Долорес Кенън
33. „Земята: Плеядински ключове за живата библиотека“– Барбара Марчиняк
34. „Бялата книга“– Рам Та
35. „Пазителите“– Долорес Кенън
36. „Легендата за звездният сблъсък“– Д. Кенън
37. „Арктуриански коридор“– Сюън Керол
38. „Срещи с Нагуала“– Алфредо Торес
39. „Проектът „Монтуок“– П. Никълс & П. Муун
40. „Файловете „Омега“– Брантън
41. „Третото око“– Т. А. Рампа
42. „Отшелникът“– Т. А. Рампа
43. „Магическите движения“ – К. Кастанеда
44. „Цветето на живота“ – Друнвало Мелхизедек
45. „Те вървяха с Иисус“ – Долорес Кенън
46. „Огънят отвътре“ – К. Кастанеда
47. „Активната страна на безкрайността“ – К. Кастанеда
48. „Сет говори“ – Джейн Робъртс
49. „Иисус и есеите“ – Долорес Кенън
50. „Не пипай тази книга“ – Ян ван Хелсинг
51. „Из дебрите на Индустан“ – Елена Блаватска
52. „Евангелие от Юда“
53. „Светата кръв, светият граал“– М. Бейджънт, Р. Лий, Х. Линкълн
55. „Карма и прераждане“ – Хироши Мотояма
54. „Беседи с Нострадамус“ – Д. Кенън
56. „Медиите под контрол“ – Ноам Чомски
57. „Учителят за еволюцията“ – П. Дънов
58. „Единствената планета на избора“ - Ф. Шлемур
59. „Орлите на новата зора“ – П. Перейра
60. „Изкуството на сънуването“ – К. Кастанеда
61. „Силата на мълчанието“ – К. Кастанеда
62. „Пътуване към Икслан“ – К. Кастанеда
63. „Учителят Петър Дънов и Библията“
64. „С почит за Дънов“ – М. Иванов

65. „Себе си познай“ – П. Дънов
66. „Другото наименование на въображението:
МАТЕРИЯ“ – Харун Яхя
67. Тибетско евангелие
68. Евангелие на Петър
69. Из „Дневниците на Николай Ръорих“
70. „Българската мисия“ – Х. Салман
71. „Боговете на Третия райх“ – Х. У. Кранц
72. „Аненербе – Наследството на предците“ –
Х.У. Кранц
73. „У дома с Бог“ – Нийл Уолш
74. „Хрониките Акаша“ – Р. Щайнер
75. „Анна – бабата на Иисус“ – К. Хартсонг
76. „Човекът – Божествен отново“ – Б. Кларк
77. „Разговори с Бог“. Т. 1. – Нийл Уолш
78. „Да откриеш себе си“ – С. Гроф
79. „Новата Земя – обител на радостта“ – Б. Кларк
80. „Трите вълни доброволци и Новата Земя“ – До-
лорес Кенън
81. „Разговори с Луцифер“ – Селена
82. „Божествената матрица“ – Грег Брейдън
83. „Мисията на българите“ – П. Дънов
84. „Иисус и тамплиерите“ – Робер Амбелен
85. „Ръкописите от Мъртво море“ – М. Бейджънт, Р.
Лий
86. „Евангелие на мира“
87. „Нулеви ограничения“ – Джо Витале
88. „Обитател на две планети“ – Ф. С. Оливър
89. „Атлантида – битката между светлината и тъм-
нината“ – П. Кори
90. „Башар“ – Дерил Анка
91. „Писмата на Христос“ – Христовият писар
92. „Операция „Троянски кон““ 1-8т. – Х. Х. Бенитес
93. „Първата и последна свобода“ – Д. Кришнамурти
94. „Животът и учението на учителите от далечния
изток“ – Берд Спаддинг
95. „Звънящите кедри на Русия“ – Вл. Мегре

96. Евангелие на Никодим
97. Евангелие на Мария-Магдалена
98. Евангелие на Петър
99. „Завещанието на Йоан“ 1 и 2т. – Х.Х.Бенитес
100. „Небе и ад“ – Емануел Сведенборг
101. „Махатма“ – Браян Гратън
102. „Кристалните деца“ – Дорийн Върчу
104. „Кредо Мутуа“ – Р. Мартин
105. „Тайната история на човешката цивилизация“
– М. Кремо, Р. Томпсън
106. Попол Вух
107. „Пресвета тринософия“ – Сен Жермен
108. „Катарско богомилско християнство“ – Муние
109. „Богомилското учение“ - Антон Глогов
110. „Бугрите. Книга за поп Богомил и неговите
последователи“ Б. Пръмов
111. Библията

СЪДЪРЖАНИЕ

Раздел 1. ДЕЦАТА на СЛЪНЦЕТО	13
Нибиру	15
Атлантида	20
Раждане и адаптация	23
Мистицизъм	27
Планът на анунаките	31
Атлантида и звездните раси	33
Последният период	35
Отговорът на Земята	37
Мрежата Агарта	41
Телос	44
 Раздел 2. ЕГИПЕТ (КХЕМ)	46
Пирамидите	49
Тот	55
Подземният град на Тот	57
Египетски Школи на мистериите	58
Упадък на Школите	62
 Раздел 3. ПЕЧАТЪТ на БОГ	65
Планът на Създателя	67
Провалените експерименти	69
Потопът в Черно море	72
Шумер след последния потоп	75
Новата раса - земляните	77
Божествената единица	79
Падналите ангели	80
Изкушението	83
Изгубеният печат	84
Кръвосмешението	86
Библейският потоп	88
Ной	89
Блокираната ДНК	91
Възраждането на земляните	93

Раздел 4. ЗЕМЯТА СЛЕД НОЙ	95
Разселването	95
Космическият език	97
ЮКАТАН	
Толтеките	99
Енергийните открития на толтеките	101
Новите воители	110
Коридорът към свободата	113
ТИБЕТ	
Древният Тибет	119
Ламите	121
БАЛКАНИТЕ	
БогАрий и траки	126
Тракийската култура	127
Променената история	130
Раздел 5. ПОДМЕНЕНИЯТ БОГ	135
Избраният народ	138
Рептилският мисловен модел	139
Старият завет	141
Завърналият се Син	146
Структурата на Всемира	149
Светото Триединоначалие	154
Свещената йерархия	157
Седемте превъплъщения на Михаил	160
Пазителите на знанието	163
Юдея в навечерието на Иисус	166
Законите на Иаве	168
Раздел 6. НОВАТА ЕРА	173
Подготовката	173
Йехошуа Бен Йосиф	179
Младият Иисус	184
По пътят на един Суверен	190
Просветлението	196
Пътят към Отца	200

Учениците	202
Пътят, Истината и Животът	211
Лечителят	212
Отмъщението	216
Кой всъщност е Пилат?	222
Разпятието	224
Възкресението	226
Раздел 7. ХРИСТИЯНИТЕ	231
Ранната църква	231
Шлифованият юдаизъм	235
Новата вяра	237
Апостол Павел	238
Адаптираната религия	241
Превземането на светската власт	245
Завръщането на Учението	247
Покръстените	248
Царският син	252
Началото	254
Пришълците	260
Утешението	263
Олга	265
Отмъщението на църквата	266
Църковните „реформи“	269
Катарите	272
Наследството на богомилите	274
Най-древното Учение	276
ЕПИЛОГ	279
Очаквайте в следващата част	281
ЛИТЕРАТУРА	284
СЪДЪРЖАНИЕ	288

ОГНЕНИТЕ КОДОВЕ
Българска
Първо издание
Всички права са запазени.
София, 2016

persus@abv.bg
fb: огнените кодове

© Персус – автор
© Венцислав Огнянов – художник-консултант
Росица Радоева – консултант
Багрина Кларк – редактор
Дайрект Сървисиз ООД – печат

ВИВИДА ООД – издател
София, бул. «Черни връх» 88
0888 83 89 81

Цена: 15 лв.